Agatha Christie

Agatha Christie

Misterul trenului albastru

Capitolul I

Bărbatul cu părul alb.

Era aproape miezul nopţii când un bărbat traversa Place de la Concorde. În ciuda hainei frumoase de blană care acoperea silueta firavă, înfăţişarea lui avea ceva josnic şi respingător.

Un omuleţ cu chip de şobolan. Un bărbat, s-ar putea spune, care nu ar putea ieşi vreodată în evidenţă sau care nu s-ar putea remarca în vreun domeniu. Şi totuşi, privitorul s-ar fi înşelat dacă ar fi tras o astfel de concluzie. Pentru că acest bărbat, aşa neînsemnat şi neremarcabil cum părea, juca un rol proeminent în destinele lumii. Într-un regat unde domneau şobolanii, el era regele.

Chiar şi acum, o ambasadă îi aştepta întoarcerea. Dar el avea mai întâi o afacere de încheiat – o afacere de care ambasada nu era în mod oficial informată. Chipul lui strălucea, alb şi ascuţit în lumina lunii. Nasul lui subţire avea o curbură abia sesizabilă. Tatăl lui fusese evreu polonez, un croitor. Afacerea care în seara asta îl adusese peste hotare ar fi fost pe placul tatălui său.

Bărbatul ajunse la Sena, o traversă şi pătrunse într-unui dintre cartierele râu famate ale Parisului. Se opri în faţa unei clădiri înalte, dărăpănate şi urcă la un apartament de la etajul patru. De-abia ciocăni la uşă când aceasta fu deschisă de o femeie care, în mod evident, îl aştepta. Gazda nu îi adresă nici un salut de bun venit, ci îi luă haina şi îl conduse într-un salon cu un mobilier ţipător. Becurile aveau abajururi murdare roz, care îndulceau, dar nu puteau

ascunde chipul fetei, cu masca de farduri stridente. Nu ascundeau nici trăsăturile late, mongoloide,

Ale înfăţişării ei. Nu exista nici un dubiu în privinţa profesiei Olgăi Demiroff şi nici a naţionalităţii ei.

— Totul e în regulă, micuţo?

— Totul e în regulă, Boris Ivanovici. El dădu din cap, murmurând:

— Nu cred că am fost urmărit.

Dar tonul lui trăda nelinişte. Se duse la fereastră, trase puţin draperiile deoparte şi privi cu atenţie afară. Brusc, se trase înapoi.

— Sunt doi bărbaţi – pe trotuarul de vizavi. Mi se pare… Se întrerupse şi începu să-şi roadă unghiile – un obicei Care îi trăda nervozitatea.

Rusoaica dădu din cap încet, liniştitor.

— Erau aici dinainte să vii.

— Totuşi, mi se pare că se uitau încoace, spre casă.

— Se poate, acceptă ea cu indiferenţă.

— Dar atunci…

— Atunci, ce? Chiar dacă ar şti – nu tu eşti cel pe care l-ar urmări de aici.

Pe buzele lui se ivi un zâmbet subţire, crud.

— Nu, recunoscu el, asta aşa e. Meditä un minut sau două, apoi remarcă: Afurisitul de american – poate să-şi poarte şi singur de grijă, aşa cum face toată lumea.

— Aşa e.

Bărbatul se duse din nou la fereastră.

— Tipi duri, murmură el, cu un chicotit. Însă mi-e teamă că poliţia îi cunoaşte. Ei bine, îi urez Fratelui Bandit vânătoare plăcută!

Olga Demiroff clătină din cap.

— Dacă americanul e aşa cum zic ei, o să fie nevoie de mai mult de doi bandiţi fricoşi ca să-l vină de hac. Se opri. Mă întreb…

— Ce?

— Nimic. Numai că, de două ori în seara asta un bărbat a trecut pe stradă – un bărbat cu părul alb.

— Şi ce-l cu asta?

— Când a trecut pe lângă bărbaţii aceia doi, a lăsat să-l cadă o mănuşă. Unul din ei a ridicat-o şi i-a înapoiat-o. Un şiretlic banal. Vrei să zici că bărbatul cu părul alb… e şeful lor?

— Ceva de genul ăsta.

Rusul păru alarmat şi nelinişţit.

— Eşti convinsă că… Pachetul e în siguranţă? Că nu a umblat cineva la el? S-a vorbit prea mult… S-a vorbit mult prea mult.

Începu din nou să-şi roadă unghiile.

— Convinge-te singur.

Femeia se îndreptă spre şemineu şi dădu la o parte cu abilitate cărbunii. De dedesubt, dintre cocoloaşele de ziare, alese un pachet lunguieţ învelit cu hârtie murdară de ziar şi i-l dădu bărbatului.

— Ingenios, zise el dând din cap aprobator.

— Apartamentul a fost percheziţionat de două ori. Mi-au tăiat şi salteaua de pe pat.

— Aşa cum am zis, murmură el, s-a vorbit prea mult. Toată tocmeala asta asupra preţului a fost o greşeală.

Dădu la o parte ziarul. Înăuntru era un pachet mic învelit cu hârtie cafenie. Desfăcu şi hârtia, verifică iute conţinutul şi îl împacheta încă o dată. În timp ce făcea asta, o sonerie răsună ascuţit.

— Americanul e punctual, remarcă Olga, aruncând o privire spre ceas şi ieşi din încăpere.

După un minut, se întoarse conducând un necunoscut masiv, cu umeri largi, a cărui origine americană era evidentă. Privirea lui atentă trecu de la unul la altul.

— Domnul Krassnine? Întrebă el politicos.

— Chiar eu, replică Boris. Trebuie să-mi cer scuze pentru… Locul neconvenţional ales pentru această

întâlnire. Însă confidenţialitatea este imperativă. Eu… Nu-mi permit să fiu asociat în nici un fel cu această afacere.

— Într-adevăr? Făcu americanul, politicos.

— Am cuvântul dumneavoastră, nu-l aşa, că nu va fi făcut public nici un amănunt privind această tranzacţie? Aceasta era una dintre condiţiile… Vânzării.

Americanul confirmă dând din cap.

— Ne-am înţeles deja în această privinţă, spuse el cu indiferenţă. Acum, poate îmi arătaţi bunurile.

— Aveţi banii. În bancnote?

— Da, răspunse celălalt.

Totuşi, nu făcu nici un gest să-l scoată. După o clipă de ezitare, Krassnine arătă spre micul pachet de pe masă.

Americanul îl luă şi desfăcu hârtia. Duse conţinutul spre o mică lampă şi îl supuse unei examinări amănunţite. Satisfăcut, scoase din buzunar un portofel gros de piele şi extrase din el un teanc de bancnote pe care i le înmână rusului. Acesta le numără cu atenţie.

— Totul e în regulă?

— Mulţumesc, monsieur. Totul e corect.

— Ah, făcu celălalt. Strecură neglijent pachetul învelit în hârtie cafenie în buzunar şi se înclină spre Olga. Bună seara, mademoiselle. Bună seara, domnule Krassnine.

Apoi ieşi, închizând uşa în urma lui. Ochii celor doi rămaşi în încăpere se întâlniră. Bărbatul îşi umezi cu limba buzele uscate.

— Mă întreb… Nu o să se mai întoarcă la hotel? Murmură Boris.

La unison, se întoarseră spre fereastră, exact la timp ca să îl vadă pe american ieşind în stradă. Acesta o luă spre stânga şi o porni cu pas grăbit, fără să întoarcă măcar o dată capul. Două umbre se strecurară dintr-o arcadă şi îl urmară fără zgomot. Urmăritori şi urmărit se pierdură în noapte. Olga Demiroff spuse:

— O să ajungă cu bine înapoi. Nu trebuie să-ţi fie teamă… Sau să-ţi faci iluzii – una din două.

— De ce crezi că o să ajungă cu bine? O întreba Krassnine curios.

— Un om care a făcut atâţia bani ca el nu poate fi un prost, zise Olga. Şi apropo de bani…

Se uită semnificativ la Krassnine.

— Da?

— Partea mea, Boris Ivanovici.

Fără tragere de inimă, Krassnine îi înmânã două bancnote. Ea îi mulţumi dând din cap, fără să arate nici cea mai mică emoţie şi strecură banii în ciorap.

E bine, remarcă ea, satisfăcută. Boris o privi cu curiozitate.

— Nu ai regrete, Olga Vasilovna?

— Regrete? Pentru ce?

— Pentru ceea ce ai avut în păstrare. Sunt femei… Majoritatea femeilor, cred, care sunt înnebunite după aşa ceva.

Olga dădu gânditoare din cap.

— Da, aici ai dreptate. Majoritatea femeilor au nebunia asta. Eu… Nu o am. Acum mă întreb…

Se întrerupse.

— Ce anume?

— Americanul va fi în siguranţa cu ele – da, simt sigură de asta. Dar după aceea…

— Da? La ce te gândeşti?

— O să le dea, în mod sigur, unei femei, spuse Olga, gânditoare. Mă întreb ce o să se întâmple atunci…

Se scutură, neliniştită şi se duse la fereastră. Brusc, scoase o exclamaţie şi îşi chemă companionul.

— Vezi, trece pe stradă acum – bărbatul, vreau să zic.

Amândoi priviră pe geam. O siluetă subţire, elegantă înainta, mergând fără grabă. Purta joben şi o pelerină. Când trecu pe lângă un lampadar, lumina căzu pe o coamă de păr des, argintiu.

Capitolul 2

Monsieur le Marquis.

Bărbatul cu părul alb îşi continuă drumul, fără grabă, părând indiferent la tot ceea ce-l înconjura. O luă spre dreapta, apoi spre stânga. Din când în când fredona ca pentru sine o arie.

Brusc, rămase nemişcat şi ascultă cu atenţie. Auzise un anumit sunet. Se poate să fi fost un cauciuc care explodase sau se poate să fi fost… O împuşcătură. Un zâmbet ciudat îi zăbovi pe buze câteva clipe. Apoi îşi reluă plimbarea liniştită.

Dând colţul, nimeri într-o scenă oarecum agitată. Un reprezentant al legii lua notiţe într-un carneţel şi doi, trei trecători întârziaţi se adunaseră acolo. Bărbatul cu păr alb îi ceru, politicos, informaţii unuia dintre aceştia.

— S-a întâmplat ceva, nu-l aşa?

— Mais oui, monsieur. Doi bandiţi au atacat un domn american mai în vârstă.

— Nu l-au rănit, nu?

— Nu, într-adevăr, râse celălalt. Americanul avea un pistol în buzunar şi înainte să-l poată răni, a tras atât de aproape de ei, că s-au speriat şi au fugit. Ca de obicei, poliţia a sosit prea târziu.

— Aha! Făcu bărbatul, fără să arate vreo emoţie de vreun fel.

Calm şi lipsit de griji, îşi reluă plimbarea nocturnă. Imediat trecu Sena şi ajunse în zona bogată a oraşului. După vreo douăzeci de minute, se opri în faţa unei anumite case dintr-un cartier liniştit, aristocratic. Magazinul – pentru că un magazin era – era imul lipsit de ostentaţie şi fără pretenţii. D. Papopolous, negustor de antichităţi, era atât de bine-cunoscut, încât nu avea nevoie de reclamă şi, într-adevăr, majoritatea afacerilor sale nu erau făcute la tejghea. Domnul Papopolous deţinea un minunat apartament care dădea spre Champs Elysée şi, la această oră, era normal să crezi că trebuia să fie acolo şi nu la magazin, însă bărbatul cu părul alb părea plin de încredere atunci când apăsă

soneria plasată discret, după ce mai întâi aruncase rapid o privire de-a lungul străzii pustii.

Încrederea îi fu răsplătită. Uşa se deschise şi un bărbat apăru în cadrul ei. Avea cercei de aur şi o piele oacheşă.

— Bună seara, spuse străinul. Stăpânul e acasă?

— Stăpânul e aici, dar nu primeşte vizitatori neanunţaţi la ora asta, mârâi celălalt.

— Cred că pe mine o să vrea să mă primească. Spune-l că prietenul lui, Monsieur le Marquis, e aici.

Bărbatul deschise uşa puţin mai mult şi permise vizitatorului să intre.

Cel care se prezentase drept Monsieur le Marquis îşi acoperise faţa cu mâna atunci când vorbise. Când servitorul se întoarse să anunţe că domnul Papopolous îl primea cu plăcere pe vizitator, pe chipul acestuia se mai produsese o schimbare. Servitorul trebuie să fi fost foarte lipsit de spirit de observaţie sau foarte bine pregătit, pentru că nu trădă nici un semn de surpriză la vederea micii măşti de satin care acoperea trăsăturile celuilalt. Îl conduse spre o uşă de la capătul holului, o deschise şi anunţa cu un murmur respectuos:

— Monsieur le Marquis.

Silueta care se ridică să-l întâmpine pe acest oaspete ciudat era impozantă. Domnul Papopolous avea un aer venerabil şi patriarhal. Fruntea îi era înaltă şi barbă albă, frumoasă. Maniera lui de a fi avea ceva ecleziastic şi blând.

— Dragul meu prieten, începu domnul Papopolous.

Rosti cuvintele în franceză, pe un ton grav şi onctuos.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru această oră târzie, rosti vizitatorul.

— Nici o problemă, nici o problemă, îl asigură domnul Papopolous. E o oră interesantă din noapte. Ai avut, poate şi o seară interesantă?

— Nu personal.

— Nu personal, repetă domnul Papopolous, nu, nu, desigur că nu. Ai veşti, nu-l aşa?

Aruncă o privire furişă şi rapidă celuilalt, o privire care nu avea nimic ecleziastic sau blând.

— Nu am veşti. Tentativa a eşuat. Nici nu mă aşteptam la altceva.

— Chiar aşa, zise domnul Papopolous. O acţiune brutală…

Îşi flutura mâna, ca să-şi arate dezgustul profund pentru Brutalitatea de orice fel. Într-adevăr, nu era nimic brutal la domnul Papopolous sau la bunurile pe care le tranzacţiona. Era bine-cunoscut la majoritatea curţilor europene, iar regii îi spuneau prieteneşte pe nume – Demetrius. Avea reputaţia unui om de o discreţie desăvârşită. Acest lucru, împreună cu nobleţea înfăţişării sale, îl ajutaseră să ducă la bun sfârşit câteva tranzacţii foarte îndoielnice.

— Atacul direct… Spuse domnul Papopolous. Clătină din cap. E o rezolvare uneori – dar foarte rar.

Celălalt ridică din umeri.

— Facem economie de timp, remarcă el, iar eşecul nu costă nimic – sau aproape nimic. Celălalt plan nu va da greş.

— Ah, făcu domnul Papopolous, privindu-l cu atenţie.

Interlocutorul aprobă încet din cap.

— Am mare încredere în… Ăăă… Reputaţia dumitale, rosti negustorul de antichităţi.

Monsieur le Marquis zâmbi blând.

— Cred că pot spune, murmură el, că încrederea dumitale nu va fi înşelată.

— Ai nişte ocazii unice, spuse celălalt, cu o umbră de invidie în glas.

— Mi le creez singur, replică Monsieur le Marquis. Se ridică şi îşi luă pelerina pe care o aruncase neglijent pe speteaza unui scaun. O să te ţin la curent, domnule Papopolous, prin canalele obişnuite, dar nu trebuie să existe nici un obstacol în aranjamentele noastre.

Domnul Papopolous păru mâhnit.

— Nu există niciodată vreun obstacol în aranjamentele mele, protestă el.

Celălalt zâmbi şi, fără vreun cuvânt de rămas-bun, ieşi din încăpere, închizând uşa în urma lui.

Domnul Papopolous rămase pe gânduri o clipă, mângâindu-şi venerabila barbă albă, apoi se îndreptă spre o a doua uşă, care se deschidea spre interiorul camerei. Când apăsă pe clanţă, o tânără, care în mod clar se sprijinise de uşă cu urechea lipită de gaura cheii, intră împleticindu-se înăuntru. Domnul Papopolous nu arătă nici un semn de surpriză sau de îngrijorare. Era clar ceva foarte obişnuit pentru el.

— Ei bine, Zia, făcu el.

— Nu l-am auzit plecând, se justifică Zia.

Era o tânără frumoasă, cu o siluetă de Junona, cu ochi negri, scăpărători şi cu o asemănare de ansamblu atât de mare cu domnul Papopolous, încât era uşor să-ţi dai seama că erau tată şi fiică.

— E enervant, continuă ea, vexată, că nu poţi vedea prin gaura cheii şi auzi în acelaşi timp.

— Şi pe mine m-a enervat asta deseori, recunoscu domnul Papopolous, cu simplitate.

— Deci acesta este Monsieur le Marquis, rosti Zia încet. Poartă întotdeauna mască, tată?

— Întotdeauna.

Urmă o pauză.

— Bănuiesc că e vorba despre rubine? Întreba Zia.

Tatăl aprobă din cap.

— Ce crezi, micuţa mea? Se interesă el, cu o urmă de amuzament în ochii lui negri, ca două mărgele.

— Despre Monsieur le Marquis?

— Da.

— Cred, rosti ea încet, că foarte rar găseşti un englez bine-crescut care vorbeşte franceza atât de bine. Aha! Făcu domnul Papopolous. Deci asta crezi tu.

Ca de obicei, nu exprimă nici o părere, ci o privi pe Zia cu o blândă aprobare.

— Mai cred şi că are o formă ciudată a capului, adăugă ea.

— E mare, rosti tatăl ei, oarecum prea mare. Dar un asemenea efect este întotdeauna creat de o perucă.

Se uitară unul la altul şi zâmbiră.

Capitolul 3

Inima de Foc.

Rufus van Aldin trecu prin uşile rotative de la Savoy şi se îndreptă spre recepţie. Recepţionerul zâmbi şi îl întâmpină cu respect.

— Mă bucur să vă revăd, domnule van Aldin, spuse el.

Milionarul american îl salută cu o mişcare nepăsătoare Din cap.

— Totul e în regulă? Întrebă el.

— Da, domnule. Domnul maior Knighton este acum sus, în apartament.

Van Aldin dădu iarăşi din cap.

— Am primit vreo scrisoare? Catadicsi el să întrebe.

— Toate au fost trimise sus, domnule van Aldin. Ah! Aşteptaţi o clipă. Băgă mâna într-o cutie de corespondenţă şi scoase o scrisoare. De-abia a venit, explică el.

Rufus van Aldin luă scrisoarea şi, după ce văzu grafia ' scrisul curgător al unei femei – chipul lui suferi brusc o transformare. Contururile aspre se îndulciră, linia dură a gurii se relaxă. Părea alt om. Se îndreptă spre lift, cu scrisoarea în mână şi cu zâmbetul încă pe buze.

În salonul din apartament, un tânăr stătea la birou, sortând cu agilitate corespondenţa, cu uşurinţa dată de o practică îndelungată. Când van Aldin intră, tânărul sări în picioare.

— Salut, Knighton!

— Bine aţi revenit, domnule. V-aţi distrat?

Aşa şi aşa, răspunse milionarul fără emoţie. În ziua de azi, Parisul este un oraş neînsemnat. Totuşi… Am obţinut ceea ce am vrut. Zâmbi sumbru, ca pentru sine.

— Aşa e, fu de acord celălalt.

Rosti cuvintele firesc, ca o persoană care afirmă un fapt bine cunoscut. Aruncându-şi haina grea, van Aldin se

îndreptă spre birou.

— Ceva urgent?

— Nu cred, domnule. Majoritatea sunt chestiuni obişnuite, însă nu am terminat de sortat tot.

Van Aldin dădu scurt din cap. Era un om care rareori exprima vreun reproş sau vreo laudă. Metoda aplicată celor pe care îi angaja era simplă: le dădea o şansă corectă şi îi concedia rapid pe cei care nu erau eficienţi. Îşi selecta oamenii într-un fel neconvenţional. De exemplu, pe Knighton îl întâlnise din întâmplare într-o staţiune elveţiană, cu două luni înainte. Îl plăcuse, îi cercetase trecutul militar şi găsise explicaţia pentru şchiopătatul cu care mergea Knighton. Acesta nu ascunsese faptul că îşi căuta o slujbă şi chiar îl întrebase plin de îndrăzneală pe milionar dacă nu cunoştea vreun post disponibil. Van Aldin îşi amintea, cu un rânjet amuzat, de uluirea totală a tânărului când însuşi marele om îi oferise un post de secretar.

— Dar… Nu am nici un fel de experienţă în afaceri, se bâlbâise el.

— Asta nu contează nici cât o ceapă degerată, replicase van Aldin. Am deja trei asistenţi care să se ocupe de genul ăsta de lucruri. Însă probabil voi merge în Anglia pentru următoarele şase luni şi am nevoie de un englez care… Ei bine, care să ştie dedesubturile şi să mă poată ajuta cu partea socială a lucrurilor.

Până acum van Aldin considera că nu se înşelase. Knighton se dovedise a fi isteţ, inteligent şi plin de idei şi avea maniere fermecătoare.

Secretarul indică trei sau patru scrisori aşezate deoparte pe birou.

— Poate nu ar fi rău, domnule, dacă v-aţi uita pe acestea, sugeră el. Prima este despre acordul Colton…

Dar Rufus van Aldin ridică o mână, oprindu-l.

— Nu am de gând să mă uit la absolut nimic în seara asta, declară el. Toate pot aştepta până dimineaţă. În afară de

asta, adăugă el, privind scrisoarea pe care o avea în mână.
Şi din nou acel zâmbet straniu care îl transforma i se strecură pe chip.
Richard Knighton zâmbi înţelegător.
— Doamna Kettering? Murmură el. A sunat ieri şi azi. Părea foarte nerăbdătoare să vă vadă imediat, domnule.
— Serios?
Zâmbetul se şterse de pe faţa milionarului. Rupse plicul pe care îl avea în mâna şi scoase foaia dinăuntru. În timp ce citea, chipul i se întunecă, buzele i se strânseră într-o linie sumbră, atât de bine cunoscută pe Wall Street şi sprâncenele se uniră ameninţător. Plin de tact, Knighton se întoarse cu spatele şi continuă să deschidă scrisorile şi să le sorteze. Milionarului îi scăpă o înjurătură înăbuşită şi pumnii lui încleştaţi loviră masa cu putere.
— Nu o să accept asta, murmură el pentru sine. Biata fetiţă, bine că-l are pe tatăl ei alături.
Măsură camera în lung şi-n lat timp de câteva minute, încruntat. Knighton era tot aplecat cu asiduitate la birou. Brusc, van Aldin se opri. Îşi luă haina de pe scaunul pe care o aruncase.
— Ieşiţi din nou, domnule?
— Da, mă duc la fiica mea.
— Şi dacă sună oamenii lui Colton?
— Spune-le să se ducă la dracu', se răsti van Aldin.
— Prea bine, replică secretarul, neimpresionat.
Van Aldin era deja îmbrăcat. Îndesându-şi pălăria pe cap, se îndreptă spre uşă. Se opri cu mâna pe clanţă.
— Eşti un tip de ispravă, Knighton, spuse el. Nu te îngrijorezi când sunt scos din fire.
Knighton zâmbi uşor, dar nu răspunse.
— Ruth e singurul meu copil, continuă van Aldin şi nimeni pe lumea asta nu ştie cu adevărat ce înseamnă ea pentru mine. Un zâmbet slab îi înflori pe faţă. Îşi strecură mâna în buzunar. Vrei să vezi ceva, Knighton?
Se apropie din nou de secretar.

Din buzunar scoase un pachet învelit neglijent în hârtie cafenie. Aruncă învelişul şi scoase la iveală o casetă mare şi murdară de catifea roşie. Pe mijlocul capacului erau nişte iniţiale împreunate, iar deasupra lor o coroană. Van Aldin deschise caseta şi secretarului i se tăie respiraţia. Pe albul uşor murdar al interiorului, pietrele străluceau ca nişte picături de sânge.

— Dumnezeule, domnule! Exclamă Knighton. Sunt... Sunt adevărate?

Van Aldin scoase un râset scurt, înfundat.

— Nu mă mir că întrebi asta. Printre rubinele astea sunt trei dintre cele mai mari din lume. Ecaterina a Rusiei le-a purtat, Knighton. Cea din mijloc e cunoscută sub numele de „Inima de Foc”. E perfectă – nu are nici un defect.

— Dar trebuie să coste o avere, murmură secretarul.

— Patru sau cinci sute de mii de dolari, replică van Aldin nonşalant şi asta fără să menţionăm importanţa istorică.

— Şi le purtaţi aşa, neglijent, în buzunar?

Van Aldin râse amuzat.

— Cred că da. Vezi tu, e micul meu cadou pentru Ruthie.

Secretarul zâmbi discret.

— Acum înţeleg nerăbdarea manifestată de doamna Kettering la telefon, murmură el.

Dar van Aldin clătină din cap. Înfăţişarea dură reveni.

— Aici greşeşti, spuse el. Nu ştie despre asta – reprezintă mica mea surpriză pentru ea. Închise caseta şi începu s-o învelească încet. E îngrozitor, Knighton, cât de puţine putem face pentru cei pe care îi iubim. Pot cumpăra o bună parte din lume pentru Ruth, dacă asta i-ar folosi la ceva, dar nu îi foloseşte. Pot să-l atârn aceste giuvaiere la gât şi să-l ofer o clipă de încântare, poate, dar... Clătină din cap. Când o femeie nu are un cămin fericit...

Lăsă fraza neterminată. Secretarul dădu din cap discret. Cunoştea, ca nimeni altul, reputaţia nobilului Derek Kettering. Van Aldin oftă. Strecurând pachetul înapoi în

buzunarul de la haină, îl salută din cap de Knighton şi ieşi din încăpere.

Capitolul 4

În Curzon Street.

Doamna Derek Kettering locuia în Curzon Street. Valetul care deschise uşa îl recunoscu de îndată pe Rufus van Aldin şi îşi permise un zâmbet discret de bun venit. Îl conduse sus, în salonul spaţios de la primul etaj.

O femeie aşezată lângă fereastră tresări şi exclamă:

— Ah, tată, în sfârşit! I-am telefonat maiorului Knighton toată ziua încercând să dau de tine, dar nu mi-a putut spune sigur când aveai să te întorci.

Ruth Kettering avea 28 de ani. Fără să fie frumoasă, sau nici măcar drăguţă în adevăratul sens al cuvântului, avea o înfăţişare care sărea în evidenţă datorită coloritului. În tinereţe, lui van Aldin i se spunea „Morcov şi Ghimbir”, iar părul lui Ruth era de un arămiu pur. Ochii îi erau întunecaţi, iar sprâncenele încă şi mai negre – un efect cumva subliniat prin machiaj. Era înaltă şi subţire şi se mişca elegant. La o privire superficială, părea chipul Madonnei lui Rafael. Numai la o privire atentă se observa aceeaşi linie a maxilarului şi a bărbiei ca la van Aldin, vădind aceeaşi duritate şi determinare, potrivite pentru un bărbat, dar nu la fel de potrivite pentru o femeie. Încă din copilărie, Ruth van Aldin fusese obişnuită să i se facă pe plac şi oricine i se împotrivise îşi dăduse curând seama că fiica lui Rufus van Aldin nu ceda niciodată.

— Knighton mi-a spus că l-ai sunat, zise van Aldin. Însă m-am întors de la Paris doar de o jumătate de oră. Ce-l povestea asta cu Derek?

Ruth Kettering se înroşi, furioasă.

— Este incredibil. Depăşeşte orice limită, strigă ea. El… Nu pare să asculte nimic din ce-l zic eu.

În vocea ei se simţea atât uimire, cât şi furie.

— O să mă asculte pe mine, rosti milionarul, sumbru.

Ruth continuă:

— Abia l-am văzut în ultima lună. Merge aproape pretutindeni cu femeia aia.

— Cu ce femeie?

— Mirelle. Ştii, dansează la Parthenon.

Van Aldin confirmă cu o înclinare a capului.

— Am fost la Leconbury săptămâna trecută. Am… Am vorbit cu lordul Leconbury. A fost teribil de drăguţ cu mine, m-a înţeles perfect. Mi-a zis că o să-l tragă o săpunealăă lui Derek.

— Ah! Făcu van Aldin.

— Ce vrei să spui cu „ah”, tată?

— Exact ceea ce crezi şi tu, Ruthie. Bietul Leconbury este un ratat. Desigur că Te-a înţeles, desigur că a încercat să te calmeze. După ce fiul şi moştenitorul lui s-a însurat cu fiica unuia dintre cei mai bogaţi oameni din Statele Unite, evident că nu vrea să strice lucrurile. Dar e deja cu un picior în groapă – toată lumea ştie asta – şi orice ar spune nu l-ar afecta nici cât negru sub unghie pe Derek.

— Tu nu poţi să faci ceva, tată? Îl presă Ruth, după un minut sau două.

— Aş putea, răspunse milionarul. Aşteptă o secundă gânditor şi continuă: Sunt câteva lucruri pe care le-aş putea face, dar numai unul ar fi de un real folos. Cât curaj ai, Ruthie?

Ea îl privi ţintă. El confirmă cu o înclinare a capului.

— Vorbesc serios. Ai curajul să recunoşti că ai făcut o greşeală? Nu există decât o singură cale de a ieşi din încurcătura asta, Ruthie. Redu pierderile şi ia-o de la capăt.

— Vrei să zici…

— Divorţează.

— Să divorţez!

Van Aldin zâmbi sec.

— Rosteşti cuvântul ăsta, Ruth, de parcă nu l-ai auzit niciodată. Şi totuşi prietenii tăi o fac în fiecare zi.

— Oh! Ştiu asta Dar…

Se opri, muşcându-şi buza. Tatăl ei dădu din cap înţelegător.

— Ştiu, Ruth. Tu eşti ca mine, nu suporţi să dai drumul. Dar eu am învăţat, iar tu trebuie să faci la fel, că sunt momente când asta este singura soluţie. Pot să găsesc modalităţi să-l aduc pe Derek înapoi la tine, dar în final se va ajunge la acelaşi rezultat. Nu e bun de nimic, Ruth. E putred până în măduva caselor. Şi, ţine cont, eu mă consider vinovat că te-am lăsat să te măriţi cu el. Dar păreai foarte hotărâtă să-l ai cu orice preţ, i; ir el părea sincer decis să întoarcă o altă foaie – şi, ei bine, o dată nu ţi-am făcut pe plac…

Van Aldin nu o privi când rosti cuvintele. Dacă ar fi făcut-o, ar fi putut vedea roşeaţa care îi cuprinse rapid chipul lui Ruth.

— Într-adevăr, rosti ea cu o voce aspră.

— Am fost prea slab de înger că s-o pot face şi a doua oară. Însă nu-ţi pot spune cât aş fi vrut s-o fi făcut. Ai avut o viaţă nefericită în ultimii ani, Ruth.

— Nu a fost foarte… Plăcută, recunoscu doamna Kettering.

— De asta zic că asta trebuie să înceteze! Îşi lăsă mâna să cadă cu putere pe masă. Poate că încă mai ai o slăbiciune pentru tipul ăsta. Dar opreşte-te. Vezi adevărul! Derek Kettering s-a însurat cu tine pentru bani şi cu asta, basta! Descotoroseşte-te de el, Ruth!

— Şi dacă nu e de acord?

Van Aldin o privi uluit.

— Nu va avea nici un cuvânt de spus în toată povestea asta.

Tânăra roşi şi îşi muşcă buza.

— Nu, nu, desigur că nu.

Tatăl ei o privi cu atenţie.

— Ce-ai vrut să spui?

— Adică… Se opri, alegându-şi cu atenţie cuvintele. S-ar putea să nu accepte aşa uşor.

— Bărbia milionarului se înălţă sumbru. Vrei să spui că se va opune? Lasă-l! Dar, de fapt, te înşeli. Orice avocat va consulta îi va spune că nu are nimic solid pe care să se bazeze.

— Nu crezi că… Ezită ea… Adică… Doar ca să-mi facă în ciudă… ar putea să încerce să mă pună într-o situaţie neplăcută?

Tatăl ei o privi cu o oarecare uimire.

— Adică să se împotrivească? Van Aldin clătină din cap. Foarte puţin probabil. Vezi, ar trebui să aibă ceva de care să se lege.

Doamna Kettering nu răspunse. Van Aldin o privi scrutător.

— Haide, Ruth, dă-l drumul. Te preocupă ceva: ce este?

— Nimic, absolut nimic.

Dar vocea ei nu era deloc convingătoare.

— Ţi-e groază de publicitate? Asta e? Lasă asta în seama mea. O să rezolv lucrurile atât de discret, că nu o să fie nici o agitaţie.

— Foarte bine, tată, dacă tu chiar crezi că este cea mai bună soluţie.

— Încă îţi mai place tipul, Ruth? Asta este?

— Nu.

Cuvântul fu rostit cu o emfază nesigură. Van Aldin păru satisfăcut. O bătu uşor pe fiica lui pe umăr.

— O să fie bine, micuţo. Nu-ţi face griji. Acum să uităm de toate astea. Ţi-am adus un cadou de la Paris.

— Pentru mine? Ceva foarte drăguţ?

— Sper că o să-ţi placă, răspunse van Aldin, zâmbind.

Luă pachetul din buzunarul hainei şi i-l înmâna. Tânăra îl Desfăcu nerăbdătoare şi deschise caseta. Un „oh” prelung îi ieşi pe buze. Ruth Kettering iubea bijuteriile – întotdeauna le iubise.

— Tată, sunt extraordinare!

— Sunt unice, nu-l aşa? Răspunse milionarul cu satisfacţie, îţi plac?

— Dacă îmi plac? Tată, sunt minunate! Cum ai făcut rost de ele?

Van Aldin zâmbi.

— A, ăsta-l secretul meu. A trebuit să le cumpăr de la un particular, desigur. Vezi piatra aceea mare din mijloc? Poate ai auzit de ea. Este celebră „Inimă de Foc”. Inima de Foc! Repetă doamna Kettering.

Luase pietrele din casetă şi le ţinea la piept. Milionarul o privi. Se gândea la şirul de femei care purtaseră aceste bijuterii. La supărări, la disperări, la gelozii. „Inima de Foc”, la fel ca toate pietrele faimoase, lăsase în urmă multe tragedii şi violenţe. Ţinută în mâna sigură a lui Ruth Kettering, părea să-şi piardă puterea malefică. Cu atitudinea ei calmă, echilibrată, această femeie din lumea occidentală părea o negaţie a tragediei sau a durerilor. Ruth puse din nou pietrele în casetă; apoi sări în picioare şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului tatălui său.

— Mulţumesc! Mulţumesc, tată. Sunt minunate! Întotdeauna mi-ai dat cadouri splendide.

— E în regulă, zise van Aldin, bătând-o uşor pe umăr. Eşti tot ce am, Ruthie.

— Rămâi la masă, nu-l aşa, tată?

— Nu cred. Ieşeai în oraş, nu?

— Da, dar pot să anulez fără probleme. Nu e nimic foarte interesant.

— Nu, răspunse van Aldin. Nu-ţi anula întâlnirea. Ne vedem mâine, draga mea. Poate că dacă îţi telefonez, putem să ne vedem la Galbraith?

Domnii Galbraith, Galbraith, Cuthbertson & Galbraith erau avocaţii lui van Aldin din Londra.

— Foarte bine, tată. Ezită. Bănuiesc că… Asta… Nu mă va împiedica să merg pe Riviera?

— Când vrei să pleci?

— Pe 14

— A, e în regulă. Aceste lucruri au nevoie de timp ca să fie rezolvate. Apropo, Ruth, nu aş duce rubinele alea în

străinătate dacă aş fi în locul tău. Lasă-le la bancă.
Doamna Kettering dădu din cap.
— Nu vrem să fii jefuită şi ucisă de dragul „Inimii de Foc”, spuse milionarul cu umor.
— Şi totuşi, tu le-ai purtat neglijent în buzunar, replică fiica lui, zâmbind.
— Da…
Ceva, o ezitare, îi captă atenţia.
— Ce este, tată?
— Nimic. Zâmbi. Mă gândeam la o mică aventură pe care am avut-o în Paris.
— O aventură?
— Da, în noaptea în care am cumpărat astea.
Făcu un gest către caseta de bijuterii.
— A, spune-mi.
— Nu-l nimic de spus, Ruthie. Nişte bandiţi au căpătat ceva curaj, iar eu am tras în ei şi au fugit. Asta-l tot.
Ruth îl privi cu mândrie.
— Eşti un tip dur, tată.
— Asta aşa e, Ruthie.
O sărută cu afecţiune şi plecă. Când ajunse înapoi la Savoy, îi dădu un ordin scurt lui Knighton.
— Ia legătura cu un om numit Goby; o să-l găseşti adresa în agenda mea. Să fie aici mâine-dimineaţă, la 930
— Da, domnule.
— Vreau să-l văd şi pe domnul Kettering. Scoate-l din pământ, din iarbă verde. Încearcă la clubul lui – în orice caz, ia cumva legătura cu el şi aranjează o întâlnire aici, mâine-dimineaţă. Mai bine, un pic mai târziu, pe la prânz. E genul care nu se scoală prea de dimineaţă.
Secretarul dădu din cap că pricepuse instrucţiunile. Van Aldin se lăsă apoi pe mâinile valetului. Baia era pregătită şi, relaxându-se în apă fierbinte, se gândi la discuţia avută cu fiica sa. Mintea lui ageră acceptase de mult faptul că divorţul era singura soluţie. Ruth fusese de acord cu soluţia propusă cu mai multă uşurinţă decât sperase el. Totuşi, în

ciuda acceptului ei, van Aldin avea o vagă senzaţie de nelinişte. Simţea că totuşi ceva din atitudinea ei nu fusese foarte firesc. Se încruntă.

— Poate îmi imaginez, murmură el şi totuşi pun pariu că e ceva ce nu mi-a spus.

Capitolul 5

Un domn util.

Rufus van Aldin tocmai terminase micul dejun frugal alcătuit din cafea şi din pâine prăjită – ca întotdeauna – când Knighton intră în cameră.

— Domnul Goby este jos, domnule şi vă aşteaptă.

Milionarul se uită la ceas. Era exact 930

— În regulă, zise el, scurt. Poate să urce.

Un minut sau două mai târziu, domnul Goby intră. Era un bărbat micuţ, în vârstă, îmbrăcat sărăcăcios, cu ochi care priveau cu grijă împrejurul camerei şi niciodată la persoana căreia i se adresa.

— Bună dimineaţa, Goby, zise milionarul. Ia loc.

— Mulţumesc, domnule van Aldin.

Domnul Goby se aşează cu mâinile pe genunchi şi privi cu atenţie radiatorul.

— Am o treabă pentru tine.

— Da, domnule van Aldin?

— Fiica mea este măritată cu nobilul Derek Kettering, după cum probabil ştii.

Domnul Goby îşi mută privirea de la radiator la sertarul din stânga al biroului şi permise unui zâmbet dezaprobator să-l străbată chipul. Domnul Goby ştia multe lucruri, dar întotdeauna ura să recunoască acest lucra.

— La sfatul meu, este pe cale să intenteze o cerere de divorţ. Asta, desigur, e treaba avocatului. Dar, din motive particulare, vreau să am informaţii complete.

— Domnul Goby se uită la o cornişă şi murmură: Despre domnul Kettering?

— Despre domnul Kettering.

— Foarte bine, domnule.

Domnul Goby se ridică în picioare.

— Când o să le ai?

— Vă grăbiţi, domnule?

— Întotdeauna mă grăbesc, răspunse milionarul.

Domnul Goby zâmbi înţelegător înspre un paravan.

— Să zicem ora două, în această după-amiază, domnule? Întrebă el.

— Excelent, aprobă celălalt. La revedere, Goby!

— La revedere, domnule van Aldin!

— E un om foarte util, spuse milionarul după ce Goby ieşi şi secretarul intră. În domeniul lui, e specialist.

— În ce domeniu?

— Al informaţiilor. Dă-l 24 de ore şi îţi va dezvălui viaţa privată a arhiepiscopului de Canterbury.

— Un om util, într-adevăr, spuse Knighton, cu un zâmbet.

— Mi-a fost de ajutor de două, trei ori, afirmă van Aldin. Acum, Knighton, sunt gata să mă apuc de treabă.

În următoarele câteva ore, multe afaceri fură rapid rezolvate. Era 1230 când sună telefonul şi domnul van Aldin fu informat că domnul Kettering ajunsese. Knighton îl privi pe van Aldin şi înţelese semnificaţia mişcării scurte din cap.

— Cere-l domnului Kettering să urce, te rog.

Secretarul îşi strânse hârtiile şi plecă. El şi vizitatorul Trecură imul pe lângă celălalt în uşă şi Derek Kettering se dădu la o parte să-l lase pe secretar să iasă. Apoi intră, închizând uşa în urma lui.

— Bună dimineaţa, domnule. Am auzit că eraţi nerăbdător să mă vedeţi.

Vocea leneşa, cu inflexiunea ei uşor ironică, îi trezi amintiri lui van Aldin. Kettering avea un oarecare farmec indiscutabil – întotdeauna avusese. Van Aldin se uită pătrunzător la ginerele lui. Derek Kettering avea 34 de ani, era zvelt, cu o faţă oacheşa şi îngusta care, chiar şi acum, avea ceva – greu de descris – copilăresc.

— Intră, îl invită van Aldin. Ia loc.

Kettering se aruncă nepăsător pe un fotoliu şi îl privi pe socrul său cu un fel de amuzament tolerant.

— Nu v-am văzut de ceva vreme, domnule, remarcă el amabil. De vreo doi ani, cred. Aţi văzut-o pe Ruth?

— M-am întâlnit cu ea seara trecută, răspunse van Aldin.

— Arată foarte bine, nu? Zise celălalt, nepăsător.

— Nu credeam că ai prea multe ocazii ca să-ţi dai seama, replică van Aldin sec.

Derek Kettering ridică din sprâncene.

— A, uneori ne întâlnim la acelaşi club, răspunse el, binedispus.

— Nu am de gând să bat câmpii, rosti van Aldin tăios. Am sfătuit-o pe Ruth să înainteze o cerere de divorţ.

Derek Kettering nu păru impresionat.

— Ce măsură drastică! Murmură el. Vă deranjează dacă fumez?

Îşi aprinse o ţigară, pufăi scoţând un nor de fum şi întrebă nonşalant:

— Şi Ruth ce a spus?

— Ruth are de gând să-mi urmeze sfatul, zise tatăl ei.

— Chiar aşa?

— Asta e tot ce ai de spus? Întrebă van Aldin cu asprime.

Kettering scutură scrumul în grătarul şemineului.

— Ştiţi, eu cred că face o mare greşeala, răspunse el cu un aer detaşat.

— Din punctul tău de vedere, fără îndoială că face, zise van Aldin sumbru.

— Oh, haide, replica Kettering, să nu lăsăm asta să devină ceva personal. Nu mă gândeam la mine când am spus asta. Mă gândeam la Ruth. Ştiţi că bătrânul meu guvernator nu mai are mult de trăit – toţi doctorii spun asta. Ar fi bine că Ruth să aştepte vreo doi ani şi voi deveni lordul Leconbury, iar ea va fi stăpâna de la Leconbury – acesta fiind şi motivul pentru care s-a măritat cu mine.

— Nu am de gând să ascult obrăzniciile tale afurisite, strigă van Aldin.

Derek Kettering îi zâmbi, neimpresionat.

— Sunt de acord. E o idee învechită, zise el. Un titlu nu mai are valoare în ziua de azi. Totuşi, Leconbury este un loc foarte frumos şi, la urma urmei, suntem una dintre cele mai vechi familii din Anglia. Va fi foarte neplăcut pentru Ruth dacă divorţează, iar eu mă recăsătoresc şi astfel o altă femeie va fi stăpâna de la Leconbury şi nu ea.

— Vorbesc serios, tinere, afirmă van Aldin.

— A şi eu la fel, replică Kettering. Sunt foarte strâmtorat din punct de vedere financiar; dacă Ruth divorţează de mine, voi fi într-o situaţie foarte neplăcută. Şi, dacă a suportat asta zece ani, de ce să nu mai suporte încă puţin? Vă dau cuvântul de onoare că bătrânul nu poate rezista încă 18 luni şi, după cum am mai spus, e păcat că Ruth să nu capete ceea ce a vrut măritându-se cu mine.

— Vrei să zici că fiica mea s-a măritat cu tine pentru titlul tău şi pentru poziţia ta?

Derek Kettering scoase un hohot de râs care nu era foarte amuzat.

— Doar nu credeţi că a fost o căsătorie din dragoste? Întrebă el.

— Ştiu, zise van Aldin foarte încet, că aveai o altă părere la Paris, acum zece ani.

— Da? Poate aşa era. Ruth era foarte frumoasă – ca un înger sau o sfântă, sau o fiinţă care a coborât dintr-o firidă a unei biserici. Îmi amintesc că eram hotărât să întorc foaia, să mă potolesc şi să trăiesc după canoanele cele mai înalte ale vieţii de familie englezeşti cu o soţie frumoasă care mă iubea. Râse din nou, chiar şi mai distonant. Dar bănuiesc că nu credeţi asta, nu?

— Nu am nici o îndoială că te-ai însurat cu Ruth pentru bani, afirmă van Aldin fără emoţie.

— Iar ea s-a măritat cu mine din dragoste? Întreba celălalt ironic.

— Sigur că da, rosti van Aldin.

Derek Kettering îl privi ţintă câteva clipe, apoi dădu gânditor din cap.

— Văd că dumneavoastră chiar credeţi asta, zise el. Şi eu credeam la fel. Pot să vă asigur, dragul meu socru, că m-am lămurit foarte repede.

— Nu ştiu unde vrei să ajungi, afirmă van Aldin şi nici nu-mi pasă. Ai tratat-o pe Ruth al naibii de rău.

— A, aşa e, recunoscu Kettering cu uşurinţă, dar e o tipă dură. E fiica dumneavoastră. Sub moliciunea rozalie e dură ca granitul. Mi s-a spus că întotdeauna aţi fost cunoscut ca un bărbat dur, dar Ruth e şi mai dură. Măcar dumneavoastră iubiţi pe cineva mai mult decât propria persoană. Ruth nu a făcut asta niciodată şi nici nu o va face.

— De ajuns! Strigă van Aldin. Te-am chemat aici doar ca să-ţi spun drept în faţă ce am de gând să fac. Fata mea are dreptul la o fărâmă de fericire şi, nu uita, eu o susţin.

Derek Kettering se ridică şi râmase lângă şemineu. Îşi aruncă ţigara. Când vorbi, vocea lui era foarte calmă:

— Şi mai exact ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Vreau să spun că ar fi bine să nu te opui, zise van Aldin.

— A, asta e o ameninţare?

— Poţi s-o iei cum vrei, afirmă van Aldin.

Kettering îşi trase un scaun la masă şi se aşează în faţa milionarului.

— Şi să presupunem, spuse el moale, doar de dragul discuţiei, că mă opun?

Van Aldin ridică din umeri.

— Nu ai nici un motiv, tinere nesăbuit. Întreabă-ţi avocaţii şi o să-ţi spună şi ei asta. Purtarea ta este notorie, toată Londra vorbeşte.

— Bănuiesc că Ruth a făcut scandal în legătură cu Mirelle. Foarte prostesc din partea ei. Eu nu mă amestec în prieteniile ei.

Ce vrei să spui? Întrebă van Aldin cu asprime. Derek Kettering izbucni în râs.

— Văd că nu ştiţi totul, domnule. Probabil că sunteţi, cum e şi firesc, părtinitor. Îşi luă pălăria şi bastonul şi se îndreptă spre uşă. Nu prea mă pricep să dau sfaturi, aruncă el. Dar, în acest caz, aş recomanda cu tărie o sinceritate totală între tată şi fiică.

Ieşi rapid din cameră şi închise uşa în urma lui, în timp ce milionarul sări în picioare.

— Ce naiba a vrut să spună cu asta? Făcu van Aldin, lăsându-se să cadă iarăşi pe scaun.

Toată neliniştea îi reveni cu putere. Exista ceva şi el nu reuşise să-l dea de capăt. Telefonul era lângă el – îl apucă şi ceru să i se facă legătura la reşedinţa fiicei sale.

— Alo! Alo! Este Mayfair 81907? Doamna Kettering este acasă? A, e plecată? Da, să ia masa. Când se întoarce? Nu ştii? Da, foarte bine. Nu, nu am nici un mesaj.

Trânti receptorul furios. La ora două, străbătea camera în aşteptarea lui Goby. Acesta fu invitat să intre la ora 1410

— Ei bine? Lătră milionarul cu duritate.

Dar micuţul domn Goby nu putea fi grăbit. Se aşeză la masă, scoase un carneţel foarte ponosit şi începu să citească din el cu o voce monotonă. Milionarul ascultă atent, cu o satisfacţie din ce în ce mai mare. Goby se opri şi se uită concentrat la coşul de gunoi.

— Hm! Făcu van Aldin. Pare destul de clar. Cazul o să meargă uns. Probele de la hotel sunt în regulă, nu?

— Beton, replică domnul Goby privind urât un fotoliu aurit.

— Iar financiar stă foarte prost. Spui că acum încearcă să obţină un împrumut? A obţinut deja practic tot ce a putut obţine de la tatăl lui. Odată ce vestea divorţului se va răspândi, nu va putea să mai obţină nici măcar un cent şi, nu numai asta, datoriile lui pot fi cumpărate şi poate fi supus presiunilor şi sub aspectul ăsta. L-am încolţit, Goby. L-am prins la înghesuiala.

Lovi masa cu pumnul. Chipul lui era sumbru şi triumfător.

— Informaţiile par satisfăcătoare, zise domnul Goby cu o voce subţire.

— Acum trebuie să mă duc în Curzon Street, afirmă milionarul. Îţi sunt foarte recunoscător, Goby. Te pricepi, n-am ce spune.

Un zâmbet palid de recunoştinţă apăru pe chipul omuleţului.

— Mulţumesc, domnule van Aldin, zise el. Încerc să fac tot posibilul.

Van Aldin nu se duse direct în Curzon Street. Se îndreptă mai întâi spre City, unde avu două întâlniri care îl făcură să fie şi mai mulţumit. De acolo, luă metroul până în Down Street. În vreme ce mergea pe Curzon Street, o siluetă ieşi de la numărul 160 şi o luă pe stradă înspre van Aldin, astfel încât trecură unul pe lângă celălalt pe trotuar. Pentru o clipă, milionarul avu impresia că era chiar Derek Kettering – înălţimea şi constituţia erau asemănătoare. Dar când ajunseră faţă în faţă, van Aldin văzu că era un necunoscut. Cel puţin… Nu, nu era un străin. Chipul lui trezi în mintea milionarului un fior de recunoaştere, care era în mod clar asociat cu ceva neplăcut. Îşi chinui mintea în zadar, dar nu reuşi să-şi dea seama. Îşi continuă drumul, clătinând iritat din cap. Ura să fie derutat.

Era evident că Ruth Kettering îl aştepta. Alergă la el şi îl sărută când van Aldin intră pe uşă.

— Ei bine, tată, cum merg lucrurile?

— Foarte bine, răspunse van Aldin. Dar trebuie să vorbesc ceva cu tine, Ruth.

Simţi o schimbare aproape insesizabilă în ea; ceva prudent şi viclean înlocui impulsivitatea salutului ei. Ruth se aşează într-un fotoliu mare.

— Ei bine, tată? Întrebă ea. Despre ce este vorba?

— M-am întâlnit cu soţul tău azi-dimineaţă, afirmă van Aldin.

— L-ai văzut pe Derek?

— Da. Mi-a spus multe lucruri, majoritatea obrăznicii curate. Tocmai când plecă, a spus ceva ce nu am înţeles. M-

a sfârâit să mă asigur că între tată şi fiică există o sinceritate totală. Ce a vrut să spună cu asta, Ruthie?

Doamna Kettering se foi în fotoliu.

— Eu… Nu ştiu, tată. De unde să ştiu?

— Desigur că ştii, replică van Aldin. A mai spus ceva, despre faptul că are prietenii lui şi nu se amestecă între ai tăi. Ce a vrut să spună cu asta?

— Nu ştiu, repetă Ruth Kettering.

Van Aldin se aşează. Gura lui avea o linie sumbră.

— Vezi tu, Ruth, nu am de gând să intru în povestea asta cu ochii închişi. Nu sunt deloc convins că soţul ăsta al tău nu are de gând să ne facă probleme. Sunt convins că nu are ce să facă – am mijloacele să-l închid gura pentru totdeauna, dar trebuie să ştiu dacă este nevoie să fac uz de mijloacele astea. Ce a vrut să spună că tu ai propriii prieteni?

Doamna Kettering ridică din umeri.

— Am mulţi prieteni, spuse ea, nesigură. Nu ştiu ce a vrut să zică, sunt convinsă de asta.

— Eşti convinsă, afirmă van Aldin.

Vorbea acum cum ar fi vorbit unui adversar în afaceri.

— O să o spun mai clar. Cine e bărbatul?

— Ce bărbat?

— Bărbatul. Asta sugera Derek. Un bărbat special care îţi e prieten. Nu trebuie să-ţi faci griji, iubito, ştiu că nu e nimic, dar trebuie să analizăm totul ca să vedem cum ar apărea în ochii tribunalului. Ei pot să deformeze lucrurile astea foarte mult. Vreau să ştiu cine e bărbatul şi cât de prietenoasă ai fost cu el.

Ruth nu răspunse. Îşi frământa mâinile, concentrată şi foarte neliniştita.

— Haide, iubito, o îndemna van Aldin cu o voce blândă. Nu-ţi fie teamă de bătrânul tău tată. Nu am fost prea dur, nu-l aşa, nici atunci, la Paris?… Doamne!

Se opri, uluit. El era, murmură pentru sine. Mă gândeam eu că îi cunoşteam chipul.

— Despre ce vorbeşti, tată? Nu înţeleg.

Milionarul se apropie de ea şi o apucă de încheietură cu putere.

— Ascultă, Ruth, te întâlneşti iarăşi cu tipul ăla?

— Ce tip?

— Cel care a provocat toată agitaţia aceea cu ani în urmă. Ştii foarte bine despre cine vorbesc.

— Te referi… (ezită)… Te referi la Comte de la Roche?

— Comte de la Roche! Pufni van Aldin. Ţi-am spus şi atunci că omul nu era altceva decât un escroc. Te-ai implicat atunci foarte mult în relaţia cu el, dar te-am scăpat din ghearele lui.

— Da, ai făcut-o, răspunse Ruth cu amărăciune. Şi m-am măritat cu Derek Kettering.

— Ai vrut s-o faci, zise milionarul aspru.

Ea ridică din umeri.

— Iar acum, rosti van Aldin încet, ai început să te întâlneşti iarăşi cu el – după toate câte ţi-am spus. A fost aici astăzi. L-am întâlnit afară şi pentru o clipă nu am ştiut de unde să-l iau.

Ruth Kettering îşi recăpătase stăpânirea de sine.

— Vreau să-ţi spun ceva, tată. Te înşeli în privinţa lui Armând – a contelui de la Roche, vreau să spun. A, ştiu că au existat câteva incidente regretabile în tinereţea lui – mi-a povestit despre ele. Însă… Ei bine, întotdeauna a ţinut la mine. I s-a frânt inima când ne-ai despărţit la Paris şi acum…

Fu întrerupta de pufnitul indignat al tatălui ei.

Deci ai crezut toate poveştile alea, nu-l aşa? Tu, fata mea! Doamne, Dumnezeule! Îşi aruncă braţele în aer. Femeile pot fi atât de proaste!

Capitolul 6

Mirelle Derek Kettering ieşi atât de precipitat din apartamentul lui van Aldin, încât se ciocni de o doamnă care trecea pe hol. Îşi ceru scuze, iar ea le acceptă cu o siguranţă zâmbitoare şi trecu mai departe, lăsându-l

bărbatului impresia plăcută a unei personalităţi calme şi a unor frumoşi ochi cenuşii.

Cu toată nonşalanţa afişată, întâlnirea cu socrul său îl zguduise mai mult decât dorea să arate. Luă singur prânzul şi, după aceea, oarecum supărat pe sine, se duse la apartamentul somptuos în care stătea o doamnă cunoscută drept Mirelle. O franţuzoaică dichisită îl întâmpină cu un zâmbet.

— Dar intraţi, monsieur. Madame se odihneşte.

Derek fu invitat în încăperea lungă cu decorul său franţuzesc, pe care o cunoştea atât de bine. Mirelle era întinsă pe divan, înconjurata de un număr incredibil de perne ornamentale, toate având diferite nuanţe arămii, ca să se asorteze cu pielea ei de un ocru-auriu. Dansatoarea era o femeie cu un trup frumos şi, chiar dacă chipul ei, sub masca de auriu, era în realitate oarecum ofilit, avea un farmec bizar. Buzele ei portocalii îi zâmbiră ispititor lui Derek Kettering.

El o sărută şi se aruncă pe un scaun.

— Ce ai făcut? Bănuiesc că de-abia te-ai trezit?

Gura portocalie se lărgi într-un zâmbet.

— Nu, răspunse dansatoarea. Am fost la lucru.

Aruncă o mână lungă, palidă, spre pian, care era practic acoperit de partituri muzicale în dezordine.

— Ambrose a fost aici şi mi-a cântat noua operă.

Kettering dădu din cap fără să acorde prea multă atenţie. Era total neinteresat de Claude Ambrose şi de punerea pe scena operei a acesta a piesei Peer Gynt de Ibsen. De fapt, la fel era şi Mirelle, care privea totul doar ca pe o ocazie unică de a prezenta propria interpretare a Anitrei [1].

— Este un dans minunat, murmură ea. O să pun toată pasiunea deşertului în el. Voi dansa acoperită de bijuterii – a şi, apropo, mon ami, am văzut ieri o perlă pe Bond Street – o perlă neagră.

Făcu o pauză, privindu-l încurajator.

— Draga mea, răspunse Kettering, nu are rost să-mi vorbeşti mie despre perle negre. În momentul de faţă, în ceea ce mă priveşte, situaţia e albastră.

Mirelle reacţiona rapid la tonul lui. Se ridică în capul oaselor şi ochii negri se făcură mari.

— Ce tot spui, Derek? Ce s-a întâmplat?

— Stimatul meu socru este gata să meargă până la capăt, zise el.

— Poftim?

— Cu alte cuvinte, vrea că Ruth să divorţeze.

— Ce aiureală! Exclamă Mirelle. De ce ar vrea să divorţeze de tine?

Derek Kettering rânji.

— În principal din cauza ta, chérie! Spuse el.

Mirelle ridică din umeri.

— Asta-l o prostie, remarcă ea cu o voce nepăsătoare.

— O prostie mare, fu de acord Derek.

— Şi ce o să faci? Vru să ştie Mirelle.

— Draga mea, ce pot să fac? Pe de-o parte, omul cu bani nenumăraţi; de cealaltă parte, omul cu datorii nenumărate. Nu există nici o îndoială cine va ieşi învingător.

— Sunt extraordinari americanii ăştia, comentă Mirelle. Nu e ca şi cum soţia ta ţinea foarte mult la tine!

— Ei bine, zise Derek, ce o să ne facem?

Ea îl privi întrebător. El se apropie şi îi lua ambele mâini într-ale lui.

— O să rămâi cu mine?

— Ce vrei să spui? După…?

— Da, spuse Kettering. După, când creditorii o să se repeadă ca lupii asupra ţarcului. Ţin foarte mult la tine, Mirelle; o să mă laşi baltă?

Ea îşi retrase mâinile.

— Ştii că te ador, Derek.

El surprinse nota de eschivare din glasul ei.

— Deci asta e, nu? Şobolanii părăsesc nava care se scufundă.

— Ah, Derek!

— Hai, dă-l drumul! Zise el, cu violenţă. O să mă laşi baltă, nu-l aşa?

Ea ridică din umeri.

— Ţin foarte mult la tine, mon ami – chiar ţin foarte mult la tine. Eşti fermecător – un beau garçon, dar ce n'est pas pratique.

— Tu reprezinţi luxul unui bărbat bogat, nu? Asta este?

— Dacă vrei s-o spui în felul acesta. Se lăsă înapoi pe perne, cu capul pe spate. Cu toate acestea, ţin foarte mult la tine.

El se duse la fereastră şi râmase acolo o vreme uitându-se afară, cu spatele la ea. Imediat dansatoarea se ridică în cot şi îl privi curioasă.

— La ce te gândeşti, mon ami?

El îi rânji peste umăr, un zâmbet ciudat, care o făcu să se simtă vag neliniştită.

— Din întâmplare, mă gândeam la o femeie, draga mea.

— La o femeie, da? Mirelle se repezi la acest lucru pe care îl putea înţelege. Te gândeai la altă femeie, nu-l aşa?

— A, nu-ţi face probleme; este doar un portret imaginar. „Portretul unei doamne cu ochi cenuşii.”

Mirelle întreba cu asprime:

— Unde ai cunoscut-o?

Derek Kettering râse şi în râsul său se simţea o notă ironică, batjocoritoare.

— Am dat peste ea în holul de la hotelul Savoy.

— Da? Şi ce a spus?

— Din câte îmi amintesc, eu am zis: „Mă scuzaţi”, iar ea a răspuns: „Nu contează” sau ceva de genul ăsta.

— Şi apoi? Insistă dansatoarea.

Kettering ridică din umeri.

— Şi apoi – nimic. Aşa s-a încheiat incidentul.

— Nu înţeleg o vorbă din ce spui, declară dansatoarea.

— Portretul unei doamne cu ochi cenuşii, murmură Derek gânditor. Pe care nu o s-o mai întâlnesc probabil niciodată.

— De ce?

— S-ar putea să-mi aducă ghinion. Femeile fac asta.

Mirelle se strecură tăcută de pe canapea şi se apropie de el,

Înconjurându-l cu un braţ lung, ca un şarpe, pe după gât.

— Eşti un prostuţ, Derek, murmură ea. Eşti un mare prostuţ. Eşti un beau garçon şi te ador, dar nu sunt făcută să fiu săracă. Acum ascultă-mă. Totul e foarte simplu. Trebuie să te împaci cu nevasta ta.

— Mi-e teamă că asta nu o să se încadreze în sfera politicii practice, răspunse Derek sec.

— Ce tot spui? Nu înţeleg.

— Van Aldin, draga mea, nu stă la discuţii. El e genul de om care îşi bagă ceva în cap şi nu mai renunţă.

— Am auzit de el, dădu din cap dansatoarea. E foarte bogat, nu-l aşa? Aproape cel mai bogat om din America. Cu câteva zile în urmă, la Paris, a cumpărat cel mai minunat rubin din lume – se numeşte „Inima de Foc”.

Kettering nu răspunse. Dansatoarea continuă gânditoare:

— Este o piatră minunată – o piatră care ar trebui să-l aparţină unei femei ca mine. Iubesc bijuteriile, Derek; ele îmi vorbesc. Ah! Să port un rubin ca „Inima de Foc”… Oftă uşor, apoi deveni din nou practică. Tu nu înţelegi lucrurile astea, Derek – eşti bărbat. Bănuiesc că van Aldin o să-l dea rubinele fiicei sale. Ea e singurul copil?

— Da. Atunci când o să moară, ea va moşteni toţi banii. Va fi o femeie bogată.

— Este deja o femeie bogată, replică Kettering sec. El i-a dat vreo două milioane la nuntă.

— Vreo două milioane! Dar e enorm! Şi dacă moare brusc, eh? Totul îţi va reveni ţie?

— După cum stau lucrurile în prezent, zise Kettering încet, aşa se va întâmpla. După câte ştiu, nu şi-a făcut testamentul.

— Mon Dieu! Exclamă dansatoarea. Dacă ar muri, asta ar fi soluţia.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Derek Kettering râse tare.

— Îmi place mintea ta simplă, practică, Mirelle, dar mi-e teamă că dorinţa ta nu se va împlini. Soţia mea este o persoană extrem de sănătoasă.

— Eh bien! Zise Mirelle. Mai sunt şi accidente.

Se uită la ea cu asprime, dar nu răspunse.

Ea continuă:

— Dar ai dreptate, mon ami, nu trebuie să ne gândim la posibilităţi. Vezi acum, micul meu Derek, că nu trebuie să se mai discute despre acest divorţ. Soţia ta trebuie să renunţe la idee.

— Şi dacă nu vrea?

Ochii dansatoarei se îngustară.

— Cred că o să vrea, prietene. Este genul căreia nu-l place publicitatea. Şi există una sau două povestioare drăguţe pe care n-ar vrea ca prietenii ei să le citească în ziare.

— Ce vrei să spui? O întrebă Kettering tăios.

Mirelle izbucni în râs, aruncându-şi capul pe spate.

— Parbleu! Vreau să spun domnul care îşi spune Comte de la Roche. Ştiu totul despre el. Eu sunt pariziancă, nu uita. El a fost amantul ei înainte să se mărite cu tine, nu?

Kettering o apucă dur de umeri.

— Asta e o minciună afurisită, zise el şi nu uita te rog că, la urma urmelor, vorbeşti despre soţia mea.

Mirelle deveni mai prudentă.

— Voi, englezii, sunteţi extraordinari, se plânse ea. Cu toate astea, îndrăznesc să spun că s-ar putea să ai dreptate. Americanii sunt atât de reci, nu-l aşa? Dar îmi vei permite să spun, mon ami, că ea a fost îndrăgostită de el înainte să se mărite cu tine şi că tatăl ei a intervenit şi l-a trimis pe conte să-şi vadă de treburi. Şi că micuţa mademoiselle a plâns cu lacrimi amare! Dar s-a supus. Totuşi, trebuie că ştii la fel de bine ca mine, Derek, că acum este cu totul altă poveste. Ea îl vede aproape în fiecare zi, iar pe 14 se duce la Paris să-l întâlnească.

— Cum de ştii toate astea? Vru să ştie Kettering.

— Eu? Am prieteni la Paris, dragul meu Derek, care îl cunosc bine pe conte. Totul e aranjat. Ea se duce pe Rivieră – zice ea – dar în realitate se întâlneşte cu contele la Paris şi, cine ştie?! Da, da, poţi să mă crezi pe cuvânt, totul e aranjat.

Derek Kettering rămase nemişcat.

— Vezi, se alintă dansatoarea, dacă eşti deştept, o ai la degetul mic. Poţi să faci lucrurile foarte neplăcute pentru ea.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură! Strigă Kettering. Tacă-ţi blestemata aia de gură!

Mirelle se aruncă pe divan râzând. Kettering îşi luă haina şi pălăria şi părăsi apartamentul, trântind uşa cu putere. Şi totuşi, dansatoarea rămase pe divan râzând încet pentru sine. Nu era deloc nemulţumită de ceea ce realizase.

Capitolul 7
Scrisori

Doamna Samuel Harfield îşi prezintă complimentele domnişoarei Katherine Grey şi doreşte să-l atragă atenţia că în circumstanţe de care domnişoara Grey s-ar putea să nu fie conştientă…

Doamna Harfield, care scrisese până acum fluent, se opri brusc, reţinută de ceea ce se dovedise a fi o dificultate insurmontabilă pentru mulţi oameni – şi anume, dificultatea de a se exprima fluent la persoana a treia.

După un minut sau două de ezitare, doamna Harfield rupse foaia de hârtie şi o luă de la capăt.

Dragă domnişoară Grey,

Cu toate că apreciem la adevărata valoare modul în care te-ai achitat de îndatoriri faţă de verişoara Emma (a cărei moarte a reprezentat, într-adevăr, o grea lovitură pentru noi toţi), consider că…

Din nou doamna Harfield se opri şi, încă o dată, scrisoarea fu aruncată la coş. De-abia după alte patru încercări ratate doamna Harfield reuşi să scrie o epistolă care să-l fie pe

plac. Aceasta fu sigilată şi i se lipi timbrul adecvat, fiind adresată domnişoarei Katherine Grey, Little Crampton, St. Mary Mead, Kent. A doua zi se afla lângă farfuria destinatarei, la micul dejun, împreună cu o scrisoare care părea mult mai importantă, într-un plic lung şi albastru.

Katherine Grey deschise întâi scrisoarea doamnei Harfield. Aceasta suna după cum urmează:

Dragă domnişoara Grey,

Eu şi soţul meu dorim să ne exprimăm mulţumirile pentru serviciile pe care le-ai adus bietei mele verişoare, Emma. Moartea ei a reprezentat o grea lovitură pentru noi, deşi eram conştienţi, desigur, că facultăţile ei mintale începuseră să o lase de ceva vreme. Am înţeles că ultimele ei dispoziţii testamentare au avut un caracter deosebit de ciudat şi nu vor avea valoare, desigur, în nici un tribunal. Nu am nici o îndoială că, având în vedere obişnuitul dumitale bun-simţ, deja ţi-ai dat seama de acest lucru. Soţul meu spune că atunci când aceste chestiuni pot fi aranjate în particular este întotdeauna mult mai bine. Vom fi încântaţi să te recomandăm cu căldură pentru un post similar şi sper că vei accepta un mic cadou.

A dumitale, domnişoară Grey, cu cordialitate,

Mary Anne Harfield.

Katherine Grey citi scrisoarea cu atenţie, zâmbi uşor şi apoi o mai citi o dată. Când lăsă epistola jos după cea de-a doua lectură, pe chipul ei se citea un amuzament evident. Apoi luă cea de-a doua scrisoare. După ce îşi aruncă rapid ochii pe ea, o aşează jos şi râmase cu privirea ţintă înaintea ei. De data aceasta nu mai zâmbea. Într-adevăr, ar fi fost dificil pentru oricine o privea să ghicească emoţiile care se aflau în spatele acelei priviri liniştite, gânditoare.

Katherine Grey avea 33 de ani. Provenea dintr-o familie bună, dar tatăl ei îşi pierduse toată averea, iar Katherine fusese nevoită să-şi câştige existenţa de la o vârstă fragedă. Avea numai 23 de ani când devenise însoţitoarea bătrânei doamne Harfield. Era un lucru bine-cunoscut că bătrâna

doamnă Harfield era „dificilă”. Însoţitoarele veneau şi plecau cu o rapiditate uimitoare. Soseau pline de speranţe şi de obicei plecau în lacrimi. Dar din momentul în care Katherine Grey pusese piciorul la Little Crampton, cu zece ani în urmă, domnise o pace perfectă. Nimeni nu ştie cum se petrec lucrurile astea. Se spune că dresorii de şerpi sunt înnăscuţi, nu făcuţi. Katherine Grey se născuse cu puterea de a se descurca cu doamnele în vârstă, cu câinii, cu băieţeii şi o făcea, se pare, fără nici un mijloc de constrângere.

La 23 de ani fusese o tânără tăcută, cu ochi frumoşi. La 33 de ani era o femeie tăcută, cu aceiaşi ochi cenuşii, care străluceau neclintit asupra lumii cu un fel de serenitate fericită pe care nimic nu putea să o tulbure. Mai mult, se părea că avusese – şi încă nu şi-l pierduse – un simţ al umorului înnăscut.

În vreme ce stătea la masă la micul dejun, cu privirea nemişcată, se auzi sunetul unei sonerii, însoţit de păcănitul ciocănelului de la uşă. La scurtă vreme, micuţa servitoare deschise uşa şi anunţă cu răsuflarea aproape tăiată:

— Domnul doctor Harrison.

Doctorul masiv, de vârstă mijlocie, intră vijelios cu energia şi cu verva care fuseseră anunţate de atacul lui asupra ciocănelului de la uşă.

— Bună dimineaţa, domnişoară Grey.

— Bună dimineaţa, doctore Harrison.

— Am trecut pe aici devreme, începu doctorul, în caz că ai primit veşti de la acei veri Harfield. Doamna Samuel, cum îşi zice, e o viperă desăvârşită.

Fără o vorbă, Katherine ridică de pe masă scrisoarea doamnei Harfield şi i-o înmână. Foarte amuzată, îl privi pe doctor cum o citeşte, încruntându-şi sprâncenele stufoase şi scoţând pufneli şi mormăieli de dezaprobare violentă. Apoi o aruncă din nou pe masă.

— Monstruoasă, fumegă el. Nu te îngrijora, draga mea. Vorbesc prostii. Intelectul doamnei Harfield era la fel de

bun ca al meu sau al tău şi nimeni nu o să spună altfel. Nu au nici o motivaţie şi ştiu asta. Iar toată vorbăria cu tribunalul este doar un bluff. De aici, această încercare de a te convinge în felul ăsta secret. Şi ascultă, draga mea, nu-l lăsa să te convingă nici cu frumosul. Nu-ţi imagina că este de datoria ta să le dai banii şi nici să nu ai mustrări de conştiinţă prosteşti.

— Mi-e teamă că nu mi-a trecut prin minte să am scrupule, răspunse Katherine. Toţi oamenii ăştia sunt rude îndepărtate ale soţului doamnei Harfield, care nu s-au apropiat niciodată de ea şi nici nu au băgat-o în seamă cât a trăit.

— Eşti o femeie înţeleaptă, zise doctorul. Ştiu, ca nimeni altul, că ai avut o viaţă grea în ultimii zece ani. Ai tot dreptul să te bucuri de economiile bătrânei, atâtea câte sunt.

Katherine zâmbi gânditoare.

— Atâtea câte sunt, repetă ea. Nu ai nici o idee despre ce sumă e vorba, doctore?

— Ei bine, destul cât să-ţi aducă vreo cinci sute pe an sau ceva de genul ăsta, presupun.

Katherine dădu din cap.

— Aşa am crezut şi eu. Acum citeşte asta.

Îi înmână scrisoarea pe care o scosese din plicul lung, albastru. Doctorul o citi şi scoase o exclamaţie de uluire.

— Imposibil, murmură el. Imposibil.

— A fost unul dintre primii acţionari de la Mortaulds. Acum patruzeci de ani trebuie să fi avut un venit de opt sau zece mii pe an. Sunt sigură că nu a cheltuit mai mult de patru sute pe an. Era teribil de prevăzătoare în ceea ce priveşte banii. Întotdeauna am crezut că era obligată să aibă grijă de fiecare bănuţ.

— Şi în tot acest timp, venitul s-a acumulat la o dobândă bonificată. Draga mea, o să fii o femeie foarte bogată.

Katherine Grey dădu din cap.

— Da, zise ea, sunt.

Vorbi cu un ton detaşat, impersonal, ca şi cum privea situata din exterior.

— Ei bine, rosti doctorul, pregătindu-se de plecare, primeşte toate felicitările mele. Aruncă scrisoarea doamnei Samuel Harfield cu degetul mare, ca pe o monedă. Nu-ţi face griji din cauza femeii ăsteia şi a scrisorii ei îngrozitoare.

— Nu este chiar o scrisoare îngrozitoare, răspunse domnişoara Grey, tolerantă. În împrejurările date, cred că este un luau firesc.

— Uneori am mari îndoieli în ceea ce te priveşte, zise doctorul.

— De ce?

— Din cauza lucrurilor pe care le găseşti perfect naturale.

Katherine Grey izbucni în râs.

Doctorul Harrison relată la prânz soţiei sale veştile surprinzătoare. Ea fu foarte emoţionată.

— Imaginează-ţi-o pe bătrâna doamnă Harfield – cu toţi banii ăia. Îmi pare bine că i-a lăsat lui Katherine Grey. Fata aceea e o sfântă.

Doctorul se strâmbă.

— Eu mi-am imaginat că sfinţii trebuie să fie dificili. Katherine Grey este prea umană pentru un sfânt.

— E o sfântă cu simţul umorului, replică nevasta doctorului, făcându-l cu ochiul. Şi, deşi nu cred că ai observat vreodată, arată şi foarte bine.

— Katherine Grey? Doctorul păru sincer surprins. Are ochi foarte frumoşi, ştiu.

— Oh, voi, bărbaţii! Exclamă soţia lui. Orbi ca nişte cârtiţe. Katherine are toate atributele frumuseţii. Tot ce îi trebuie sunt nişte haine.

— Haine? Ce au hainele ei? Întotdeauna arată foarte drăguţ.

Doamna Harrison oftă exasperată şi doctorul se ridică în Picioare, pregătindu-se să plece să-şi facă vizitele.

— Poate ar trebui să treci pe la ea, Polly, sugeră el.

— Am de gând, răspunse doamna Harrison, prompt.

Se duse în vizită pe la ora trei.

— Draga mea, mă bucur atât de mult, spuse ea cu căldură, strângând mâna lui Katherine. Şi toţi din sat vor fi bucuroşi.

— E foarte amabil din partea dumitale să vii să-mi spui asta, zise Katherine. Sper că mai stai un pic, fiindcă vreau să te întreb de Johnnie.

— Oh, Johnnie! Ei bine…

Johnnie era fiul cel mic al doamnei Harrison. Într-o clipă, aceasta se şi porni, relatând o poveste lungă despre cum polipii şi amigdalele lui Johnnie se umflaseră peste măsură. Katherine ascultă înţelegătoare. Vechile obiceiuri dispar greu. Ascultatul fusese meseria ei timp de zece ani. „Draga mea, mă întreb dacă ţi-am spus vreodată despre balul marinei de la Portsmouth? Când lordul Charles mi-a admirat rochia?” Şi, calmă, Katherine răspundea: „Cred că mi-aţi spus, doamnă Harfield, dar am uitat. Nu vreţi să-mi mai spuneţi o dată?” Şi bătrâna începea cu avânt, cu numeroase corectări şi opriri şi detalii reamintite. Iar Katherine asculta cu jumătate de minte, spunând mecanic cuvintele potrivite atunci când bătrâna făcea o pauză…

Acum, cu acelaşi sentiment ciudat de dualitate cu care era obişnuită, o asculta pe doamna Harrison.

După o jumătate de oră, cea din urmă îşi luă brusc seama.

— Am vorbit tot timpul numai despre mine, exclamă ea. Şi am venit aici ca să vorbim despre tine şi planurile tale.

— Nu ştiu dacă am vreunul.

— Draga mea, doar nu ai de gând să rămâi aici.

Katherine zâmbi la groaza care se citea în vocea celeilalte.

— Nu, cred că vreau să călătoresc. Ştii, nu prea am văzut lumea.

— Bănuiam. Trebuie să fi dus o viaţă îngrozitoare aici, în toţi anii ăştia.

— Nu ştiu, răspunse Katherine. Am avut multă libertate.

Observă uluirea celeilalte şi se înroşi uşor.

— Probabil că pare o prostie să spun asta. Desigur, nu am avut multă libertate în sens fizic…

— Nu prea cred, oftă doamna Harrison, amintindu-şi că rareori Katherine avusese acel lucru atât de util – o „zi liberă”.

— Dar, într-un fel, când eşti legat fizic ai un domeniu mental vast. Eşti întotdeauna liber să gândeşti. Întotdeauna am avut un minunat sentiment de libertate mentală.

Doamna Harrison clătină din cap.

— Nu pot să înţeleg asta.

— Oh! Ai înţelege dacă ai fi fost în locul meu. Dar, cu toate acestea, simt nevoia de o schimbare. Vreau… Ei bine, vreau să se întâmple lucruri. Oh! Nu mie… Nu la asta mă refer. Dar să fiu în mijlocul evenimentelor – a unor evenimente incitante, chiar dacă nu sunt decât un spectator. Ştii, în St. Mary Mead nu se întâmplă nimic. Da, într-adevăr, recunoscu doamna Harrison din toată inima.

— Mai întâi o să mă duc la Londra, zise Katherine. Trebuie oricum să mă întâlnesc cu avocaţii. După aceea, cred că mă voi duce în străinătate.

— Foarte bine.

— Dar, desigur, mai întâi…

— Da?

— Trebuie să-mi cumpăr nişte haine.

— Exact asta i-am spus eu lui Arthur azi-dimineaţă, exclamă nevasta doctorului. Ştii, Katherine, ai putea fi foarte frumoasă dacă ai încerca.

Domnişoara Grey râse fără afectare.

— Oh! Nu cred că ai putea vreodată să faci din mine o adevărată frumuseţe. Dar o să-mi facă plăcere să am nişte haine cu adevărat bune. Mi-e teamă că vorbesc groaznic de mult despre mine.

Doamna Harrison o privi cu viclenie.

— Trebuie să fie o experienţă cu totul nouă pentru tine, zise ea, sec.

Katherine se duse să-şi ia rămas-bun de la bătrâna domnişoară Viner înainte să plece din sat. Domnişoara Viner era cu doi ani mai în vârstă decât doamna Harfield şi mintea ei era preocupată mai ales de propria reuşită de a fi trăit mai mult decât prietena ei moartă.

— N-ai fi crezut că o să trăiesc mai mult decât Jane Harfield, nu-l aşa? O întrebă triumfătoare pe Katherine. Noi două am mers la şcoală împreună. Şi iată-ne, ea dusă, eu încă aici. Cine ar fi crezut?

— Întotdeauna aţi mâncat pâine neagră la cină, nu-l aşa? Murmură Katherine mecanic.

— Ciudat că îţi aminteşti asta, draga mea. Da. Dacă Jane Harfield ar fi mâncat o felie de pâine neagră în fiecare seară şi ar fi luat un mic stimulent la masă, ar fi putut fi printre noi astăzi. Bătrâna se opri, dând din cap triumfătoare. Apoi adăugă, amintindu-şi brusc: Deci ai moştenit o mulţime de bani, după câte aud? Ia te uită! Ai grijă de ei. Şi te duci la Londra să te distrezi? Dar să nu crezi că o să te măriţi, draga mea, fiindcă nu o să o faci. Nu suntem genul care să atragă bărbaţii. Şi, în plus, îmbătrâneşti. Câţi ani ai?

— Treizeci şi trei, îi spuse Katherine.

— Ei bine, remarcă domnişoara Viner cu îndoială, asta nu este aşa de rău. Dar ţi-ai pierdut prima prospeţime, evident.

— Mi-e teamă că aşa e, fu de acord Katherine, foarte amuzată.

— Însă eşti o fată drăguţa, zise domnişoara Viner amabilă. Şi sunt sigură că sunt mulţi bărbaţi care ar face bine să te ia pe tine de nevastă decât pe una dintre acele fluşturatice din ziua de azi care îşi arată mai mult din pielea picioarelor decât ar fi vrut Creatorul să o facă. La revedere, draga mea şi sper să te distrezi, însă în viaţă lucrurile arareori sunt aşa cum par.

Încurajată de aceste profeţii, Katherine părăsi satul. Jumătate dintre locuitorii lui veniră să o conducă la gară, inclusiv micuţa servitoare bună la toate, Alice, care îi aduse

un bucheţel de flori strâns legat şi plânse fără să se ascundă.

— Nu sunt multe ca ea, suspină ea când trenul plecă în cele din urmă. Sunt sigură că, atunci când Charlie m-a părăsit pentru fata aia de la lăptărie, nimeni n-ar fi putut fi mai blând ca domnişoara Grey şi, deşi era foarte strictă în legătură cu alămurile şi cu praful, observa întotdeauna şi când îţi dădeai interesul. M-aş lăsa tăiată în bucăţele oricând pentru ea. O adevărată doamnă, aşa zic eu.

Astfel se petrecu plecarea lui Katherine din St. Mary Mead.

Capitolul 8
Lady Tamplin scrie o scrisoare

— Ia te uită, făcu Lady Tamplin, ia te uită!

Lăsă pe masă ediţia continentală a Daily Mail şi privi apele albastre ale Mediteranei. O creangă de mimoză galbenă, care îi atârna chiar deasupra capului, alcătuia un cadru potrivit pentru un tablou încântător: o doamnă cu părul auriu şi cu ochi albaştri, într-un néglige foarte atrăgător. Faptul că nuanţa aurie a părului se datora în parte şi unei mâini de artist – la fel şi tenul alb-rozaliu – era de netăgăduit, însă albastrul ochilor era darul naturii şi, la 44 de ani, Lady Tamplin putea fi considerată încă o frumuseţe.

Oricât de încântător arăta, Lady Tamplin nu se gândea, de data asta, la propria persoană. Adică, nu se gândea la înfăţişarea ei. Era preocupată de chestiuni mult mai grave.

Lady Tamplin era o figură bine-cunoscută pe Rivieră, iar petrecerile ei de la Villa Marguerite erau pe drept cuvânt vestite. Era o femeie cu o experienţa considerabilă şi avusese patru soţi. Primul fusese doar o greşeală şi era rareori amintit de Lady Tamplin. Avusese bunul-simţ să moară cu o promptitudine lăudabilă, iar văduva lui se căsătorise după aceea cu un fabricant de nasturi bogat. Şi el părăsise această lume după trei ani de căsnicie – se spune că după o seară agreabilă cu nişte companioane vesele. După el urmase vicontele Tamplin, care o aşezase pe

Rosalie în siguranţă, pe acele înălţimi pe care dorea să calce. Îşi menţinuse titlul când se măritase pentru a patra oară. Această a patra aventură fusese făcută din pură plăcere. Domnul Charles Evans, un tânăr atrăgător de 27 de ani, având maniere încântătoare, o dragoste sinceră pentru sport şi o apreciere adevărata pentru bunurile acestei lumi, nu deţinea nici un fel de avere proprie.

Lady Tamplin era foarte încântată şi satisfăcută de viaţă în general, dar ocazional avea vagi preocupări legate de bani. Fabricantul de nasturi îi lăsase văduvei o avere considerabilă, dar, după cum avea Lady Tamplin obiceiul să spună, „cu una şi cu alta.”.” („una” fiind deprecierea acţiunilor din cauza războiului şi „alta” – extravaganţele răposatului lord Tamplin). Încă o ducea bine, dar să o ducă doar bine nu era prea mulţumitor pentru cineva cu temperamental lui Rosalie Tamplin.

Astfel că, în această dimineaţă de ianuarie, Lady Tamplin făcu mări ochii ei albaştri şi citi o anumită ştire, emiţând un scurt şi indiferent „ia te uită”. Celălalt ocupant al balconului era fiica ei, Lenox Tamplin. O fiică precum Lenox reprezenta un spin dureros în coasta lui Lady Tamplin – o fată fără nici un fel de tact, care arăta mai în vârstă decât anii pe care îi avea şi al cărei simţ al umorului sardonic era, în cel mai bun caz, inconfortabil.

— Dragă, imaginează-ţi, zise Lady Tamplin.

— Ce este?

Lady Tamplin ridică exemplarul din Daily Mail, i-l înmâna fiicei sale şi îi arătă cu un deget agitat paragraful care îi stârnise interesul.

Lenox citi fără să manifeste deloc agitaţia arătată de mama ei; după care îi înapoie ziarul.

— Şi ce-l cu asta? Întreba ea. E genul de lucruri care se întâmplă tot timpul. Babe zgârcite mor mereu în sate uitate de lume lăsându-şi averile de milioane însoţitoarelor lor sărace.

— Da, dragă, ştiu, replică mama ei şi îndrăznesc să spun că averea aceea nu se apropie nici pe departe de ceea ce se spune; ştirile de ziar sunt atât de inexacte! Dar chiar şi dacă ar fi numai jumătate…

— Ei bine, interveni Lenox, nu ne-a fost lăsata nouă. Nu chiar, dragă, spuse Lady Tamplin, însă faţa asta, Katherine Grey, este o verişoară de-a mea. Din familia Grey din Worcestershire, din ramura Edgeworth. Chiar verişoara mea! Imaginează-ţi!

— Aha! Făcu Lenox.

— Mă întrebam… Începu Lady Tamplin…

— Cu ce ne putem alege şi noi, termină Lenox, cu zâmbetul acela strâmb pe care mama ei nu reuşea să-l înţeleagă.

— Ah, dragă! Exclamă Lady Tamplin, cu o vagă urmă de reproş în glas.

Era o urmă foarte vagă, pentru că Rosalie Tamplin era obişnuită cu francheţea fiicei sale şi cu ceea ce ea numea modul incomod al lui Lenox de a pune problema.

— Mă întrebam, continuă Lady Tamplin încruntându-şi sprâncenele artistic pensate, dacă… A, bună dimineaţa, Chubby dragule! Te duci să joci tenis? Ce drăguţ!

Chubby, astfel abordat, îi zâmbi cu amabilitate şi remarcă indiferent:

— Ce bine arăţi în chestia aia de culoarea piersicii!

Şi trecu pe lângă ele, coborând scările.

— Drăguţul de el, zise Lady Tamplin privind cu afecţiune după soţul ei. Să revin, ce spuneam? Ah! Mintea ei reveni încă o dată la afaceri. Mă întrebam…

— Oh, pentru Dumnezeu, zi odată! Asta e a treia oară când spui acelaşi lucru.

— Ei bine, iubito, răspunse Lady Tamplin, mă gândeam că ar fi drăguţ dacă i-aş scrie scumpei de Katherine şi să-l sugerez să ne facă o scurtă vizită aici. Fireşte, a pierdut legătura cu Societatea. Ar fi frumos pentru ea să fie lansată

de propria familie. Un avantaj pentru ea şi un avantaj pentru noi.

— Cât caşcaval crezi că o vei convinge să dea?

Mama ei o privi cu reproş şi murmură:

— Desigur, va trebui să ajungem la unele aranjamente financiare. Cu una şi cu alta – războiul, bietul tău tată…

— Şi acum Chubby, adăugă Lenox. E un lux cam costisitor.

— Îmi amintesc că era o fată drăguţă, murmură Lady Tamplin, urmându-şi gândurile, o fată tăcută. Nu voia niciodată să iasă în faţă. Nu era o frumuseţe, nu a vânat niciodată un bărbat.

— Deci îl va lăsa în pace pe Chubby, nu? Făcu Lenox.

Lady Tamplin o privi revoltată.

— Chubby nu ar face niciodată… Începu ea.

— Nu, zise Lenox, nu cred că ar face-o. Ştie mult prea bine de la cine îşi mănâncă pâinea.

— Draga mea, ai un mod atât de lipsit de fineţe de a pune problema, zise Lady Tamplin.

— Scuze, spuse Lenox.

Lady Tamplin îşi luă ziarul, geanta, diverse scrisori şi îşi ridică poalele neglijeului.

— Îi voi scrie imediat dragei de Katherine ca să-l amintesc de minunatele zile de la Edgeworth, afirmă ea.

Intră în casă, cu ochii strălucind de hotărâre.

Spre deosebire de doamna Samuel Harfield, Lady Tamplin nu avea nici un fel de probleme cu fluenţa corespondenţei. Acoperi patru pagini fără pauză sau efort şi, recitind scrisoarea, nu găsi nici un motiv să schimbe vreun cuvânt.

Katherine primi epistola în dimineaţa sosirii ei la Londra. Dacă citise sau nu printre rânduri este o altă problemă. Katherine puse scrisoarea în geantă şi pomi spre întâlnirea stabilită cu avocaţii doamnei Harfield.

Firma era una cu tradiţie, având sediul în Lincoln Inn Fields şi, după câteva minute de aşteptare, Katherine fu primită de unul dintre partenerii seniori, un bărbat în

vârstă, amabil, cu ochi albaştri şireţi şi cu o atitudine părintească.

Timp de douăzeci de minute discutară despre testamentul doamnei Harfield şi despre diverse chestiuni legale, apoi Katherine îi înmânână avocatului scrisoarea doamnei Samuel.

— Cred că ar fi bine să vă arăt asta, deşi este de-a dreptul ridicol, spuse ea.

Avocatul o citi cu un zâmbet uşor pe chip.

— Este o încercare destul de grosolană, domnişoară Grey. Nu cred că trebuie să vă mai spun că oamenii aceştia nu pot avea nici o pretenţie asupra averii şi, dacă îndrăznesc să conteste testamentul, nici un tribunal nu le va da câştig de cauză.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Natura umană nu este întotdeauna foarte înţeleaptă. În locul doamnei Samuel Harfield, aş fi fost mai tentat să fac apel la generozitatea dumneavoastră.

— Ăsta este unul dintre lucrurile pe care doream să le discut cu dumneavoastră. Aş dori ca o anumită sumă să le revină acestor oameni.

— Nu aveţi nici o obligaţie.

— Ştiu.

— Şi ei nu vor interpreta gestul în spiritul în care a fost făcut, ci îl vor privi probabil că pe o încercare de mituire, deşi nu vor refuza banii din acest motiv.

— Îmi dau seama, dar nu am ce face.

— Eu v-aş sfătui, domnişoară Grey, să vă scoateţi ideea asta din minte.

Katherine clătină din cap.

— Aveţi dreptate, ştiu, dar totuşi aş vrea să fac asta.

— O să pună mâna pe bani şi o să vă ponegrească şi mai mult după aceea.

— Ei bine, spuse Katherine, lăsaţi-l, dacă vor. Toţi avem propriile metode de a ne distra. La urma urmelor, sunt singurele rude ale doamnei Harfield şi, deşi au desconsiderat-o privind-o că pe o rudă săracă şi nu i-au

acordat nici o atenţie în timpul vieţii, mi se pare incorect să nu capete nimic.

Îşi menţinu punctul de vedere, deşi avocatul era încă reticent, iar Katherine ieşi pe străzile Londrei cu un sentiment plăcut de siguranţă că putea să cheltuiască liber bani şi să-şi facă orice planuri de viitor dorea. Primul lucru pe care îl făcu fu să viziteze atelierul unui croitor faimos.

O franţuzoaică subţire, în vârstă, care semăna mai mult cu o ducesă visătoare, o întâmpină şi Katherine îi spuse cu o anumită naïveté:

— Aş vrea, dacă se poate, să mă las în mâinile dumneavoastră. Toată viaţa am fost săracă şi nu ştiu nimic despre haine, dar acum am moştenit nişte bani şi aş vrea să fiu bine îmbrăcată cu adevărat.

Franţuzoaica fu încântată. Avea un temperament artistic, ce fusese iritat încă de dimineaţă de vizita unei regine a cărnii din Argentina, care insistase să cumpere modelele cele mai puţin potrivite cu tipul ei flamboaiant de frumuseţe. O cercetă pe Katherine cu ochi atenţi, inteligenţi.

— Da, da, va fi o plăcere. Mademoiselle are o siluetă foarte frumoasă. Pentru ea liniile simple sunt cele mai bune. Este, de asemenea, très anglaise. Unii oameni se simt jigniţi dacă spun asta, dar mademoiselle, nu. Une belle Anglaise – nu există stil mai încântător.

Atitudinea de ducesă visătoare fu abandonată brusc. Începu dintr-odată să ţipe ordine diverselor manechine.

— Clothilde, Virginie, repede, micuţelor, micul tailleur gris clair şi robe de soirée, soupir d'automne. Marcelle, copila mea, micul costum mimoza din crêpe de chine.

Era o dimineaţă încântătoare. Marcelle, Clothilde, Virginie, plictisite şi dispreţuitoare, trecură încet prin faţa lui Katherine, cu mersul şerpuit şi contorsionat atât de tipic manechinelor. Ducesă râmase lângă Katherine notându-şi modelele într-un mic carneţel.

— O alegere excelentă, mademoiselle. Mademoiselle are un goût desăvârşit. Da, într-adevăr. Mademoiselle nu poate alege mai bine decât acele costumaşe dacă merge pe Riviera, aşa cum bănuiesc, iarna asta.

— Daţi-mi voie să văd încă o dată rochia aceea de seară, zise Katherine, aceea mov-rozalie.

Virginie apăru, rotindu-se încet.

— Asta este cea mai drăguţă dintre toate, afirmă Katherine, studiind valurile de mov, cenuşiu şi albastru. Cum îi spuneţi?

— Soupir d'automne. Da, da, asta este cu adevărat o rochie pentru mademoiselle.

Oare ce anume din aceste cuvinte reveni în mintea lui Katherine, cu un vag sentiment de tristeţe, după ce părăsi atelierul de croitorie? Soupir d'automne. Da, da, asta este cu adevărat o rochie pentru mademoiselle.” Toamna, da, era toamnă pentru ea. Pentru ea, care nu cunoscuse niciodată primăvara sau vară şi nici nu le va şti de-acum. Ceva ce pierduse şi nu i se mai putea da din nou. Aceşti ani de servitute în St. Mary Mead – şi în tot acest timp, viaţa trecuse pe lângă ea.

— Sunt o idioată, exclamă Katherine. Sunt o idioată. Ce vreau acum? Eram mai mulţumită în urmă cu o lună decât sunt acum.

Scoase din geantă scrisoarea pe care o primise în acea dimineaţă de la Lady Tamplin. Katherine nu era proastă. Înţelesese foarte bine nuanţele acelei scrisori, precum şi motivul afecţiunii subite a lui Lady Tamplin faţă de verişoara de mult uitată. Dorinţa de profit, nu plăcerea o făcea pe Lady Tamplin să fie atât de nerăbdătoare să caute compania verişoarei ei dragi. Ei bine, de ce nu? Ambele părţi vor avea de câştigat.

— Mă voi duce, zise Katherine.

Mergea pe Piccadilly şi intră la Cook, ca să rezolve problema imediat. Trebui să aştepte câteva minute. Bărbatul cu care angajatul agenţiei de voiaj stătea de vorbă

mergea tot pe Rivieră. Katherine simţea că toată lumea se îndrepta într-acolo. Ei bine, pentru prima dată în viaţă şi ea va merge unde mergea „toată lumea”.

Bărbatul din faţa ei se întoarse brusc şi Katherine înainta, îi spuse angajatului ce dorea, dar, în acelaşi timp, mintea îi era pe jumătate preocupată de altceva. Chipul acelui bărbat îi era oarecum familiar. Unde îl mai văzuse? Brusc, îşi aminti. La Savoy, în faţa camerei ei, în acea dimineaţă. Era o coincidenţa destul de ciudată să dea de el de două ori în aceeaşi zi. Aruncă o privire peste umăr, simţindu-se neliniştită de ceva şi neştiind motivul. Bărbatul stătea în uşă şi o privea. Un fior rece o străbătu pe Katherine. Avea sentimentul că se va produce o tragedie, că un dezastru urma să se petreacă…

Îndepărtă senzaţia cu bunul-simţ care o caracteriza şi îşi întoarse întreaga atenţie la ceea ce spunea angajatul.

Capitolul 9

O altă ofertă refuzată.

Rareori i se întâmpla lui Derek Kettering să se lase copleşit de propriul temperament. O indiferenţă calmă era caracteristica lui principală şi ea îl ajutase nu o dată în situaţii neplăcute. Chiar şi acum, după ce plecase din apartamentul lui Mirelle, se calmase. Avea nevoie de calm. Situaţia în care se afla era şi mai neplăcută decât cele cu care se confruntase înainte şi apăruseră factori neprevăzuţi cărora, pentru moment, nu ştia cum să le facă faţă.

— Începu să se plimbe adâncit în gânduri. Era încruntat şi nu se mai observă nimic din atitudinea nepăsătoare, degajată, care îl prindea atât de bine. Diverse posibilităţi îi trecură prin minte. Se putea spune despre Derek că era mai puţin prost decât părea. Vedea câteva căi pe care putea apuca – mai ales una. Dacă se gândise să dea înapoi, asta se întâmplase doar pentru o clipă. Situaţiile disperate necesită măsuri disperate. Îl „citise” bine pe socrul său. Un război între Derek Kettering şi Rufus van Aldin nu se putea sfârşi decât într-un singur mod. Derek înjură în sinea lui banii şi

puterea lor. O apucă pe St James's Street, traversă Piccadilly şi o luă în direcţia Piccadilly Circus. În timp ce trecea pe lângă birourile domnilor Thomas Cook & Sons, paşii lui încetiniră. Merse mai departe totuşi, cântărind încă problema în gând. În cele din urmă, dând scurt din cap, se întoarse brusc – atât de brusc, încât se ciocni cu doi trecători care se aflau în urma lui şi se întoarse de unde venise. De data asta nu trecu de agenţia de voiaj, ci intră. Biroul era relativ gol şi un funcţionar veni imediat să se ocupe de el. Aş dori să merg la Nişa săptămâna viitoare. Puteţi să-mi daţi detalii?

— În ce dată, domnule?

— Pe 14 Care este cel mai bun tren?

— Desigur, cel mai bun tren este cel numit „Trenul Albastru”. Astfel evitaţi obositoarele formalităţi vamale de la Calais.

Derek dădu aprobator din cap. Ştia prea bine toate astea.

— Pe 14 murmură funcţionarul. E destul de curând. Trenul Albastru este aproape întotdeauna rezervat în întregime.

— Vedeţi dacă a mai rămas vreo cuşetă liberă, zise Derek. Dacă nu…

Lăsă propoziţia neterminată, cu un zâmbet ciudat pe faţă.

Funcţionarul dispăru câteva minute şi se întoarse aproape imediat.

— E în regulă, domnule. Mai sunt trei cuşete libere. O să vă rezerv una. Pe ce nume?

— Pavett, zise Derek şi îi dădu adresa apartamentului din Jermyn Street.

Funcţionarul dădu aprobator din cap, notă datele, îi ură politicos la revedere şi îşi îndreptă atenţia către următorul client.

— Doresc să merg la Nişa, pe 14 Nu există un tren numit Trenul Albastru?

Derek se întoarse brusc.

Coincidenţa – o coincidenţă stranie. Îşi aminti de propriile cuvinte, spuse într-o doară lui Mirelle. „Portretul unei

doamne cu ochi cenuşii. Bănuiesc că nu o să o mai văd vreodată”. Dar o văzuse iarăşi şi, chiar mai mult, îşi propunea să călătorească la Riviera în aceeaşi zi ca el.

Pentru o clipă fu străbătut de un fior; în unele privinţe era superstiţios. Spusese, glumind pe jumătate, că această femeie o să-l aducă ghinion. Să presupunem… Să presupunem că asta se va dovedi a fi adevărat. Din uşă se uită înapoi spre ea, privind-o cum vorbea cu funcţionarul. De data asta memoria nu-l jucase feste. O doamnă – o doamnă în adevăratul sens al cuvântului. Nu foarte tânără, nu deosebit de frumoasă. Dar avea ceva – ochi cenuşii care probabil văzuseră prea multe. Ştiu, ieşind pe uşă, că în unele privinţe îi era teamă de această femeie. Avea un sentiment de fatalitate.

Se duse înapoi în apartamentul său din Jermyn Street şi îşi chemă omul.

— Ia cecul ăsta, Pavett şi du-te la agenţia Cook din Piccadilly. Acolo o să găseşti nişte bilete rezervate pe numele tău, le plăteşti şi mi le aduci.

— Foarte bine, domnule.

Pavett plecă.

Derek se îndreptă spre o măsuţa şi luă un teanc de scrisori. Genul îi era prea bine cunoscut. Facturi, mai mici sau mai mari, toate presante. Tonul prin care i se solicita achitarea lor era încă politicos. Derek ştia că în curând acel ton politicos se va schimba dacă… Dacă anumite veşti ajungeau să fie cunoscute.

Se aruncă morocănos într-un fotoliu mare, din piele. Se afla într-o prăpastie nenorocită. Da, o prăpastie nenorocită! Şi modalităţile de a ieşi din acea prăpastie nenorocită nu păreau prea promiţătoare.

Pavett îşi anunţă prezenţa tuşind discret.

— A venit un domn să vă vadă, domnule. Maiorul Knighton.

— Knighton, mda?

Derek se ridică, încruntându-se şi deveni brusc alert. Spuse pe un ton moale, aproape ca pentru sine:

— Knighton… Mă întreb ce se mai pregăteşte?

— Să îl… Poftesc înăuntru, domnule?

Derek confirmă cu o mişcare a capului. Când Knighton intra în încăpere, găsi o gazdă amabilă şi binevoitoare care îl aştepta.

— Ce drăguţ din partea dumitale să-mi faci o vizită, începu Derek.

Knighton era neliniştit. Ochii atenţi ai celuilalt observară imediat acest lucru. Misiunea care îi fusese încredinţată îi repugnă în mod evident. Răspunse aproape mecanic conversaţiei mimate a lui Derek. Refuză o băutură şi – dacă se putea una ca ista – atitudinea lui deveni şi mai încordată. Derek păru să observe asta în cele din urmă.

— Ei bine, rosti el vesel, ce vrea stimatul meu socru de la mine? Ai venit la cererea lui, bănuiesc?

Knighton nu îi zâmbi drept răspuns.

— Da, aşa este, zise el prudent. Eu… Aş fi vrut ca domnul van Aldin să fi ales pe altcineva.

Derek îşi ridică o sprânceană, prefăcându-se îngrozit.

— Este atât de rău? Nu sunt chiar un tip sensibil, fii sigur de asta, Knighton.

— Nu, răspunse Knighton, dar asta…

Se întrerupse.

Derek îl privi cu atenţie.

— Haide, dă-l drumul, zise el cu blândeţe. Îmi închipui că însărcinările date de dragul meu socru nu sunt mereu foarte plăcute.

Knighton tuşi şi începu să vorbească, străduindu-se să-şi ascundă stânjeneala din voce:

— Domnul van Aldin m-a însărcinat să vă fac o ultimă ofertă.

— O ofertă?

Pentru o clipă, Derek păru surprins. Era evident că vorbele lui Knighton nu erau ceea ce se aşteptase. Îi oferi acestuia o ţigară, îşi aprinse şi el una şi se aşeză din nou, murmurând cu o voce uşor sardonică:

— O ofertă? Pare destul de interesant.

— Să continui?

— Te rog. Scuză-mi, te rog, surprinderea, dar mi se pare că dragul meu socru a mai coborât cu picioarele pe pământ de azi-dimineaţă, când am stat de vorbă. Şi asemenea gesturi nu sunt de obicei asociate cu oamenii puternici, cu Napoleoni ai finanţelor etc. Asta demonstrează… Cred că demonstrează că a aflat că poziţia lui nu este atât de puternică precum credea.

Knighton ascultă politicos tonul nepăsător, uşor batjocoritor, dar chipul lui era destul de impasibil. Aşteptă până când Derek termină de vorbit, apoi zise calm:

— O să vă spun propunerea în cât mai puţine cuvinte.

— Dă-l drumul.

Knighton nu îl privi. Vocea lui era seacă şi indiferentă.

— Chestiunea este simplă. După cum ştiţi, doamna Kettering se pregăteşte să înainteze cererea de divorţ. Dacă totul se desfăşoară fără probleme, veţi primi o sută de mii în ziua în care sentinţa este definitivă.

Derek, care se pregătea să-şi aprindă o ţigară, se opri brusc.

— O sută de mii! Exclamă el. De dolari?

— De lire.

Urmă o tăcere mormântală care dură cel puţin două minute. Kettering se gândea, încruntat. O sută de mii de lire. Asta însemna Mirelle şi o continuare a vieţii lui plăcute, lipsite de griji. Asta însemna că van Aldin ştia ceva. Van Aldin nu plătea degeaba. Kettering se ridică şi râmase lângă şemineu.

— Şi în eventualitatea că refuz această frumoasă ofertă? Întrebă el, cu o politeţe rece, ironică.

Knighton făcu un gest de dezaprobare.

— Vă pot asigura, domnule Kettering, spuse el sincer, că am venit aici să transmit acest mesaj, lipsit fiind de orice dorinţă.

— E în regulă, zise Kettering. Nu-ţi face probleme – nu e vina dumitale. Acum, ţi-am pus o întrebare, vrei să-mi răspunzi?

Knighton se ridică şi el. Vorbi cu şi mai mare reţinere că înainte:

— În cazul în care refuzaţi propunerea, domnul van Aldin doreşte să vă explic foarte clar că îşi propune să vă distrugă. Pur şi simplu.

Kettering ridică din sprâncene, dar îşi menţinu maniera nepăsătoare, amuzată.

— Ia te uită! Exclamă el. Îmi imaginez că-l stă în puteri. E clar că nu pot să ţin piept unuia dintre milionarii Americii. O sută de mii! Dacă vrei să mituieşti pe cineva, trebuie s-o faci pe îndelete. Să presupunem că ţi-aş spune că aş face tot ceea ce vrea el pentru două sute de mii, atunci ce se întâmplă?

— I-aş transmite mesajul dumneavoastră domnului van Aldin, răspunse Knighton impasibil. Acesta este răspunsul?

— Nu, replică Knighton. E destul de ciudat, dar nu e. Poţi să te întorci la socrul meu şi să-l spui să se ducă la dracu' împreună cu mita lui.

— Perfect, spuse Knighton. Se ridică, ezită, apoi roşi. Îmi… Îmi permiteţi să vă spun, domnule Kettering, că mă bucur că aţi dat acest răspuns.

Derek nu zise nimic. După plecarea lui Knighton, râmase un minut sau două cufundat în gânduri şi un zâmbet ciudat îi apăru pe buze.

Şi cu asta, basta, spuse el încet.

Capitolul 10
În Trenul Albastru

— Tată!

Doamna Kettering tresări violent. În dimineaţa asta, nu-şi stăpânea prea bine nervii. Îmbrăcată perfect cu o haină lungă de nurcă şi cu o pălărioară roşie, lucioasă, se plimba pe peronul aglomerat al gării Victoria adâncită în gânduri,

când apariţia bruscă a tatălui ei şi salutul energic avură un efect neaşteptat asupra femeii.

— Doamne, Ruth, ce ai tresărit!

— Probabil fiindcă nu te aşteptam, tată. Ne-am luat rămas-bun aseară şi ai spus că ai o întâlnire în dimineaţa asta.

— Aşa este, răspunse van Aldin, dar tu însemni mai mult decât orice afurisită de întâlnire. Am venit să te mai văd o dată, căci nu o să te mai văd ceva vreme.

— Ce drăguţ din partea ta, tată. Aş fi vrut să vii şi tu.

— Ce-ai zice dacă aş veni?

Remarca fu făcuta mai mult în glumă şi van Aldin fu surprins să vadă cum obrajii lui Ruth luară parcă foc. Pentru o clipă i se păru că vede o urmă de groază în ochii ei. Ruth râse nervos, nesigură pe ea.

— Pentru o clipă am crezut că vorbeşti serios, zise femeia.

— Ţi-ar fi plăcut?

— Desigur, răspunse ea cu o convingere exagerată.

— Ei, asta-l bine, spuse van Aldin.

— Nu o să lipsesc atât de mult, tată, continuă Ruth. Doar vii şi tu luna viitoare. Ah, făcu van Aldin impasibil, uneori cred că o să mă duc la vreunul dintre tipii ăia de pe Harley Street ca să-mi spună că am nevoie imediat de soare şi de o schimbare de atmosferă.

— Nu fii aşa de leneş, exclamă Ruth. Luna viitoare o să fie mult mai plăcut decât este luna asta acolo. Acum ai tot felul de lucruri pe care nu ai cum să le laşi baltă.

— Da, cred că ai dreptate, zise van Aldin, oftând. Ar fi bine să te îmbarci în tren, Ruth. Ce loc ai?

Ruth Kettering se uită nesigură spre tren. În uşa unuia dintre vagoanele Pullman stătea o femeie slabă, înaltă, îmbrăcată în negru – camerista lui Ruth Kettering.

— V-am pus geanta de voiaj sub scaun, doamnă, în caz că aveţi nevoie de ea. Să scot pledurile sau o să cereţi unul?

— Nu, nu, nu am nevoie. Acum mai bine du-te şi găseşte-ţi locul, Mason.

— Da, doamnă.

Camerista plecă şi van Aldin intră cu Ruth în vagon. Îşi găsi locul şi van Aldin puse diverse hârtii şi reviste pe masă, în faţa ei. Locul de vizavi era deja ocupat, iar americanul aruncă o privire rapidă ocupantei. Remarcă nişte ochi cenuşii atrăgători şi un costum de călătorie elegant. Îşi continuă sporovăială cu Ruth – genul de conversaţie tipică tuturor celor care îi conduc pe alţii la tren.

Când se auzi semnalul, van Aldin se uită la ceas.

— Ar fi bine să cobor. La revedere, draga mea! Nu-ţi face probleme. O să am eu grijă de tot.

— Oh, tată!

Van Aldin se întoarse brusc. Fusese ceva în vocea lui Ruth, ceva atât de străin felului ei obişnuit de a fi, încât van Aldin fu uimit. Ruth făcu o mişcare impulsivă spre el, însă în clipa următoare era iarăşi stăpână pe ea.

— Pe luna viitoare, rosti ea, cu grijă.

Două minute mai târziu, trenul se puse în mişcare.

Ruth rămase nemişcată, muşcându-şi buza şi încercând din răsputeri să-şi ţină sub control lacrimile – lucru neobişnuit pentru ea. Simţi un sentiment brusc de dezolare îngrozitoare.

Simţea dorinţa sălbatică să sară din tren şi să se întoarcă înainte de a fi prea târziu. Ea, atât de calmă, atât de sigură pe sine, pentru prima dată în viaţă se simţea ca o frunză în vânt. Dacă tatăl ei ar şti… Oare ce ar spune?

Ce nebunie! Da, chiar aşa, nebunie! Pentru prima dată în viaţă era purtată de emoţii, purtată până la a face un lucru despre care chiar şi ea ştia că era o nesăbuinţă şi o nebunie incredibilă. Era fiica lui van Aldin în suficientă măsură încât să-şi dea seama de propria nebunie şi suficient de echilibrată ca să se condamne pentru propria acţiune. Dar mai era fiica lui şi în alt sens. Avea aceeaşi hotărâre de fier de a obţine ceea ce dorea şi, odată ce-şi punea ceva în minte, nu dădea înapoi. De mic copil fusese încăpăţânată, iar viaţa pe care o dusese îi dezvoltase această

încăpăţânare. Acum aceasta o mâna fără îndurare. Ei bine, zarurile fuseseră aruncate. Trebuia să meargă mai departe.

Ridică privirea şi ochii ei îi întâlniră pe cei ai femeii de vizavi. Avu impresia ciudată că această femeie îi citise gândurile. În ochii aceia cenuşii văzu înţelegere şi – da – compasiune.

Fu numai o impresie de moment. Chipurile celor două femei căpătară acea indiferenţa a bunei-creşteri. Doamna Kettering luă o revistă, iar Katherine Grey se uită pe fereastră, privind peisajul aparent fără sfârşit al străzilor deprimante şi al caselor din suburbii.

Ruth descoperi că îi este din ce în ce mai greu să-şi concentreze atenţia asupra paginii tipărite din faţa ei. În ciuda eforturilor ei, mii de gânduri neliniştite îi asaltară mintea. Ce proastă fusese! Ce proastă era!

Asemenea tuturor persoanelor calme şi independente, când îşi pierduse controlul o făcuse pe de-a-ntregul! Era prea târziu… Chiar era prea târziu? Oh, dacă ar avea pe cineva cu care să vorbească, pe cineva care să o sfătuiască… Niciodată nu mai avusese o asemenea dorinţă. Ar fi dispreţuit ideea de a se baza pe judecata altcuiva decât a ei însăşi, dar acum… Ce se întâmpla cu ea? Panică! Da, asta descria cel mai bine – panică. Ea, Ruth Kettering, era total şi în întregime cuprinsă de panică.

Aruncă o privire furişă spre silueta de vizavi. Dacă ar cunoaşte pe cineva ca ea, o fiinţă drăguţă, calmă, liniştită, înţelegătoare! Era genul de persoană cu care putea vorbi. Dar, evident, nu se putea să-l faci confidenţe unui străin. Şi Ruth zâmbi uşor la o astfel de idee. Luă iarăşi revista. Trebuia să se controleze. La urma urmelor, se gândise la tot. Se hotărâse. De câtă fericire avusese parte în viaţă până acum? Îşi repeta fără încetare: „De ce să nu fiu fericită? Nimeni nu o să ştie”.

Ajunseră la Dover fără să-şi dea seama. Ruth nu avea râu de mare, însă nu-l plăcea frigul, aşa că fu bucuroasă să ajungă la adăpostul cabinei private pe care o rezervase

telegrafic. Deşi nu recunoştea, Ruth era superstiţioasă în unele privinţe. Făcea parte dintre oamenii pentru care coincidenţele au o semnificaţie. După debarcarea de la Calais şi instalarea, împreună cu camerista, în compartimentul dublu din Trenul Albastru, Ruth se duse în vagonul-restaurant. Cu o tresărire de surpriză descoperi că fusese aşezată la masă cu aceeaşi femeie care stătuse în faţa ei în tren. Un zâmbet uşor apăru pe buzele ambelor femei.

— Asta e chiar o coincidenţă, zise doamna Kettering.

— Ştiu, răspunse Katherine. E ciudat cum se întâmplă lucrurile.

Lângă ele apăru un chelner, cu acea viteză admirabilă caracteristică angajaţilor de la Compagnie Internaţionale des Wagons-lits, care le puse în faţă două ceşti cu supă. Până când li se servi omleta care urmă supei, cele două discutau prieteneşte.

— O să fie minunat să ajungem la soare, oftă Ruth.

— Sunt sigură că o să fie un sentiment minunat.

— Cunoaşteţi bine Riviera?

— Nu, e prima mea vizită.

— Serios?

— Bănuiesc că dumneavoastră mergeţi în fiecare an, nu-l aşa?

— Practic da. Ianuarie şi februarie sunt oribile în Londra.

— Eu am locuit mereu la ţară. Nici acolo nu sunt nişte luni prea grozave. E numai noroi de obicei.

— Şi ce v-a făcut să vă decideţi să călătoriţi? Banii, răspunse Katherine. Timp de zece ani am fost însoţitoare plătită, având doar bani ca să-mi cumpăr pantofi. Acum am moştenit ceea ce mie mi se pare o avere, deşi îndrăznesc să spun că dumneavoastră nu vi s-ar părea atât de mult.

— Mă întreb de ce aţi spus asta – că mie nu mi s-ar părea aşa.

Katherine izbucni în râs.

— Nu ştiu. Bănuiesc că omul îşi face o anumită impresie fără să se gândească. În mintea mea, v-am caracterizat ca una dintre persoanele cele mai bogate din lume. Era doar o impresie. Îndrăznesc să spun că m-am înşelat.

— Nu, o contrazise Ruth, nu v-aţi înşelat. Brusc, deveni foarte serioasă. Aş vrea să-mi spuneţi ce alte impresii v-aţi făcut despre mine.

— Eu…

Ruth continuă repede, neluând în seamă stânjeneala celeilalte:

— A, vă rog, să lăsăm deoparte convenţionalismele. Vreau să ştiu. Când am plecat din gara Victoria m-am uitat la dumneavoastră şi am avut impresia că dumneavoastră… Ei bine, înţelegeţi ce se petrece în mintea mea.

— Vă pot asigura că nu ştiu să citesc gândurile, zise Katherine zâmbind.

— Nu, dar vreţi să-mi spuneţi, vă rog, ce aţi gândit?

Ardoarea lui Ruth era atât de puternică şi de sinceră, încât O convinse pe Katherine.

— Pot să vă spun dacă vreţi, dar să nu mă consideraţi impertinentă. M-am gândit că, dintr-un motiv sau altul, eraţi foarte tulburată şi mi-a părut rău pentru dumneavoastră.

— Aveţi dreptate. Aveţi mare dreptate. Sunt într-un mare necaz. Aş… Aş vrea să vă povestesc ceva despre asta, dacă se poate.

„Of, Doamne, îşi zise Katherine în sinea ei, cât de asemănători sunt oamenii de pretutindeni! Oamenii îmi povesteau mereu câte ceva în St. Mary Mead, iar aici se întâmplă acelaşi lucru şi chiar nu vreau să aud de necazurile nimănui!” însă răspunse politicos:

Sigur, spuneţi-mi. Tocmai terminau prânzul. Ruth înghiţi rapid cafeaua, se ridică şi, ignorând cu totul faptul că însoţitoarea ei nu începuse încă să-şi bea cafeaua, spuse:

— Veniţi cu mine în compartimentul meu.

Ruth avea la dispoziţie două compartimente single cu o uşă de comunicare între ele. În cel de-al doilea din ele, o cameristă slabă, pe care Katherine o remarcase în gara Victoria, stătea foarte dreaptă pe scaun, ţinând strâns o casetă de piele roşie cu iniţialele R. V. K. Pe ea. Doamna Kettering închise uşa comunicantă şi se prăbuşi pe banchetă. Katherine se aşează lângă ea.

— Am necazuri şi nu ştiu ce să fac. Există un bărbat care îmi este… Care îmi este foarte drag. Am ţinut unul la celălalt când eram tineri şi am fost despărţiţi într-un mod foarte brutal şi nedrept. Acum am ajuns să fim iarăşi împreună.

— Da?

— Iar eu… Mă duc acum să-l întâlnesc. Oh! Îmi dau seama că aveţi impresia că este ceva greşit, însă nu ştiţi împrejurările. Soţul meu este un om imposibil şi m-a tratat foarte urât.

— Da, rosti iarăşi Katherine.

— Mă simt foarte prost în legătură cu întreaga poveste. L-am minţit pe tata – el a fost cel care venise să mă conducă azi-dimineaţă la gară. El vrea să divorţez de soţul meu şi, desigur, habar nu are că… Am de gând să mă întâlnesc cu acest bărbat. El ar considera că e un lucru extrem de prostesc.

— Ei bine şi nu credeţi că e?

— Ei bine… Bănuiesc că e. Ruth Kettering îşi coborî privirile spre mâinile care îi tremurau violent. Dar acum nu mai pot să dau înapoi.

— De ce?

— E… totul e aranjat şi i-aş frânge inima.

— Să nu credeţi asta, rosti Katherine cu convingere. Inima este destul de puternică.

— O să creadă că nu am curaj, că nu pot să-mi ating scopul.

— Mie mi se pare un lucru groaznic de prostesc ceea ce vreţi să faceţi, zise Katherine. Şi cred că vă daţi şi singură

seama de asta.

Ruth Kettering îşi îngropa faţa în mâini.

— Nu ştiu. Nu ştiu. De când am plecat din gară am sentimentul îngrozitor că un lucru oribil, ceva o să mi se întâmple foarte curând… Ceva de care nu pot scăpa. Prinse dintr-odată mâna lui Katherine. Probabil consideraţi că sunt nebună că vă vorbesc în felul acesta, dar vă spun că ştiu că o să se întâmple ceva oribil.

— Nu vă gândiţi în felul ăsta, zise Katherine. Încercaţi să vă adunaţi. Dacă doriţi, puteţi să-l trimiteţi din Paris o telegramă tatălui dumneavoastră şi el va veni imediat după dumneavoastră.

Chipul celeilalte se lumină.

— Da, aş putea să fac asta. Dragul de tata! E ciudat, dar până azi nu am ştiut niciodată cât de mult ţin la el. Îşi îndreptă spatele şi îşi uscă ochii cu o batistă. M-am comportat foarte prosteşte. Vă mulţumesc că m-aţi lăsat să vă vorbesc. Nu înţeleg cum de am ajuns într-o stare atât de ciudată, de isterie. Se ridică. Acum sunt bine. Probabil că aveam pur şi simplu nevoie să stau de vorbă cu cineva. Nu-mi dau seama de ce m-am făcut de râs în halul ăsta.

Katherine se ridică la rândul ei.

— Mă bucur că vă simţiţi mai bine, zise ea, încercând să adopte un ton cât mai convenţional posibil. Îşi dădea prea bine seama că urmarea confidenţelor este stânjeneala. Adăugă cu tact: Trebuie să mă întorc în compartimentul meu.

Ieşi pe coridor în acelaşi timp în care camerista ieşea pe cealaltă uşă. Aceasta privi spre Katherine, peste umărul ei şi o expresie de surpriză imensă i se ivi pe chip. Katherine se întoarse şi ea, însă persoana care suscitase interesul cameristei, oricine ar fi fost, se retrăsese în compartimentul propriu şi culoarul era gol. Katherine îşi continuă drumul spre cuşeta ei, care era în vagonul următor. Când ajunse la ultimul compartiment din vagon, uşa se deschise şi o femeie privi pentru o clipă afară, după care închise brusc uşa. Era

o faţă greu de uitat, după cum urma să constate Katherine când avea s-o revadă. O faţă frumoasă, ovală şi oacheşă, machiată puternic într-un mod ciudat. Katherine avea sentimentul că o mai văzuse pe undeva înainte. Se întoarse la cuşeta proprie fără alte peripeţii şi râmase o vreme pe gânduri, analizând confidenţele pe care tocmai le auzise. Se întrebă în treacăt cine ar putea fi femeia în haină de nurcă şi cum se va termina povestea ei.

„Dacă am oprit pe cineva să se facă de râs, înseamnă că am făcut o faptă bună, îşi zise. Dar cine ştie? Aceasta este genul de femeie care a fost toată viaţa încăpăţânată şi egoistă şi s-ar putea să-l prindă bine să se comporte şi altfel, măcar o dată. Ei bine, nu cred că o să o mai văd vreodată. În mod sigur, ea nu va dori să mă vadă pe mine. Ăsta-l cel mai rău atunci când îi laşi pe oameni să-ţi mărturisească diverse lucruri – nu mai vor să te revadă."

Spera să nu-l mai fie dat acelaşi loc şi la masa de seară. Meditä, nu fără umor, că ar fi un lucru penibil pentru amândouă. Sprijinindu-se cu capul pe pernă, se simţi obosită şi oarecum deprimată. Ajunseseră la Paris şi călătoria lentă pe ceinture, cu interminabilele opriri şi aşteptări, era foarte obositoare. Când sosiră în Gare de Lyon, fu bucuroasă să coboare din tren şi să se plimbe pe peron. Aerul rece şi tăios era înviorător după atmosfera caldă din tren. Observă cu un zâmbet că prietena ei în haină de nurcă găsise în felul propriu o posibilă soluţie pentru a evita stânjeneala mesei de seară. Camerista îi dădea pe geamul compartimentului un coş cu mâncare.

Când trenul porni din nou la drum şi cina fu anunţată prin sunetul zgomotos al clopotului, Katherine se duse mult mai liniştită la masă. Partenerul ei de vizavi era în seara asta cu totul diferit – un bărbat mic de statură, evident străin după înfăţişare, cu o mustaţă ţeapănă, dată cu ceară şi cu un cap în formă de ou, pe care îl ţinea oarecum într-o parte. Katherine îşi adusese cu ea o carte şi descoperi că ochii omuleţului fixau amuzaţi coperta.

— Văd, madame, că aveţi un roman policier. Vă plac asemenea lucruri?

— Mă amuză, recunoscu Katherine.

Omuleţul dădu aprobator din cap cu un aer de înţelegere totală.

— Am auzit că întotdeauna se vând bine. Ei bine, mademoiselle, de ce se întâmplă asta? Vă întreb ca un cercetător al naturii umane – de ce se întâmpla asta?

Katherine era din ce în ce mai amuzată.

— Probabil fiindcă dau iluzia că trăieşti o viaţă palpitantă, sugeră ea.

El aprobă cu gravitate.

— Da, aveţi oarecum dreptate.

— Desigur, se ştie că asemenea lucruri nu se întâmplă în realitate, continuă Katherine, dar bărbatul o întrerupse brusc:

— Uneori, mademoiselle! Uneori! Vă spun eu – mie mi s-au întâmplat.

Ea îi aruncă o privire rapidă, plină de interes.

— Într-o zi, cine ştie, chiar dumneavoastră v-aţi putea afla în mijlocul evenimentelor, continuă el. Există toate şansele.

— Nu prea cred că e posibil, îl contrazise Katherine. Mie nu mi se întâmplă niciodată astfel de lucruri.

Companionul ei se aplecă în faţă.

— Dar v-ar plăcea?

Întrebarea o surprinse şi i se tăie răsuflarea.

— Poate doar îmi imaginez, zise bărbatul cel micuţ, în timp ce lustruia cu dexteritate o furculiţă, dar cred că duceţi dorul unor lucruri interesante. Eh bien, mademoiselle, în viaţă am observat un lucru – capeţi ceea ce-ţi doreşti! Cine ştie? Se strâmbă comic. Aţi putea căpăta mai mult decât vă doreaţi.

— E o profeţie? Întrebă Katherine, zâmbind în timp ce se ridica de la masă.

Omuleţul clătină din cap.

— Eu nu fac niciodată profeţii, declară el ritos. E adevărat că am obiceiul de a avea întotdeauna dreptate – dar nu mă laud cu asta. Noapte bună, mademoiselle şi somn uşor.

Katherine străbătu trenul spre cuşeta ei amuzată şi binedispusă de micuţul ei companion. Trecu de uşa închisă a compartimentului prietenei ei şi-l văzu pe însoţitorul de tren făcând patul. Doamna în haină de nurcă stătea în picioare privind pe fereastră. Al doilea compartiment – după cum văzu Katherine prin uşa comunicantă deschisă – era gol, pe banchetă fiind îngrămădite pleduri şi sacoşe. Camerista nu se afla acolo.

Katherine văzu că şi patul ei fusese făcut şi, la nouă şi jumătate, stinse lumina.

Se trezi brusc; nu ştia cât timp trecuse. Uitându-se la ceas, descoperi că se oprise. Fu invadată de un sentiment intens de nelinişte, care crescu cu fiecare clipă. În cele din urmă se sculă din pat, îşi puse halatul şi ieşi pe coridor. Întregul tren părea cufundat în somn. Katherine coborî geamul şi rămase acolo câteva minute, inspirând aerul rece şi încercând în zadar să-şi calmeze temerile neliniştitoare. Se hotărî să se ducă la capătul vagonului să-l întrebe pe conductor cât este oră pentru a-şi potrivi ceasul, însă descoperi că nu se afla acolo. Katherine ezită o clipă şi se duse în vagonul următor. Se uită de-a lungul coridorului lung, slab luminat şi văzu, surprinsă, un bărbat care stătea cu mâna pe clanţa compartimentului ocupat de doamna cu haină de nurcă. Mai bine spus, avu impresia că era compartimentul ei. Totuşi, probabil că se înşelase. Bărbatul rămase acolo câteva clipe, cu spatele spre Katherine, părând nesigur şi având o atitudine ezitantă. Apoi se întoarse încet şi, cu un sentiment ciudat de fatalitate, Katherine îl recunoscu pe acelaşi bărbat pe care îl remarcase de două ori înainte – o dată pe holul de la hotelul Savoy şi o dată în biroul agenţiei Cook. Bărbatul deschise uşa compartimentului şi intră, închizând-o în urma lui.

O idee trecu prin mintea lui Katherine. Oare acesta era bărbatul despre care vorbise cealaltă femeie – bărbatul pe care plecase să-l întâlnească?

Apoi Katherine îşi spuse că era prea romantică. Era foarte probabil că se înşelase în ceea ce privea compartimentul doamnei.

Se întoarse în propriul vagon. Cinci minute mai târziu, trenul încetini. Se auzi scârţâitul prelung de protest al frânelor Westinghouse şi câteva minute mai târziu trenul se opri la Lyon.

Capitolul 11

Crima.

Când Katherine se trezi a doua zi, era o dimineaţă luminoasă. Se duse devreme la micul dejun, dar nu întâlni pe nici una dintre cunoştinţele din ziua anterioară. Când se întoarse în compartiment, văzu că patul tocmai fusese făcut de însoţitorul de tren, un bărbat negricios cu mustaţa pe oală şi cu un chip melancolic.

— Madame are noroc, zise el. Soarele străluceşte. Întotdeauna călătorii simt foarte dezamăgiţi când ajung într-o dimineaţă cenuşie.

— Şi eu aş fi fost dezamăgită, cu siguranţă, admise Katherine.

Bărbatul se pregăti să plece.

— Suntem în întârziere, madame, zise el. O să vă anunţ chiar înainte să ajungem la Nişa.

Katherine dădu din cap. Rămase lângă fereastră, încântată de panorama însorită. Palmierii, albastrul profund al mării, mimozele de un galben strălucitor aveau farmecul şi noutatea fireşti pentru o femeie care, timp de paisprezece ani, nu cunoscuse decât iernile monotone ale Angliei.

Când ajunseră la Cannes, Katherine coborî şi se plimbă pe peron. Era curioasă în legătură cu doamna în haină de nurcă şi privi spre geamul compartimentului ei. Jaluzele erau coborâte încă – singurele din tot trenul. Katherine fu oarecum mirată şi când se urcă din nou în tren trecu pe

coridor şi observă că cele două compartimente aveau încă uşa închisă şi transperantele trase. Era evident că doamna cu haină de nurcă nu obişnuia să se trezească devreme. În scurt timp, conductorul reveni şi îi spuse că în câteva minute trenul avea să sosească la Nişa. Katherine îi dădu un bacşiş, iar bărbatul îi mulţumi, însă nu părea dornic să plece. Era ceva ciudat în legătură cu el. Katherine, care la început se gândise că bacşişul nu fusese suficient de mare, era acum convinsă că altceva, mult mai serios, era în neregulă. Bărbatul avea o paloare bolnăvicioasă, tremura din tot trupul şi părea speriat de moarte. O privea într-un fel ciudat şi, brusc, spuse:

— Scuzaţi-mă, madame, dar vă aşteaptă prieteni la Nişa?

— Probabil, răspunse ea. De ce?

Dar bărbatul doar clătina din cap, murmura ceva ce Katherine nu putu să înţeleagă şi se îndepărtă. Nu mai apăru până când trenul opri în staţie, când conductorul începu să-l coboare bagajele pe geam.

Katherine rămase o clipă sau două pe peron, pârând oarecum pierdută, când un tânăr blond, cu un chip ingenuu, se apropie de ea şi i se adresă cumva ezitant:

— Domnişoara Grey, nu-l aşa?

Katherine răspunse afirmativ şi tânărul se lumină serafic la faţă, murmurând:

— Eu sunt Chubby, soţul lui Lady Tamplin. Cred că v-a pomenit de mine, dar poate că a uitat. Aveţi billet de bagages? Eu mi l-am pierdut când am venit aici anul ăsta şi nici nu v-ar veni să credeţi ce scandal au făcut. Birocraţie franţuzească tipică!

Katherine scoase tichetul şi se pregătea să plece împreună cu Chubby, când o voce blândă şi insidioasă îi murmură la ureche:

— Doar un moment, madame, vă rog.

Katherine se întoarse şi dădu cu ochii de un bărbat care compensa statura insignifiantă prin uniforma şi fireturile aurii. Bărbatul explică:

— Există anumite formalităţi. Madame va fi atât de amabilă să mă însoţească. Cerinţele poliţiei… Îşi aruncă braţele în lături. Absurd, fără îndoială, dar asta este.

Domnul Chubby Evans ascultă înţelegând foarte puţin, căci cunoştinţele lui de franceză erau foarte limitate.

— Atât de tipic pentru francezi, murmură el.

Făcea parte dintre acei britanici, patrioţi convinşi, care, după ce îşi însuşiseră o zonă dintr-o ţară străină, simţeau resentimente puternice faţă de locuitorii ei.

— Întotdeauna au pregătit câte un truc sau altul. Însă până acum nu s-au luat de oameni în gară. E ceva cu totul nou. Cred că trebuie să vă duceţi.

Katherine plecă alături de ghidul ei. Însă, spre surprinderea ei, acesta o conduse spre o linie secundară unde fusese garat un vagon al trenului care tocmai plecase. O invită să urce şi, luând-o în faţa ei pe culoar, îi deschise uşa unuia dintre compartimente. Înăuntru era un personaj oficial cu o înfăţişare pompoasă, însoţit de un bărbat greu de descris, care părea să fie funcţionar. Personajul cu înfăţişare pompoasă se ridică politicos, se înclină înspre Katherine şi spuse:

— Mă scuzaţi, madame, dar sunt câteva formalităţi care trebuie îndeplinite. Bănuiesc că madame vorbeşte franceza?

— Suficient, cred, monsieur, răspunse Katherine în franceză.

— Foarte bine. Vă rog să luaţi loc, madame. Eu sunt domnul Caux, comisar de poliţie.

Îşi umflă pieptul plin de importanţă şi Katherine încercă să pară destul de impresionată.

— Doriţi să vă arăt paşaportul? Întrebă ea. Iată-l.

Comisarul o privi cu atenţie şi mormăi.

— Vă mulţumesc, madame, zise el şi îi luă paşaportul. Apoi îşi drese glasul. Dar ceea ce doresc, de fapt, este o mică informaţie.

— O informaţie?

Comisarul confirmă dând încet din cap.

— Despre o doamnă care a călătorit în acelaşi tren cu dumneavoastră. Aţi luat prânzul cu ea ieri.

— Mă tem că nu vă pot spune nimic despre ea. Ne-am conversat în timpul mesei, dar nu o cunosc deloc. Nu o mai văzusem niciodată.

— Şi totuşi, zise comisarul cu asprime, v-aţi întors în compartimentul ei şi aţi discutat o vreme.

Da, recunoscu Katherine, aşa este. Comisarul păru să se aştepte ca ea să continue, aşa că o privi încurajator.

— Da, madame?

— Ei bine, monsieur? Răspunse Katherine.

— Aţi putea să-mi daţi o idee despre acea conversaţie?

— Aş putea, zise Katherine, însă în acest moment nu văd nici un motiv să o fac.

Într-un fel oarecum britanic se simţi enervată. Acest oficial străin i se părea impertinent.

— Nici un motiv? Oh, ba da, madame, vă asigur că există un motiv.

— Atunci poate că o să mi-l spuneţi şi mie.

Comisarul îşi frecă gânditor bărbia pentru un minut sau două, fără să vorbească.

— Madame, rosti el în cele din urmă, motivul este foarte simplu. Doamna în chestiune a fost găsită moartă în compartimentul ei în această dimineaţă.

— Moartă! Şopti Katherine. Ce s-a întâmplat? Un atac de cord?

— Nu, răspunse comisarul gânditor, cu o voce visătoare. Nu – a fost omorâtă.

— Omorâtă! Exclamă Katherine.

— Aşa că vedeţi, madame, de ce suntem nerăbdători să obţinem orice informaţie putem.

— Dar sunt sigură că acea cameristă a ei…

— Camerista a dispărut.

— Oh!

Katherine se opri să-şi adune gândurile.

— Întrucât însoţitorul de tren v-a văzut stând de vorbă în compartimentul ei, a raportat, firește, acest lucru poliţiei şi de aceea, madame, v-am reţinut, în speranţa că o să obţinem unele informaţii…

— Îmi pare foarte rău, spuse Katherine, nici măcar nu ştiu cum o cheamă.

— Numele ei este Kettering. Ştim asta din paşaportul ei şi de pe etichetele bagajelor. Dacă.

Se auzi un ciocănit la uşa compartimentului. Domnul Caux se încruntă şi deschise uşa câţiva centimetri.

— Ce se întâmplă? Întrebă el pe un ton poruncitor. Nu trebuie să fiu deranjat.

Capul în formă de ou al companionului de la cină al lui Katherine se ivi în deschizătură. Pe chipul lui se zărea un zâmbet radios.

— Numele meu este Hercule Poirot, afirmă el.

— Doar nu…

— Se bâlbâi comisarul – faimosul Hercule Poirot?

— Chiar el, răspunse celălalt. Îmi amintesc că ne-am întâlnit o dată, domnule Caux, la Surete în Paris, însă fără îndoială că dumneavoastră m-aţi uitat.

— Deloc, monsieur, absolut deloc, declară comisarul cu convingere. Ştiţi despre…?

— Da, ştiu, răspunse Hercule Poirot. Am venit să văd dacă vă pot fi de ajutor.

— Am fi flataţi, răspunse prompt comisarul. Daţi-mi voie să v-o prezint, domnule Poirot, pe… Se uită în paşaportul pe care îl ţinea în mână. Pe doamnă, ăăă, domnişoara Grey.

Poirot îi zâmbi lui Katherine.

— E ciudat, nu-l aşa, că atât de repede mi s-au adeverit cuvintele.

— Din păcate, mademoiselle ne poate spune foarte puţine, zise comisarul.

— Tocmai explicam, interveni Katherine, că această sărmană doamnă îmi era complet necunoscută.

Poirot dădu din cap.

— Dar aţi vorbit, nu-l aşa? Întrebă el blând. V-aţi format o impresie, nu?

— Da, răspunse Katherine gânditoare. Cred că da.

— Şi impresia era că…?

— Da, mademoiselle, se repezi comisarul, spuneţi-ne, vă rugăm, impresia dumneavoastră.

Katherine rămase tăcuta, răsucind totul în minte. Într-un fel simţea că îi trăda încrederea, dar acel cuvânt urât – crimă – îi răsuna în urechi şi nu îndrăznea să ascundă nimic. Prea multe depindeau de asta. Aşa că, pe cât de fidel putu, repetă cuvânt cu cuvânt conversaţia pe care o avusese cu femeia decedată.

— Asta e interesant, zise comisarul, privindu-l pe Poirot. Ei, domnule Poirot, este interesant? Dacă are de-a face cu crima…

Comisarul lăsă fraza neterminată.

— Bănuiesc că nu poate fi vorba de sinucidere, zise Katherine, cu îndoială.

— Nu, răspunse comisarul, nu poate fi vorba de sinucidere. A fost strangulată cu un şnur negru.

— Oh!

Katherine se cutremură.

Domnul Caux îşi depărta mâinile, în chip de scuză.

— Nu e prea plăcut – nu. Bănuiesc că hoţii noştri din trenuri sunt mai brutali decât în ţara dumneavoastră.

— Este oribil!

— Da, da, rosti el cu un glas liniştitor, parcă cerându-şi scuze, dar aveţi mare curaj, mademoiselle. De cum v-am văzut, mi-am spus: „Mademoiselle are mult curaj”. Din acest motiv o să vă rog să mai faceţi ceva – ceva neplăcut, dar, vă asigur, foarte necesar.

Katherine îl privi nelinişitită.

Comisarul îşi depărta iarăşi mâinile, în chip de scuză.

— O să vă cer, mademoiselle, să fiţi atât de amabilă să mă însoţiţi în compartimentul alăturat.

— Trebuie? Întrebă Katherine cu glas slab.

— Cineva trebuie să o identifice, răspunse comisarul şi cum camerista a dispărut… Comisarul tuşi semnificativ. Dumneavoastră păreţi a fi persoana care a văzut-o cel mai mult de când s-a suit în tren.

— Foarte bine, acceptă Katherine, dacă este necesar…

Se ridică. Poirot făcu o mişcare de aprobare din cap.

— Mademoiselle este înţeleaptă, zise el. Pot să vă însoţesc, domnule Caux?

— Încântat, domnule Poirot.

Ieşiră cu toţii pe culoar, iar domnul Caux descuie uşa compartimentului femeii decedate. Jaluzelele fuseseră ridicate pe jumătate, pentru a lăsa lumina să pătrundă. Femeia moartă zăcea pe patul din stânga, într-o poziţie atât de naturală, încât s-ar fi putut crede că doarme. Era acoperită de aşternuturi, iar capul îi era întors spre perete, astfel încât i se vedeau buclele arămii. Cu mare blândeţe, domnul Caux puse o mână pe umărul ei şi întoarse trupul astfel încât faţa ieşi la iveală. Katherine tresări uşor şi îşi înfipse unghiile în palme. O lovitură puternică îi desfigurase trăsăturile, făcând chipul de nerecunoscut. Poirot scoase o exclamaţie scurtă.

— Mă întreb când a fost făcută asta, se întrebă el. Înainte sau după deces?

— Doctorul spune că după, răspunse domnul Caux.

— Ciudat, opină Poirot, încruntându-se. Se întoarse spre Katherine. Fiţi curajoasă, mademoiselle şi priviţi-o bine. Sunteţi sigură că aceasta este femeia cu care aţi vorbit ieri în tren?

Katherine avea nervi de fier. Se pregăti psihic şi privi îndelung şi cu atenţie silueta întinsă. Apoi se aplecă şi se uită la mâinile femeii.

— Sunt destul de sigură, răspunse ea, în cele din urmă. Chipul este prea desfigurat ca să-l pot recunoaşte, însă constituţia şi ţinuta corpului, precum şi părul, sunt identice. În plus, am observat asta – arătă spre o mică aluniţă de pe încheietura femeii – în timp ce vorbeam cu ea.

— Bon, zise Poirot, aprobator. Sunteţi un martor excelent, mademoiselle. Deci nu există dubii privind identitatea, dar totuşi este ciudat.

Se uită încruntat, cu un aer de perplexitate, la femeia moartă.

Domnul Caux ridică din umeri.

— Fără îndoială că ucigaşul a fost mânat de furie, sugeră el.

Dacă a fost lovită când se afla la pământ, ar fi fost de înţeles, medita Poirot, dar bărbatul care a strangulat-o s-a strecurat în spatele ei şi a luat-o pe nepregătite. Un mic sunet înăbuşit, un murmur – asta ar fi fost tot ce s-ar fi auzit, apoi lovitură puternică în faţă. De ce? S-a gândit că, dacă faţa era de nerecunoscut, n-ar putea fi identificată? Sau o ură atât de mult încât nu a putut să reziste tentaţiei de a o lovi chiar şi după ce murise? Katherine se cutremură şi Poirot se întoarse spre ea cu blândeţe.

— Nu trebuie să mă lăsaţi să vă întristez, mademoiselle, zise el. Pentru dumneavoastră toate astea sunt foarte noi şi îngrozitoare. Pentru mine – vai!

— Este doar o poveste veche. Un moment, vă rog.

Rămaseră lângă uşă, privindu-l cum face rapid turul compartimentului. Observă hainele femeii ucise aranjate ordonat la capătul patului, haină lungă de blană atârnată în cuier şi pălărioara roşie aruncată pe poliţa pentru bagaje. Apoi trecu în compartimentul alăturat, în care Katherine o văzuse pe cameristă. Aici patul nu fusese făcut. Trei sau patra pleduri erau aruncate neglijent pe banchetă; mai erau două valize şi o cutie de pălării. Poirot se întoarse brusc spre Katherine.

— Aţi fost aici ieri, afirmă el. Vedeţi ceva schimbat, lipseşte ceva?

Katherine se uită cu grijă împrejurai ambelor compartimente.

— Da, lipseşte ceva – o casetă roşie, cu iniţialele R. V. K. Ar fi putut fi o geantă de voiaj mică sau o cutie de bijuterii

mare. Când am văzut-o eu, o ţinea camerista.
— Ah! Făcu Poirot
— Dar, evident, spuse Katherine, eu… Nu ştiu nimic despre astfel de lucruri, însă e destul de clar, dacă lipsesc cameristă şi cutia de bijuterii.
— Vreţi să spuneţi că hoţul este camerista? Nu, mademoiselle, există un motiv întemeiat împotriva acestui raţionament.
— Care?
— Camerista a rămas la Paris.
Comandantul se întoarse spre Poirot.
— Aş vrea să ascultaţi şi dumneavoastră relatarea însoţitorului de tren, murmură el confidenţial. Este foarte grăitoare.
— Mademoiselle ar dori, fără îndoială, să o audă şi dânsa, zise Poirot. Aveţi ceva împotrivă, Monsieur le Commissaire? Nu, răspunse comisarul, care în mod evident avea foarte multe împotriva acestei idei. Nu, sigur, domnule Poirot, dacă spuneţi dumneavoastră. Aţi terminat aici?
— Cred că da. Numai o clipă.
Cercetase pledurile, iar acum luă unul la fereastră şi îl privi, culegând ceva cu degetele.
— Ce este? Ceru să afle domnul Caux.
— Patru fire arămii. Se aplecă asupra femeii moarte. Da, sunt ale doamnei.
— Şi ce-l cu asta? Au vreo importanţă?
Poirot lăsă pledul să cadă pe banchetă.
— Ce este important? Ce nu este? Nu se poate spune în etapa asta. Dar trebuie să reţinem cu mare atenţie orice fapt, cât de mic.
Intrară din nou în primul compartiment şi după un minut sau două însoţitorul vagonului sosi ca să fie chestionat.
— Numele dumitale este Pierre Michel? Întrebă comisarul.
— Da, Monsieur le Commissaire. De-abia după ce am plecat din Gare de Lyon am venit să fac păturile, gândindu-mă că madame va fi la masă, însă avea un coş cu mâncare

în cuşetă. Mi-a spus că a fost obligată să o lase pe camerista ei la Paris, aşa că trebuie să fac numai un pat. Şi-a luat coşul cu mâncare în compartimentul alăturat şi a rămas acolo cât timp eu am făcut patul. Apoi mi-a zis că nu vrea să fie trezită dimineaţa devreme, că îi place să doarmă până târziu. I-am spus că am înţeles şi mi-a urat noapte bună.

— Dumneata nu ai intrat în compartimentul alăturat?

— Nu, monsieur.

— Deci nu ai observat din întâmplare o casetă roşie printre bagajele de acolo?

— Nu, monsieur.

— Ar fi fost posibil ca în compartimentul alăturat să fi fost ascuns un bărbat?

Însoţitorul de tren rămase pe gânduri.

— Uşa era pe jumătate deschisă, zise el. Dacă un bărbat ar fi stat în spatele uşii, n-aş fi putut să-l zăresc, însă, desigur, madame l-ar fi putut vedea perfect când ar fi intrat acolo.

— Aşa e, spuse Poirot. Mai ai ceva să ne spui?

— Cred că asta e tot, monsieur. Nu-mi amintesc nimic altceva.

— Şi azi-dimineaţă? Îl îndemnă Poirot.

— După cum a cerut madame, nu am deranjat-o. De-abia înainte să ajungem la Cannes am îndrăznit să bat la uşă. Cum nu am primit nici un răspuns, am deschis-o. Doamna părea să doarmă. Am atins-o pe umăr ca s-o trezesc şi apoi…

— Apoi ai văzut ce s-a întâmplat, continuă Poirot. Très bien. Cred că am aflat tot ce voiam.

— Sper, Monsieur le Commissaire, că nu sunt vinovat de vreo neglijenţă, zise amărât însoţitorul de tren. Tocmai în Trenul Albastru să se întâmple aşa ceva! Este oribil.

— Linişteşte-te, răspunse comisarul. Se va face tot posibilul ca această afacere să fie rezolvată cât mai discret cu putinţă, ţinând cont de interesele justiţiei. Nu cred că poţi fi acuzat de neglijenţă.

— Şi Monsieur le Commissaire va raporta acest lucru companiei?

— Sigur, sigur, zise domnul Caux, nerăbdător. Asta e tot deocamdată. Conform raportului medical, zise comisarul, doamna era probabil moartă înainte ca trenul să ajungă la Lyon. Cine a fost deci criminalul? Din povestea domnişoarei, pare evident că la un moment dat în timpul călătoriei avea să-l întâlnească pe acest bărbat despre care vorbea. Faptul că a scăpat de cameristă este sugestiv. Oare bărbatul s-a suit în tren la Paris şi ea l-a ascuns în compartimentul alăturat? Dacă aşa s-a întâmplat, poate că s-au certat şi el a ucis-o într-un acces de furie. Asta este o posibilitate. Cealaltă – mai probabilă, după părerea mea – este că atacatorul a fost un hoţ care călătorea cu trenul. El s-a strecurat pe coridor, neobservat de însoţitorul de tren, a ucis-o şi a plecat cu caseta roşie care, fără îndoială, conţinea bijuterii valoroase. După toate probabilităţile, el a coborât din tren la Lyon şi noi deja am telegrafiat la gara de acolo, cerând semnalmentele complete ale oricărei persoane observate coborând din tren.

— Sau poate a venit până la Nişa, sugeră Poirot.

— Se poate, fu de acord comisarul, dar ar fi o acţiune foarte îndrăzneaţă.

Poirot lăsă să treacă un minut înainte de a răspunde:

— În acest caz, credeţi că ar fi vorba tot de un hoţ de trenuri obişnuit?

Comisarul ridică din umeri.

— Depinde. Trebuie să dăm de cameristă. S-ar putea ca la ea să fie caseta de piele. Dacă e aşa, atunci bărbatul despre care i-a vorbit domnişoarei Grey poate avea legătură cu acest caz şi este vorba despre o crimă pasională. Eu, personal, cred că ipoteza unui hoţ de tren este mai plauzibilă. Aceşti bandiţi au devenit foarte îndrăzneţi în ultima vreme.

Poirot se uită dintr-odată la Katherine.

— Dar dumneavoastră, mademoiselle, aţi auzit sau aţi văzut ceva în timpul nopţii?

— Nu, nimic, răspunse Katherine.

Poirot se întoarse către comisar.

— Cred că nu mai este nevoie s-o reţinem pe mademoiselle, sugeră el.

Celălalt dădu aprobator din cap.

— Ne veţi lăsa adresa? Întreba el.

Katherine îi dădu numele vilei lui Lady Tamplin. Poirot se înclină uşor către ea.

— Îmi daţi voie să vă văd din nou, mademoiselle? Sau aveţi atât de mulţi prieteni încât nu veţi mai avea deloc timp liber?

— Dimpotrivă, răspunse Katherine, voi avea destul şi îmi va face mare plăcere să vă văd din nou.

Excelent, zise Katherine şi înclină din cap prietenos înspre Katherine. Acesta va fi un roman policier à nous. Vom investiga împreuna acest mister.

Capitolul 12

La Villa Marguerite

— Aşadar, chiar ai fost în mijlocul evenimentelor, rosti Lady Tamplin plină de invidie. Draga mea, ce palpitant!

Făcu mări ochii ei de un albastru ca de porţelan şi oftă uşor.

— O crimă adevărată! Exclamă domnul Evans, exultând.

— Evident, Chubby habar n-a avut ce se întâmplă, continuă Lady Tamplin. Pur şi simplu nu îşi putea imagina ce treabă avea poliţia cu tine. Draga mea, ce ocazie! Ştii, cred… Da, cred că poate ieşi ceva din asta.

O privire calculată tulbură ingenuitatea ochilor albaştri.

Katherine se simţi uşor stingherită. Tocmai terminau prânzul şi privi pe rând cele trei persoane aşezate la masă. Lady Tamplin, în permanenţă urzind planuri practice; domnul Evans, radiind o recunoştinţă naivă; şi Lenox, cu un zâmbet strâmb, ciudat, pe chipul întunecat.

— Ce noroc uimitor! Aş fi vrut să fi mers cu tine şi să văd… Toate exponatele, murmură Chubby pe un ton melancolic şi copilăros.

Katherine nu zise nimic. Poliţia nu îi impusese să păstreze secretul şi era practic imposibil să tăinuiască faptele sau să le ascundă de gazdă sa. Însă îşi dorea să fi fost posibil.

— Da, rosti Lady Tamplin revenindu-şi din reverie, cred că poate fi făcut ceva. O scurtă relatare, scrisă cu inteligenţă. Un martor ocular, un tuşeu feminin: „Cum am discutat cu femeia ucisă – câteva gânduri”, genul ăsta de lucruri.

— Ce porcărie! Exclamă Lenox. Nici nu-ţi imaginezi, rosti Lady Tamplin cu o voce moale, visătoare, cât ar plăti ziarele pentru o ştire savuroasă. Scrisă, desigur, de cineva cu o poziţie socială ireproşabilă. Îndrăznesc să spun că nu ţi-ar plăcea să o faci tu însăţi, Katherine dragă, însă relatează-mi pur şi simplu faptele şi eu o să mă ocup de toate. Domnul de Haviland este un prieten special de-al meu şi avem o mică înţelegere. E un bărbat încântător – nu-l deloc genul de reporter tipic. Cum ţi se pare ideea, Katherine?

— Aş prefera să nu fac nimic de genul ăsta, răspunse Katherine fără menajamente.

Lady Tamplin fu oarecum deconcertată de acest refuz ferm. Oftă şi reveni la elucidarea altor amănunte.

— O femeie cu o înfăţişare frapantă, zici? Mă întreb cine ar fi putut fi… Nu ai auzit cum o cheamă?

— Numele i-a fost menţionat, admise Katherine, dar nu mi-l pot aminti. Îţi dai seama, eram destul de tulburată.

— Îmi închipui, zise domnul Evans. Trebuie să fi fost un şoc teribil.

Este îndoielnic că, chiar dacă şi-ar fi amintit numele, Katherine ar fi şi recunoscut acest lucru. Interogatoriul neîndurător al lui Lady Tamplin o făcea refractară. Lenox, care era în felul ei o persoană cu spirit de observaţie, se oferi să o conducă pe Katherine la etaj, să-şi vadă camera. O lăsă acolo, remarcând cu amabilitate înainte de a pleca:

— Nu trebuie să o bagi în seamă pe mama. Ar scoate câţiva bănuţi şi din moartea bunică-sii, dacă ar putea.

Lenox coborî din nou şi îi găsi pe mama şi pe tatăl ei vitreg discutând despre nou-venită.

— Prezentabilă, zise Lady Tamplin, destul de prezentabilă. Iar ţinuta ei este în regulă. Costumul acela cenuşiu are acelaşi model cu cel purtat de Gladys Cooper în Palmierii din Egipt…

— Ai observat ce ochi are? Interveni domnul Evans.

— Lasă ochii, Chubby, replică Lady Tamplin caustică. Discutăm despre lucruri care chiar contează.

— Da, sigur, răspunse domnul Evans şi se retrase în carapacea lui.

— Nu mi se pare foarte. Maleabilă, continuă Lady Tamplin, ezitând în alegerea cuvântului potrivit.

— Are toate instinctele unei lady, după cum se spune în cărţi, afirmă Lenox cu un rânjet.

— Are ochelari de cal, murmură Lady Tamplin. Bănuiesc însă că e ceva inevitabil în circumstanţele date.

— Mă aştept să faci tot ce-ţi stă în puteri să-l lărgeşti orizonturile, replică Lenox zâmbind subţire, dar nu-ţi va fi uşor. După cum ai observat, acum s-a pus pe picioarele dinapoi şi-a dat urechile pe spate şi a refuzat să se clintească.

— Oricum, rosti Lady Tamplin plină de speranţă, mie nu mi se pare deloc zgârcită. Unii oameni, când dau de bani, tind să le acorde o importanţă nemeritată.

— A, o să reuşeşti cu uşurinţă să obţii de la ea ce vrei, zise Lenox. Şi, la urma urmelor, asta e tot ce contează, nu? De asta se află aici.

— Ea e verişoara mea, rosti Lady Tamplin cu demnitate.

— Verişoară, hm? Interveni domnul Evans, revenind la realitate. Bănuiesc că pot să-l spun Katherine, nu-l aşa?

— Nu are importanţă cum îi spui, Chubby, replică Lady Tamplin.

— Bine, atunci aşa o să-l zic, afirmă domnul Evans. Crezi că joacă tenis? Adăugă el plin de speranţă.

— Sigur că nu, îl contrazise Lady Tamplin. Ţi-am zis că a fost însoţitoarea unei bătrâne. Astfel de femei nu joacă tenis – sau golf. S-ar putea să joace crichet, dar, după câte ştiu eu, mai toată ziua fac sculuri şi spală câini.

— Oh, Doamne! Exclamă domnul Evans. Chiar aşa?

Lenox urcă din nou în camera lui Katherine.

— Pot să te ajut cu ceva? Întrebă ea, mai mult de formă.

Când Katherine răspunse negativ, Lenox se aşează pe marginea patului şi se uită gânditoare la musafiră.

— De ce ai venit? Întrebă ea, în cele din urmă. La noi, adică. Nu suntem acelaşi gen.

— A, abia aştept să intru în societate.

— Nu fi nesuferită, replică prompt Lenox, observând umbră unui zâmbet. Ştii foarte bine ce vreau să spun. Nu eşti absolut deloc aşa cum mă aşteptam. Adică, chiar ai nişte haine decente. Oftă. Hainele nu-mi sunt de nici un folos. Sunt o neîndemânatică din naştere! Şi e păcat, fiindcă îmi plac cu adevărat!

— Şi mie îmi plac, zise Katherine, dar până acum nu mi-a servit la nimic acest lucru. Crezi că asta e drăguţă?

Ea şi Lenox discutară cu însufleţire despre câteva modele.

— Îmi placi, afirmă Lenox dintr-odată. Am venit să te avertizez să nu te laşi înşelată de mama, dar acum cred că nu e nevoie de asta. Eşti teribil de sinceră şi onestă şi toate chestiile alea ciudate, însă nu eşti proastă. Oh, la naiba! Ce mai e acum?

Vocea lui Lady Tamplin se auzea plângătoare din hol.

— Lenox, a sunat Derek. Vrea să vină diseară la masă. E în regulă? Adică, nu o să avem ceva neplăcut, ca de exemplu prepeliţă, nu-l aşa?

Lenox o asigură că nu şi se întoarse în camera lui Katherine. Chipul ei părea mai luminos şi mai puţin îmbufnat.

— Mă bucur că vine bătrânul Derek, zise ea. O să-ţi placă.

— Cine e Derek?

— E fiul lordului Leconbury, însurat cu o americancă bogată. Femeile sunt pur şi simplu înnebunite după el.

— De ce?

— A, din motivele obişnuite – arată foarte bine şi genul clasic de băiat rău. Toată lumea e nebună după el.

— Şi tu?

Uneori da, iar uneori cred că mi-ar plăcea să mă mărit cu un vicar drăguţ, să locuiesc la ţară şi să cultiv diverse chestii în forme. Făcu o pauză, apoi adăugă: Un vicar irlandez ar fi cel mai bun, apoi aş vâna. După câteva clipe, reveni la tema anterioară: E ceva ciudat în legătură cu Derek. Toţi din familie sunt un pic săriţi – ştii, jucători înrăiţi. În vremurile de demult, obişnuiau să-şi joace la cărţi nevestele şi proprietăţile şi făceau cele mai nebuneşti lucruri doar pentru a se distra. Derek ar fi fost un tâlhar la drumul mare perfect – vesel şi om de viaţă, exact cum trebuie. Se duse spre uşă. Ei bine, vino jos când ai chef. Rămasă singură, Katherine se abandonă gândurilor. Deocamdată, nu se simţea deloc în largul ei şi mediul acesta o deranja. Şocul descoperirii din tren şi modul cum noii ei prieteni primiseră veştile îi treziseră suspiciuni. Se gândi îndelung şi profund la femeia ucisă. Îi păruse rău de Ruth, dar nu putea spune cu sinceritate că o plăcuse. Sesizase foarte bine egoismul necruţător care reprezenta nota dominantă a personalităţii ei şi asta îi repugnase.

Fusese amuzată şi un pic jignită de expedierea rece a celeilalte, după ce îşi atinsese scopul. Katherine era destul de convinsă că Ruth luase o hotărâre, dar acum se întreba care fusese aceea. Oricare fusese, moartea intervenise şi făcuse ca toate deciziile să fie inutile. Era ciudat că o crimă brutală reprezentase sfârşitul acelei călătorii fatale. Brusc însă, Katherine îşi aminti un fapt minor pe care, poate, ar fi trebuit să-l spună poliţiei – un fapt pe care, pentru moment, nu şi-l amintea. Avea oare importanţă? Fusese convinsă că văzuse un bărbat intrând în acel compartiment anume, însă

îşi dădu seama că s-ar fi putut cu uşurinţă să se înşele. Ar fi putut fi compartimentul alăturat şi în mod sigur bărbatul în chestiune nu era un hoţ. Şi-l amintea foarte clar, aşa cum îl văzuse în cele două ocazii anterioare – o dată la Savoy şi o dată la agenţia Cook. Nu, fără îndoială că se înşelase. Nu intrase în compartimentai femeii moarte şi probabil că procedase bine că nu spusese nimic poliţiei. Altminteri, ar fi putut să-l facă un râu enorm.

Coborî să se alăture celorlalţi pe terasa exterioară. Printre crengile de mimoză, privi albastrul Mediteranei şi, în timp ce asculta numai cu o ureche vorbăria lui Lady Tamplin, se simţi bucuroasă că venise aici. Era mult mai bine decât la St. Mary Mead.

Seara, îşi puse rochia mov-rozalie, denumită soupir d'automne şi, după ce zâmbi la imaginea reflectată în oglindă, coborî scările simţind, pentru prima dată în viaţă, un vag sentiment de timiditate.

Majoritatea musafirilor lui Lady Tamplin sosiseră deja şi, cum zgomotul reprezenta un element de bază al petrecerilor ei, vacarmul era deja teribil. Chubby se repezi la Katherine, îi vârî în mână un pahar de cocktail şi o luă sub aripa lui ocrotitoare.

— Ah, iată-te, Derek, exclamă Lady Tamplin, când uşa se deschise ca să lase să intre ultimul invitat. Acum putem, în sfârşit, să ne aşezăm la masă. Mor de foame.

Katherine privi prin încăpere. Era uimită. Deci acesta era Derek – şi îşi dădu seama că nu era surprinsă. Ştiuse mereu că într-o zi îl va întâlni pe bărbatul pe care îl văzuse de trei ori, printr-o înşiruire atât de ciudată de coincidenţe. Avu impresia, la rândul ei, că şi el o recunoscuse. Se opri brusc din ceea ce-l spunea lui Lady Tamplin şi continuă, aparent, cu oarecare efort. Cu toţii se duseră la masă şi Katherine descoperi că era aşezat lângă ea. El se întoarse spre ea imediat cu un zâmbet viu.

— Ştiam că aveam să te întâlnesc curând, remarcă el, dar nu mi-am imaginat niciodată că va fi aici. Ştii, trebuia să se

întâmple. O dată la Savoy şi o dată la Cook – dacă se întâmplă de două ori, trebuie să fie şi a treia oară. Nu spune că nu-ţi aminteşti de mine sau că nu m-ai observat niciodată. Oricum, insist să te prefaci că m-ai remarcat.

— A, da, aşa e, admise Katherine, dar asta nu este a treia oară. Este a patra. Te-am văzut în Trenul Albastru.

— În Trenul Albastru!

Ceva greu de definit se strecură în atitudinea lui. Katherine n-ar fi putut spune ce anume. Era ca şi cum ar fi întâlnit un obstacol. Apoi rosti nepăsător:

— Ce a fost agitaţia de azi-dimineaţă? Cineva a murit, nu-l aşa?

— Da, răspunse Katherine încet. Cineva a murit.

— Nu ar trebui să mori în tren, remarcă Derek cu frivolitate. Cred că asta dă naştere la tot felul de complicaţii legale şi internaţionale şi dă ocazia trenului să întârzie chiar şi mai mult ca de obicei.

— Domnule Kettering? O americancă foarte corpolentă, aflată în faţa lui, se aplecă şi i se adresă cu intonaţia deliberată a naţiei ei. Domnule Kettering, cred că m-ai uitat şi eu care te-am crezut un bărbat atât de adorabil!

Derek se aplecă în faţă, răspunzându-l şi Katherine rămase uluită.

Kettering! Acesta era numele, desigur! Şi-l amintea acum – dar ce situaţie ciudată, ironică! Iată-l pe acest bărbat pe care îl văzuse intrând în compartimentul soţiei lui noaptea trecută, care o lăsase în bună regulă, iar acum stătea la masă, fără să ştie nimic de soarta ei nefericită. Nu avea nici o îndoială în această privinţă. El nu ştia nimic.

Un servitor se aplecă lângă Derek şi îi înmână un bilet, murmurându-l ceva la ureche. Scuzându-se faţă de Lady Tamplin, Derek desfăcu biletul şi pe chipul lui se ivi o expresie de uluire totală în timp ce îl citea. La final, Derek o privi pe gazda sa.

— Ăsta este un lucru extraordinar. Ei bine, Rosalie, mi-e teamă că trebuie să te părăsesc. Prefectul poliţiei doreşte

să mă vadă neîntârziat. Nu-mi pot imagina de ce.

— Te-au ajuns păcatele din urmă, remarcă Lenox.

— Probabil, zise Derek. O fi vreo prostie, dar bănuiesc că trebuie să mă duc la Prefectură. Cum îndrăzneşte bătrânul să mă ridice de la masă? Trebuie să fie ceva teribil de serios ca să justifice asta.

Râzând, împinse scaunul în spate şi se ridică să plece.

Capitolul 13

Van Aldin primeşte o telegramă

În după-amiaza zilei de 15 februarie, o ceaţa deasă, gălbuie, se aşezase peste Londra. Rufus van Aldin se afla în apartamentul său de la Savoy şi profită de condiţiile atmosferice lucrând de două ori mai mult. Knighton era peste măsură de bucuros. În ultima vreme, îi fusese destul de greu să-l facă pe şeful lui să se concentreze asupra chestiunilor ce trebuiau rezolvate. Când îndrăznise să-l grăbească în anumite chestiuni, van Aldin îl pusese la punct cu asprime. Însă acum van Aldin părea să se avânte cu energie dublă în muncă, iar secretarul său profita din plin de ocazie. Mereu plin de tact, îl mâna de la spate atât de discret, încât van Aldin nici nu bănuia.

Totuşi, cu toate că era absorbit total de afaceri, un lucru îl preocupa pe van Aldin. O remarcă întâmplătoare a lui Knighton, rostită de secretar cu toată nevinovăţia, îl pusese pe gânduri. Gândul îşi găsise drum, nevăzut, în conştiinţa lui van Aldin până când, în cele din urmă, în ciuda propriei dorinţe, acesta cedase persistenţei lui.

Ascultă ceea ce spunea Knighton cu aerul lui obişnuit de concentrare profundă, însă în realitate nici un cuvânt nu-l intra în cap. Totuşi aproba automat din cap şi secretarul trecu la alte hârtii. În timp ce le sorta, şeful lui zise:

— Knighton, te superi dacă îmi mai repeţi o dată ce-ai spus?

Pentru o clipă, Knighton fu pus în încurcătură.

— Adică despre asta, domnule?

— Ridică un raport al companiei scris mărunt. Nu, nu, spuse van Aldin. Ceea ce ai zis despre camerista lui Ruth – că ai văzut-o la Paris seara trecută. Probabil că te-ai înşelat.

— Nu se poate să mă fi înşelat, domnule. De fapt, chiar am vorbit cu ea.

— Ei bine, mai povesteşte-mi totul încă o dată.

Knighton se supuse.

— Tocmai încheiasem afacerea cu Bartheimers, explică el şi mă dusesem la Ritz să-mi strâng bagajul înainte să iau masa şi să prind trenul de ora nouă de la Gare du Nord. La recepţie am văzut o femeie care – eram destul de sigur – era camerista doamnei Kettering. M-am dus la ea şi am întrebat-o dacă doamna Kettering stătea acolo.

— Da, da, interveni van Aldin. Desigur. Fireşte. Şi ţi-a spus că Ruth s-a dus la Riviera şi a trimis-o pe ea la Ritz ca să aştepte ordine ulterioare acolo?

— Exact aşa, domnule.

— E foarte ciudat, zise van Aldin. Foarte ciudat, într-adevăr. Doar dacă femeia nu a fost impertinentă sau ceva de genul ăsta.

— În acest caz, obiectă Knighton, în mod sigur doamna Kettering i-ar fi dat o sumă de bani şi i-ar fi spus să se întoarcă în Anglia. Nu cred că ar fi trimis-o la Ritz.

— Nu, murmură milionarul, asta aşa e.

Era pe punctul să mai spună ceva, dar se abţinu. Îi plăcea Knighton şi avea încredere în el, dar nu putea discuta cu secretarul lui viaţa personală a fiicei sale. Deja se simţea rănit de lipsa de sinceritate a lui Ruth şi această informaţie aflată întâmplător nu reuşise deloc să-l spulbere neliniştea.

De ce scăpase Ruth de camerista ei la Paris? Ce scop sau motiv ar fi putut avea ca să facă asta?

Reflectă un moment sau două la combinaţia ciudată de întâmplări. Cum să-şi fi imaginat Ruth, exceptând doar o coincidenţă extraordinară, că prima persoană cu care camerista se va întâlni în Paris va fi secretarul tatălui ei?

Ah, dar lucrurile aşa se petrec de obicei. În felul ăsta adevărul iese la iveală.

Acest ultim gând îl făcu să tresară. Îi venise în minte foarte firesc. Exista deci vreun adevăr care „să iasă la iveală”? Ura să-şi pună această întrebare. Nu avea nici o îndoială în privinţa răspunsului. Răspunsul era – şi era convins de asta – Armând de la Roche.

Era un gând amar pentru van Aldin că fiica lui fusese dusă de nas de un asemenea om; totuşi, era nevoit să admită că nu fusese singura – şi alte femei inteligente şi de familie bună căzuseră prada la fel de uşor farmecului contelui. Bărbaţii îi vedeau adevărata faţă, femeile nu.

Căuta acum o frază care să alunge orice suspiciune pe care secretarul său ar fi putut-o avea.

— Ruth se răzgândeşte mereu, pe moment, remarcă el şi adăugă pe un ton voit nepăsător: Camerista nu a dat nici un… Motiv pentru schimbarea de planuri?

Knighton avu grijă să rostească pe un ton cât mai natural:

— A spus, domnule, că doamna Kettering a întâlnit pe neaşteptate o cunoştinţă.

— Serios?

Urechea antrenată a secretarului prinse nota de încordare din tonul aparent obişnuit.

— A, înţeleg. Bărbat sau femeie?

— Cred că a zis că un bărbat, domnule.

Van Aldin dădu din cap. Cele mai cumplite temeri ale lui se dovedeau adevărate. Se ridică de pe scaun şi începu să străbată în lung şi-n lat camera – un obicei al lui când era agitat. Incapabil să-şi mai ascundă sentimentele, izbucni:

— Exista un singur lucru pe care un bărbat nu-l poate face şi anume să facă o femeie să asculte de raţiune. Într-un fel sau altul, ele par să nu aibă deloc minte! Se vorbeşte de instinctul femeii – oare de ce, când e bine-cunoscut în lumea întreagă că o femeie este o ţintă sigură pentru orice escroc ticălos. Nici una din zece nu recunoaşte un derbedeu când

îl întâlneşte. Oricare poate fi înşelată de orice tip arătos cu glas mieros. Dacă era după mine…

Se întrerupse. Un servitor intră cu o telegramă. Van Aldin o deschise şi brusc se făcu alb ca varul la faţă. Se sprijini de spătarul unui scaun ca să-şi recapete echilibrul şi îi făcu semn servitorului să iasă din cameră.

— Ce s-a întâmplat, domnule?

Knighton se ridicase alarmat în picioare.

— Ruth! Exclamă van Aldin cu glas răguşit.

— Doamna Kettering?

— Omorâtă!

— Un accident de tren?

Van Aldin clătină din cap.

— Nu. De aici reiese că a fost şi prădată. Nu este folosit cuvântul, dar biata mea fetiţă a fost ucisă.

— Oh, Doamne!

Van Aldin bătu cu degetul în telegramă.

— E de la poliţia din Nişă. Trebuie să ajung acolo cu primul tren.

Knighton se dovedi la fel de eficient ca întotdeauna. Aruncă o privire spre ceas.

— La ora cinci, din gara Victoria, domnule.

— Aşa e. Vii cu mine, Knighton. Anunţă-l pe omul meu, Archer şi fă bagajele. Ai grijă de tot aici. Vreau să trec prin Curzon Street.

Telefonul sună ascuţit şi secretarul ridică receptorul.

— Da, cine este? Apoi către van Aldin: Domnul Goby, domnule.

— Goby? Nu pot să-l văd acum. Nu… Aşteaptă, avem destul timp. Spune-le să-l trimită sus.

Van Aldin era un bărbat puternic. Deja îşi recăpătase calmul de fier. Puţini oameni ar fi remarcat că este ceva în neregulă cu el atunci când îl întâmpină pe domnul Goby.

— Sunt presat de timp, Goby. Ai ceva important să-mi spui?

Domnul Goby tuşi.

— Despre mişcările domnului Kettering. Doreaţi să vă fie raportate.

— Ei bine?

— Domnul Kettering a plecat din Londra spre Riviera ieri-dimineaţă.

— Poftim?

Ceva din vocea lui îl surprinse pe domnul Goby, astfel încât acest gentleman destoinic îşi abandonă obiceiul lui de a nu privi practic niciodată persoana cu care vorbea şi aruncă o privire rapidă către milionar.

— Cu ce tren a plecat? Ceru să afle van Aldin.

— Cu Trenul Albastru, domnule.

Domnul Goby tuşi din nou şi se adresă ceasului de pe poliţa şemineului. Mademoiselle Mirelle, dansatoarea de la Parthenon, a plecat cu acelaşi tren.

Capitolul 14

Povestea Adei Mason

— Nu pot să vă reproduc, monsieur, oroarea, consternarea şi regretul profund pe care le simţim.

Astfel domnul Carrege, juge d'instruction, i se adresă lui van Aldin. Domnul Caux, comisarul, scoase din gât nişte sunete pline de compătimire. Van Aldin dădu la o parte oroarea, consternarea şi compătimirea cu un gest brusc. Totul se petrecea în biroul judecătorului de instrucţie din Nişă. În afară de domnul Carrege, de comisar şi de van Aldin, mai era o persoană în încăpere. Aceasta fu cea care vorbi:

— Domnul van Aldin doreşte acţiune – acţiune rapidă.

— Ah, exclamă comisarul, încă nu v-am prezentat! Domnule van Aldin, acesta este Hercule Poirot. Deşi s-a retras din activitate de câţiva ani, numele lui este cunoscut încă drept al unuia dintre cei mai mari detectivi în viaţă.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Poirot, zise van Aldin, folosind mecanic o formulă la care renunţase cu ani în urmă. V-aţi retras din activitate?

— Aşa este, monsieur. Acum mă bucur de lume.

Omuleţul făcu un gest grandilocvent.

— Domnul Poirot a călătorit întâmplător cu Trenul Albastru, explică îndatoritor comisarul şi a fost atât de amabil încât să ne asiste cu vasta sa experienţă.

— Milionarul îl privi cu atenţie pe Poirot, apoi spuse pe neaşteptate: Sunt un om foarte bogat, domnule Poirot. Se spune de obicei că oamenii bogaţi trăiesc cu impresia că pot cumpăra orice şi pe oricine. Nu este adevărat. În felul meu sunt un om mare şi un om mare poate cere altui om mare o favoare.

Poirot dădu scurt din cap a aprobare.

— Este foarte bine spus, domnule van Aldin. Mă pun în întregime la dispoziţia dumneavoastră.

— Mulţumesc, răspunse van Aldin. Tot ce pot să spun este să apelaţi la mine oricând şi veţi vedea că sunt un om recunoscător. Şi acum, domnilor, să trecem la treabă.

— Propun, începu domnul Carrege, să o interogăm pe cameristă, Ada Mason. Înţeleg că se află aici.

— Da, confirmă van Aldin. Am luat-o de la Paris în drum spre Nişa. A fost foarte supărată auzind de moartea stăpânei ei, dar poate spune povestea destul de coerent.

— Atunci o să o invităm aici, zise domnul Carrege.

Sună din clopoţelul de pe birou şi în câteva minute Ada Mason intră în cameră.

Era îmbrăcată foarte simplu în negru şi vârful nasului ei era roşu. Îşi schimbase mănuşile gri de călătorie cu o pereche neagră, de piele întoarsă. Aruncă o privire prin biroul judecătorului de instrucţie părând oarecum agitată şi păru liniştită de prezenţa tatălui stăpânei ei. Judecătorul de instrucţie se mândrea cu blândeţea manierelor sale şi făcu tot posibilul să o determine să se simtă în largul ei. Primi ajutor în acest sens de la Poirot, care juca rolul de translator şi a cărui atitudine prietenoasă părea liniştitoare pentru englezoaică.

— Numele dumitale este Ada Mason, aşa este?

— Am fost botezată Ada Beatrice, domnule, răspunse Mason afectată.

— Am înţeles. Şi înţelegem, Mason, că toată această poveste te-a tulburat foarte mult.

— Da, într-adevăr, domnule. Am fost în slujba multor doamne şi întotdeauna au fost mulţumite – sper eu – dar niciodată nu mi-a trecut prin cap că mi s-ar putea întâmpla ceva de genul ăsta.

— Nu, nu, zise domnul Carrege.

Evident, am citit despre astfel de lucruri în ziarele de duminică. Şi apoi, mereu am fost convinsă că acele trenuri străine… Se întrerupse brusc, amintindu-şi că domnii cu care vorbea erau de aceeaşi naţionalitate ca trenurile.

— Haide să terminăm cu această discuţie, zise domnul Carrege. Am înţeles că, atunci când aţi plecat de la Londra, nu era deloc vorba să rămâi la Paris.

— A, nu, domnule. Urma să mergem direct la Nişa.

— Ai mai fost vreodată în străinătate cu stăpâna dumitale?

— Nu, domnule. Vedeţi, lucram pentru dânsa numai de două luni.

— Părea neschimbată când aţi plecat în această călătorie?

— Părea puţin îngrijorată şi un pic supărată şi era cam irascibilă şi dificil de mulţumit.

Domnul Carrege dădu aprobator din cap.

— Bine, Mason şi când ai auzit pentru prima dată că o să te opreşti la Paris?

— În Gare de Lyon, domnule. Stăpâna se gândea să coboare din tren şi să se plimbe pe peron. Tocmai ieşea pe coridor când dintr-odată a scos o exclamaţie şi a revenit în compartiment cu un domn. A închis uşa între compartimentul ei şi al meu, astfel încât să nu văd şi să nu aud nimic, după care brusc a deschis iarăşi uşa şi mi-a spus că şi-a schimbat planurile. Mi-a dat nişte bani şi mi-a zis să cobor şi să mă duc la Ritz. A spus că acolo este bine cunoscută şi că îmi vor da o cameră. Urma să aştept acolo până primeam veşti de la ea – avea să îmi telegrafieze ce

voia să fac. Abia am avut vreme să-mi adun lucrurile şi să sar din tren înainte ca acesta să plece. A fost o grabă teribilă.

— În timp ce doamna Kettering îţi spunea toate astea, unde era domnul?

— Stătea în celălalt compartiment, domnule şi se uita pe fereastră.

— Poţi să ni-l descrii?

— Ei bine, vedeţi dumneavoastră, domnule, nu l-am văzut prea bine. Majoritatea timpului a stat cu spatele la mine. Era un domn înalt, cu păr negru. Asta e tot ce pot să spun. Era îmbrăcat obişnuit, într-o haină de un albastru-închis şi o pălărie gri.

— Era unul dintre pasagerii din tren?

— Nu cred, domnule. Bănuiesc că venise la gară să o vadă pe doamna Kettering în trecere. Desigur că ar fi putut fi unul dintre pasageri, însă nu m-am gândit la asta.

Mason păru oarecum impacientată de această sugestie.

— Ah! Domnul Carrege trecu uşor la un alt subiect. Stăpâna dumitale a cerut mai târziu conductorului să nu o trezească dimineaţa devreme. Crezi că asta era ceva normal?

— O, da, domnule. Stăpâna nu lua niciodată micul dejun şi nu dormea bine noaptea, aşa că îi plăcea să doarmă mai mult dimineaţa.

Din nou domnul Carrege trecu la alt subiect.

— Printre bagaje era o casetă de piele roşie, nu-l aşa? Cutia de bijuterii a stăpânei tale?

— Da, domnule.

— Ai luat acea casetă la Ritz?

— Eu să iau caseta de bijuterii a stăpânei la Ritz! A, nu, domnule.

Tonul lui Mason era îngrozit.

— Ai lăsat-o în compartiment?

— Da, domnule.

— Ştii cumva dacă stăpâna avea multe bijuterii la ea?

— Destul de multe, domnule. Asta mă făcea uneori să fiu un pic neliniştită, auzind toate poveştile alea îngrozitoare despre oameni jefuiţi în tren în ţâri străine. Ştiu că erau asigurate, dar, cu toate acestea, părea un risc teribil. Stăpâna mi-a zis că numai rubinele valorau câteva sute de mii de lire!

— Rubinele! Ce rubine? Lătră van Aldin dintr-odată.

Mason se întoarse spre el.

— Cred că dumneavoastră i le-aţi dat, nu cu mult timp în urmă.

— Dumnezeule! Doar nu vrei să zici că avea rubinele alea cu ea! I-am spus să le lase la bancă.

Încă o dată Mason tuşi discret – sunet care se pare că făcea parte din arsenalul ei de cameristă a unei doamne. De data asta semnificaţia era evidentă. Exprima mult mai clar decât orice cuvinte că stăpâna lui Mason fusese o doamnă care făcea numai cum o tăia capul.

— Ruth trebuie să fi fost nebună, murmură van Aldin. Ce Dumnezeu a apucat-o?

Domnul Carrege tuşi la rândul lui – din nou o tuse plină de semnificaţie, care atrase atenţia lui van Aldin asupra lui.

— Pentru moment, zise domnul Carrege adresându-l-se lui Mason, cred că asta e tot. Dacă mergeţi în încăperea alăturată, o să vi se citească întrebările şi răspunsurile dumneavoastră şi veţi semna declaraţia.

Mason ieşi însoţită de un funcţionar, iar van Aldin spuse imediat judecătorului:

— Ei bine?

Domnul Carrege deschise un sertar al biroului, luă o scrisoare şi i-o înmână lui van Aldin.

— Asta a fost găsită în geanta doamnei.

Chère Amie,

Mă voi supune. Voi fi prudent, discret – toate lucrurile acelea pe care un iubit le urăşte cel mai mult. Probabil că ar fi fost lipsit de înţelepciune să ne vedem la Paris, dar Isle d'Or sunt destul de departe de lume şi poţi fi sigură că nu

se va afla nimic. Este atât de tipic pentru tine şi pentru amabilitatea minunată care te caracterizează să fii atât de interesată de lucrarea despre bijuterii celebre pe care o scriu. Va fi, într-adevăr, un privilegiu extraordinar să văd şi să ţin în mâna aceste rubine istorice. O să dedic un pasaj special Inimii de Foc. Minunata mea! În curând o să mă revanşez faţă de tine pentru toţi anii aceştia trişti de separare şi pustiu.

Al tău adorator,

Armand.

Capitolul 15

Comte de la Roche.

Van Aldin citi cu atenţie scrisoarea în tăcere şi chipul lui căpătă o nuanţă de un roşu furios. Bărbaţii care îl priveau văzură venele ieşindu-l în relief pe frunte şi mâinile lui mari strângându-se inconştient. Îi dădu scrisoarea înapoi judecătorului fără să rostească o vorbă. Domnul Carrege privea cu atenţie biroul, ochii domnului Caux erau fixaţi în tavan, iar Hercule Poirot mângâia cu blândeţe un fir de praf de pe mâneca hainei. Cu mare tact, nici unul dintre ei nu se uita la van Aldin.

Domnul Carrege, conştient de statutul şi de îndatoririle sale, fu cel care atacă neplăcutul subiect:

— Poate, monsieur, murmură el, ştiţi cine… ăăă… A scris această scrisoare.

— Da, ştiu, răspunse van Aldin cu greutate.

— Da? Făcu magistratul întrebător.

— Un ticălos care îşi spune Comte de la Roche.

Urmă o pauză; apoi domnul Poirot se aplecă în faţă, îndreptă o riglă aflată pe biroul judecătorului şi i se adresă direct milionarului:

— Domnule van Aldin, suntem cu toţii conştienţi, foarte conştienţi de durerea pe care o simţiţi vorbind despre aceste chestiuni, însă credeţi-mă, monsieur, că nu este momentul potrivit pentru ascunzişuri. Dacă e să se facă dreptate, trebuie să ştim totul. Dacă o să reflectaţi un

moment, vă veţi da seama singur de adevărul acestei afirmaţii.

Van Aldin rămase tăcut o clipă sau două, apoi, aproape fără nici o tragere de inimă, dădu aprobator din cap.

Comisarul oftă uşurat şi judecătorul de instrucţie se lăsă pe spătarul scaunului, potrivindu-şi un pince-nez pe nasul lui lung şi subţire.

— Poate ne veţi povesti cu cuvintele dumneavoastră, domnule van Aldin, tot ce ştiţi despre acest domn.

— Totul a început acum unsprezece sau doisprezece ani, la Paris. Pe atunci fiica mea era foarte tânără, cu capul plin de idei prosteşti şi romantice, cum sunt toate fetele. Fără să ştiu, a făcut cunoştinţă cu acest Comte de la Roche. Poate aţi auzit de el?

Comisarul şi Poirot dădură din cap afirmativ.

— Îşi spune Comte de la Roche, continuă van Aldin, dar mă îndoiesc că are vreun drept să poarte acest titlu.

— Nu veţi găsi numele lui în Almanac de Gotha, fu de acord comisarul.

— Am descoperit şi eu asta, admise van Aldin. Bărbatul era un escroc arătos, destul de credibil, care exercita o atracţie fatală pentru femei. Ruth s-a îndrăgostit de el, dar am pus capăt curând întregii poveşti. Omul nu era altceva decât un pungaş ordinar.

— Aveţi dreptate, zise comisarul. Comte de la Roche ne este bine cunoscut. Dacă s-ar fi putut, l-am fi înhăţat până acum, dar – mă foi!

— Nu e uşor. Tipul e viclean, aventurile sale sunt întotdeauna cu doamne din înalta societate. Dacă obţine de la ele bani folosind motivaţii false sau ca urmare a unui şantaj, eh bien!

— Evident că ele nu îl vor da în judecată. Să pari prost în ochii societăţii – a, nu, asta nu se face, iar el are o putere extraordinară asupra femeilor. Asta aşa e! Zise milionarul cu asprime. Ei bine, cum v-am zis, am întrerupt idila destul de dur. I-am spus lui Ruth exact cine e el, iar ea a trebuit,

vrând-nevrând, să mă creadă. După vreun an, l-a întâlnit pe actualul soţ şi s-au căsătorit. Din câte ştiam eu, povestea s-a terminat atunci; însă acum o săptămână am descoperit, spre surprinderea mea, că fiica mea reluase legătura cu Comte de la Roche. S-a întâlnit frecvent cu el la Londra şi la Paris. Am certat-o pentru imprudenţă, pentru că, pot să vă spun, domnilor, Ruth se pregătea să intenteze divorţ soţului său.

— Interesant, murmură Poirot încet, cu ochii în tavan.

Van Aldin îl privi tăios, apoi continuă:

— I-am atras atenţia că este o nebunie să continue să-l întâlnească pe conte în acele circumstanţe şi am avut impresia că a fost de acord cu mine.

Judecătorul de instrucţie tuşi delicat.

— Însă conform acestei scrisori... Începu el şi apoi se opri.

Maxilarul lui van Aldin se încorda.

— Ştiu. Nu are rost să despicăm firul în patru. Oricât ar fi de neplăcut, trebuie să acceptăm adevărul. Este clar că Ruth a aranjat să meargă la Paris şi să-l întâlnească pe de la Roche acolo. Totuşi, după avertismentele mele, trebuie să-l fi scris contelui şi să-l sugereze o schimbare a locului de întâlnire.

— Isle d'Or, rosti comisarul gânditor, sunt situate chiar vizavi de Hyeres, un loc idilic şi îndepărtat.

Van Aldin dădu din cap.

— Doamne, Dumnezeule! Cum a putut Ruth să fie atât de proastă! Exclamă el cu amărăciune. Toată aiureala asta cu scrierea unei cărţi despre bijuterii! Doamne, trebuie să fi urmărit rubinele astea încă de la început.

— Sunt nişte rubine celebre, zise Poirot, care au făcut parte mai întâi din bijuteriile Coroanei ruseşti. Sunt unice şi valoarea lor este aproape fabuloasă. Se zvoneşte că în ultima vreme au intrat în posesia unui american. Nu ne înşelăm, monsieur, dacă ne gândim că dumneavoastră sunteţi cumpărătorul, nu-l aşa?

— Da, admise van Aldin. Am intrat în posesia lor la Paris, acum vreo zece zile.

— Scuzaţi-mă, monsieur, dar aţi negociat cumpărarea un oarecare timp?

— Cu puţin peste două luni. De ce?

— Lucrurile astea se află, zise Poirot şi există întotdeauna o mulţime de oameni care urmăresc astfel de bijuterii.

Un spasm străbătu muşchii feţei lui van Aldin.

— Îmi amintesc, zise el cu glas spart, de o glumă pe care am făcut-o cu Ruth atunci când i le-am dat. I-am spus să nu le ia cu ea la Riviera, căci nu puteam accepta să fie jefuită şi ucisă de dragul unor bijuterii. Doamne! Cum spune omul nişte lucruri, fără să-l treacă vreodată prin cap că se vor adeveri.

Urmă o tăcere plină de compătimire, apoi Poirot vorbi cu un ton detaşat:

— Haide să aranjăm faptele în ordine şi cu precizie. Conform teoriei noastre actuale, lucrurile s-au petrecut astfel: Comte de la Roche află că aţi cumpărat aceste bijuterii. Printr-o stratagemă simplă o convinge pe doamna Kettering să aducă pietrele cu ea. Şi el este bărbatul pe care Mason l-a văzut în tren la Paris.

Ceilalţi trei dădură aprobator din cap.

— Madame este surprinsă să-l vadă, dar el rezolvă rapid situaţia. Mason e înlăturată din drum. Este comandat un coş cu mâncare pentru cină. Ştim de la însoţitorul de tren că a făcut patul în primul compartiment, dar nu a intrat în cel de-al doilea şi că un bărbat s-ar fi putut ascunde destul de uşor de el. Până acum, contele s-ar fi putut ascunde de minune. Nimeni nu ştie de prezenţa lui în tren, cu excepţia doamnei Kettering; a avut grijă ca faţa să nu-l fie văzută de cameristă. Tot ce-a putut să spună e că era înalt şi brunet. Asta este extrem de vag şi de convenabil. Sunt singuri – trenul goneşte în noapte. Nu s-ar auzi nici un strigăt, nici o luptă, pentru că bărbatul este – îşi închipuie ea – iubitul ei. Se întoarse cu blândeţe spre van Aldin. Moartea trebuie să

fi fost aproape instantanee. O să trecem rapid peste asta. Contele ia caseta de bijuterii care se află la îndemână. Imediat după aceea trenul ajunge la Lyon.

Domnul Carrege dădu aprobator din cap.

— Exact. Însoţitorul de tren coboară. Ar fi fost uşor pentru omul nostru să părăsească trenul nevăzut. Ar fi fost uşor să prindă un tren înapoi la Paris sau oriunde vrea. Iar crimă ar fi fost considerată un jaf obişnuit. Fără scrisoarea găsită în geanta doamnei, contele nu ar fi fost pomenit.

— A fost o scăpare din partea lui să nu controleze geanta aceea, declară comisarul.

— Fără îndoială că s-a gândit că ea a distrus scrisoarea. A fost – scuzaţi-mă, monsieur – o imprudenţă uriaşă să o păstreze.

— Şi totuşi, murmură Poirot, a fost o imprudenţă pe care contele ar fi putut să o prevadă.

— Adică?

— Adică suntem cu toţii de acord că domnul conte de la Roche cunoaşte un subiect î fond: femeile. Cum se face atunci că, fiind un bun cunoscător al femeilor, nu a prevăzut că madame va păstra acea scrisoare?

— Da, da, zise judecătorul de instrucţie cu îndoială, aveţi oarecare dreptate în ceea ce spuneţi. Dar în asemenea momente, înţelegeţi, omul nu mai este stăpân pe sine. Nu mai gândeşte cu calm. Mon Dieu!

— Adăugă el, cu patos – dacă criminalii şi-ar păstra mintea limpede şi ar acţiona cu inteligenţă, cum i-am mai prinde?

Poirot zâmbi pentru sine.

— Mie mi se pare un caz clar, zise celălalt, dar dificil de dovedit. Contele este alunecos şi dacă nu este identificat de cameristă…

— Ceea ce e foarte improbabil, zise Poirot.

— Adevărat, adevărat. Judecătorul de instrucţie îşi frecă bărbia. O să fie dificil.

— Dacă într-adevăr a comis crima… Începu Poirot.

Domnul Caux îl întrerupse:

— Dacă. Aţi spus dacă?
— Da, Monsieur le Commissaire, am spus dacă.
Celălalt îl privi cu asprime.
— Aveţi dreptate, zise el în cele din urmă, mergem prea repede. Contele este posibil să aibă un alibi. Atunci am cădea cam prost.
— Ah, ça par exemple, replică Poirot, asta chiar nu are nici o importanţă. Evident, dacă a comis crimă va avea un alibi. Un om cu experienţa contelui nu omite să-şi ia precauţii. Nu, am spus dacă dintr-un cu totul alt motiv.
— Şi anume?
Poirot dădu emfatic din deget.
— Psihologia.
— Poftim? Exclamă comisarul.
— Psihologic, nu se potriveşte. Este contele un ticălos – da. Este contele un escroc – da. Profită el de femei – da. Şi-a propus să fure bijuteriile doamnei – din nou, da. Este genul de om care să comită o crimă? Eu spun nu! Un bărbat de genul contelui este întotdeauna laş. Nu-şi asumă nici un risc. Joacă sigur sau, cum spun englezii, joacă murdar; dar să fie criminal, de o sută de ori nu!
Clătină din cap, nemulţumit.
Totuşi, judecătorul de instrucţie nu părea dispus să îl aprobe.
— Vine întotdeauna o zi când asemenea oameni îşi pierd capul şi merg prea departe, observă el cu înţelepciune. Fără îndoială că acesta e cazul şi acum. Fără să vreau să vă contrazic, domnule Poirot…
— Era numai o părere, se grăbi Poirot să explice. Desigur, cazul este în mâinile dumneavoastră şi veţi face ceea ce consideraţi de cuviinţă.
— Eu sunt convins că omul pe care trebuie să punem mâna este Comte de la Roche, zise domnul Carrege. Sunteţi de acord cu mine, Monsieur le Commissaire?
— Întru totul.
— Şi dumneavoastră, domnule van Aldin?

— Da, răspunse milionarul. Da. Omul este un nemernic desăvârşit, n-am nici o îndoială.

— Mi-e teamă că va fi dificil să-l prindem, zise magistratul, dar o să facem tot ce ne stă în putinţă. Vom telegrafia imediat instrucţiunile necesare.

— Daţi-mi voie să vă ajut, zise Poirot. Nu o să fie nici o dificultate.

— Cum?

Ceilalţi îl priviră miraţi. Omuleţul zâmbi radios către ei.

— E treaba mea să ştiu diverse lucruri, explică el. Contele este un om inteligent. În prezent se află la vila pe care a închiriat-o, Villa Marina din Antibe.

Capitolul 16

Poirot discută cazul.

Toţi îl priviră cu respect pe Poirot. Fără îndoială, omuleţul crescuse mult în ochii lor. Comisarul râse, oarecum strâmb.

— Ne-aţi pus la punct, exclamă el. Domnul Poirot ştie mai multe decât poliţia.

Poirot se uită mulţumit spre tavan, adoptând un aer de falsă modestie.

— Ce să spun, e micul meu hobby – să ştiu diverse lucruri, murmură el. Evident, am destul timp să fac asta. Nu sunt copleşit de afaceri.

— Ah! Zise comisarul clătinând din cap plin de importanţă. În ceea ce mă priveşte…

Făcu un gest exagerat ca să reprezinte grijile care apăsau pe umerii lui.

Poirot se întoarse brusc spre van Aldin.

— Sunteţi de acord, monsieur, cu acest punct de vedere? Sunteţi sigur că ucigaşul este Comte de la Roche?

— Păi, pare atât de… Da, sigur.

Reţinerea vagă din răspunsul dat îl făcu pe judecătorul de instrucţie să îl privească pe american cu curiozitate. Van Aldin păru să-şi dea seama că este examinat şi făcu un efort să-şi alunge preocuparea.

— Şi ginerele meu? Întrebă el. L-aţi anunţat? Înţeleg că se află la Nişa.

Sigur, monsieur. Comisarul ezită, apoi murmură foarte discret: Ştiţi fără îndoială, domnule van Aldin, că domnul Kettering s-a numărat printre pasagerii Trenului Albastru în acea noapte? Milionarul confirmă din cap.

— Am auzit asta chiar înainte de a pleca din Londra, catadicsi el să răspundă laconic.

— Ne-a spus, continuă comisarul, că nu avea idee că soţia sa călătorea cu acelaşi tren.

— Pun pariu că nu, zise van Aldin sumbru. Ar fi fost un şoc destul de neplăcut pentru el dacă s-ar fi întâlnit cu ea.

Ceilalţi trei îl priviră întrebător.

— Nu am de gând să ocolesc adevărul, spuse van Aldin cu brutalitate. Nimeni nu ştie prin ce a trebuit să treacă biata mea fetiţă. Derek Kettering nu era singur. Era însoţit de o doamnă.

— Cum?

— Mirelle, dansatoarea.

Domnul Carrege şi comisarul se uitară unul la celălalt şi dădură din cap, ca şi cum confirmau cele spuse într-o discuţie anterioară. Domnul Carrege se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi împreună mâinile, fixându-şi ochii în tavan.

— Ah! Murmură el. Mă întrebam… Tuşi. Umblă tot felul de zvonuri.

— Doamnă, interveni domnul Caux, este foarte celebră.

— Şi de asemenea, murmură Poirot încet, foarte scumpă.

Chipul lui Van Aldin se înroşi teribil. Bărbatul se aplecă În faţă şi lovi masa cu pumnul.

— Vedeţi, strigă el, că ginerele meu este un ticălos afurisit, îi privi furios, uitându-se de la unul altul. Oh, nu ştiu, continuă el. Înfăţişare plăcută şi maniere încântătoare. Odinioară m-a păcălit şi pe mine. Cred că s-a prefăcut a fi teribil de afectat când l-aţi anunţat – adică, dacă nu ştia deja.

— A, a fost o surpriză pentru el. A fost copleşit.

— Tânăr ipocrit şi afurisit! Exclamă van Aldin. Bănuiesc că s-a prefăcut foarte îndurerat, nu?

— N… nu, rosti comisarul cu grijă. Nu aş spune chiar aşa… Nu, domnule Carrege?

Magistratul îşi uni vârfurile degetelor şi îşi închise ochii pe jumătate.

— Şoc, uluire, groază – toate aceste lucruri, da, declară el obiectiv. O mare durere – nu, nu aş spune asta.

Hercule Poirot interveni încă o dată:

— Daţi-mi voie să întreb, domnule van Aldin, dacă domnul Kettering are de câştigat după moartea soţiei sale?

— Câştigă maximum două milioane, zise van Aldin.

— De dolari?

— De lire. I-am dat suma asta lui Ruth la căsătorie. Ea nu şi-a făcut nici un testament şi nu are copii, deci banii revin soţului ei.

— De care era pe punctul să divorţeze, murmură Poirot. Ah, da, précisément.

Comisarul se întoarse şi îl privi cu atenţie.

— Ce vreţi să spuneţi? Începu el.

— Nu vreau să spun nimic, zise Poirot. Pun faptele în ordine, asta-l tot.

Van Aldin îl privi cu un interes crescut.

Micul detectiv se ridică în picioare.

— Nu cred că vă mai putem fi de vreun folos, domnule judecător, spuse el politicos, înclinându-se către domnul Carrege. Mă veţi ţine la curent cu desfăşurarea evenimentelor? Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră.

— Desigur, desigur.

Van Aldin se ridică la rândul lui.

— Mai aveţi nevoie de mine în momentul de faţă?

— Nu, monsieur. Avem toate informaţiile necesare pentru moment.

— Atunci o să-l însoţesc puţin pe domnul Poirot. Asta dacă nu are nimic împotrivă.

— Încântat, monsieur, răspunse Poirot, înclinându-se.

Van Aldin îşi aprinse un trabuc, după ce îi oferise mai întâi unul lui Poirot, care refuză şi îşi aprinse una dintre ţigările proprii. Un bărbat cu o formidabilă tărie de caracter, van Aldin părea iarăşi să fie omul obişnuit, de fiecare zi. După ce merseră câteva minute în tăcere, milionarul spuse:

— Înţeleg, domnule Poirot, că nu vă mai exercitaţi profesia?

— Aşa este, monsieur. Mă bucur de lume.

— Şi totuşi ajutaţi poliţia în acest caz?

— Monsieur, dacă un doctor merge pe stradă şi se întâmplă un accident, spune oare: „M-am pensionat, îmi voi continua plimbarea”, când la picioarele sale cineva sângerează de moarte? Dacă m-aş fi aflat deja la Nişa şi poliţia ar fi trimis după mine cerându-mi să-l ajut, aş fi refuzat. Dar acest caz mi-a fost încredinţat de bunul Dumnezeu.

— V-aţi aflat la faţa locului, zise van Aldin gânditor. Aţi cercetat compartimentul, nu-l aşa?

Poirot dădu afirmativ din cap.

— Fără îndoială că aţi găsit diverse lucruri pe care le-aţi considerat, să spunem, sugestive?

— Poate, admise Poirot.

— Sper că înţelegeţi unde bat, spuse van Aldin. Mi se pare că acest caz împotriva contelui de la Roche este perfect clar, dar nu sunt prost. V-am tot urmărit în ultimele două ore şi mi-am dat seama că, dintr-un motiv sau altul, nu sunteţi de acord cu acea teorie.

Poirot ridică din umeri.

— S-ar putea să mă înşel.

— Aşa ajungem la favoarea pe care doresc să v-o cer. Vreţi să acţionaţi în numele meu în această chestiune?

— Pentru dumneavoastră, personal?

— La asta mă refer.

Poirot rămase tăcut o clipă sau două. Apoi zise:

— Vă daţi seama ce îmi cereţi?

— Cred că da, răspunse van Aldin.
— Foarte bine, spuse Poirot. Accept. Dar în acest caz, trebuie să obţin răspunsuri cinstite la întrebări.
— Da, desigur. Este de la sine înţeles.
Atitudinea lui Poirot se schimbă, devenind dintr-odată dură şi oficială.
— Problema aceasta a divorţului, începu el. Dumneavoastră aţi fost acela care a sfătuit-o pe fiica dumneavoastră să deschidă procesul?
— Da.
— Când?
— Cu vreo zece zile în urmă. Primisem o scrisoare de la ea în care se plângea de comportamentul soţului său şi i-am pus în vedere foarte clar că divorţul era singura soluţie.
— În ce fel s-a plâns de comportamentul său?
— A fost văzut cu o foarte celebră doamnă – aceea despre care am vorbit: Mirelle.
— Dansatoarea. Aha! Şi madame Kettering a obiectat? Era foarte devotată soţului ei?
— N-aş spune asta, răspunse van Aldin, ezitând un pic.
— Nu inima ei suferea, ci mândria – asta vreţi să spuneţi?
— Da, cred că puteţi s-o spuneţi şi în felul ăsta.
— Înţeleg că mariajul nu a fost unul fericit încă de la început?
— Derek Kettering este corupt până în măduva oaselor, zise van Aldin. Este incapabil să facă o femeie fericită.
— Este, cum aţi spune în engleză, soi rău. Aşa este?
Van Aldin aprobă cu o mişcare a capului.
— Très bien! O sfătuiţi pe madame să ceară divorţul, ea este de acord. Vă consultaţi cu avocaţii. Când a aflat domnul Kettering ce i se pregăteşte?
— Am trimis chiar eu după el şi i-am explicat ce măsuri intenţionez să iau.
— Şi el ce a spus? Murmură Poirot încet.
Chipul lui van Aldin se întuneca amintindu-şi scena.
— A fost teribil de nechibzuit.

— Iertaţi-mi întrebarea, monsieur, dar s-a referit la Comte de la Roche?

— Fără să-l spună numele, mormăi celălalt cu jumătate de gură, dar a arătat că ştie de povestea aceea.

— Şi, dacă pot să întreb, care era situaţia financiară a domnului Kettering la momentul respectiv?

— Cum credeţi că aş putea să ştiu una ca asta? Întrebă van Aldin după o scurtă ezitare.

— Mi se pare probabil că v-aţi fi informat în legătură cu acest aspect.

— Ei bine, aveţi dreptate, aşa am făcut şi am descoperit că Kettering era falit.

— Iar acum a moştenit două milioane de lire! La vie – e un lucru straniu, nu-l aşa?

Van Aldin îl privi cu asprime.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Gândesc cu voce tare, reflectez, vorbesc teoretic. Dar să revenim. În mod sigur domnul Kettering nu ar fi acceptat divorţul fără să se opună?

Van Aldin rămase tăcut un minut sau două, apoi răspunse:

— Nu ştiu exact ce intenţii avea.

— Aţi mai comunicat ulterior cu el?

Din nou o scurtă pauză, după care van Aldin spuse:

— Nu.

Poirot se opri brusc, îşi scoase pălăria şi întinse mâna.

— Trebuie să-mi iau rămas-bun, monsieur. Nu pot să fac nimic pentru dumneavoastră.

— Ce vreţi să spuneţi? Întrebă van Aldin furios.

— Dacă nu-mi spuneţi adevărul, nu pot să fac nimic.

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

— Ba cred că ştiţi. Staţi liniştit însă, domnule van Aldin, pot fi un om discret.

— În regulă, se dădu bătut milionarul. Recunosc că nu am spus adevărul. Am mai luat legătura cu ginerele meu.

— Da?

— Ca să fiu exact, l-am trimis pe secretarul meu, maiorul Knighton, să îl întâlnească şi i-am dat instrucţiuni să-l ofere suma de o sută de mii de lire bani gheaţă dacă nu se împotriveşte divorţului.

— O sumă destul de frumuşică, zise Poirot admirativ. Şi răspunsul ginerelui dumneavoastră a fost…?

— Mi-a trimis vorbă că pot să mă duc la dracu', replică milionarul laconic.

— Ah! Exclamă Poirot.

— Nu arătă nici un fel de emoţie. În acel moment era preocupat de înregistrarea metodică a faptelor. Monsieur Kettering a spus poliţiei că nu a văzut-o şi nici nu a vorbit cu soţia lui în timpul călătoriei din Anglia. Ce părere aveţi, credeţi această afirmaţie?

— Da, răspunse van Aldin. Aş spune că s-a străduit destul de mult să nu dea ochii cu ea.

— De ce?

— Fiindcă era însoţit de femeia aceea.

— Mirelle?

— Da.

— Cum de ştiţi acest lucru?

— Un om de-al meu, pe care l-am pus să-l urmărească, mi-a raportat că amândoi au plecat cu acelaşi tren.

— Înţeleg, zise Poirot. În acest caz, după cum aţi spus, este probabil că nu a încercat să comunice cu madame Kettering.

Micul detectiv rămase tăcut o vreme. Van Aldin nu-l întrerupse meditaţia.

Capitolul 17

Un gentleman aristocrat

— Ai mai fost pe Rivieră, Georges? Îl întreba Poirot pe valetul său a doua zi de dimineaţă.

George era un britanic get-beget, un individ cu un chip cam scorţos.

— Da, sir. Am mai fost aici în urmă cu doi ani, pe când mă aflam în serviciul lordului Edward Frampton.

— Şi astăzi, murmură stăpânul lui, te afli aici cu Hercule Poirot. Cum progresează omul în viaţă!

Valetul nu avu nimic de replicat la această observaţie. După o pauză adecvată, întrebă:

— Costumul maro, sir? Bate un vânt cam rece astăzi.

— E o pată de grăsime pe vestă, obiecta Poirot. Un morceau de filet de sole î la Jeannette a aterizat acolo când am luat prânzul la Ritz marţea trecută.

— Acum nu mai e nici o pată, sir, zise George pe un ton plin de reproş. Am curăţat-o.

— Très bien! Exclamă Poirot. Sunt mulţumit de tine, Georges.

— Mulţumesc, sir.

După o pauză, Poirot murmură visător:

— Să presupunem, bunul meu Georges, că te-ai fi născut în aceeaşi sferă socială că răposatul tău stăpân, lordul Edward Frampton – adică, neavând nici un ban, te-ai fi căsătorit cu o femeie extrem de bogată, dar acea soţie şi-ar fi propus să divorţeze, din motive foarte întemeiate. Ce ai fi făcut?

— Aş fi încercat, sir, să o fac să se răzgândească, replică George.

— Prin metode paşnice sau dure?

George păru şocat.

— Mă scuzaţi, sir, dar un gentleman din aristocraţie nu se va purta ca un tâlhar. Nu ar face nimic josnic.

— Nu, Georges? Stau şi mă întreb. Ei bine, poate ai dreptate.

Se auzi o bătaie la uşă. George se duse şi o deschise discret, câţiva centimetri. Avu loc o discuţie pe un ton scăzut, apoi valetul reveni lângă Poirot.

— Un bilet, sir.

Poirot îl luă – era de la domnul Caux, comisar de poliţie.

Urmează să-l interogăm pe Comte de la Roche. Juge d'instruction vă roagă să fiţi prezent.

— Repede, costumul, Georges! Trebuie să mă grăbesc.

Un sfert de oră mai târziu, spilcuit şi elegant în costumul Lui maro, Poirot intră în biroul judecătorului de instrucţie. Domnul Caux se afla deja acolo şi atât el, cât şi Carrege îl întâmpinară pe Poirot cu o cordialitate politicoasă.

— Cazul este oarecum descurajator, murmură domnul Caux.

— Se pare că totuşi contele a sosit la Nişa cu o zi înainte de crimă.

— Dacă asta e adevărat, cazul se va rezolva destul de uşor pentru dumneavoastră, replică Poirot.

Domnul Carrege îşi drese glasul.

— Nu trebuie să acceptăm acest alibi fără o cercetare foarte atentă, declară el şi lovi cu mâna clopoţelul de pe masă.

După un minut, un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat foarte elegant, cu o înfăţişare oarecum trufaşă, intră în încăpere. Contele arăta atât de aristocratic, încât ar fi părut o adevărată erezie chiar şi să şopteşti că tatăl lui fusese un obscur negustor de grâne din Nantes – ceea ce, de fapt şi fusese.

Uitându-te la el, ai fi fost gata să juri că nenumăraţi strămoşi de-ai lui trebuie să fi pierit ucişi de ghilotină în timpul Revoluţiei Franceze.

— Iată-mă, domnilor, rosti contele cu aroganţă. Pot să vă întreb de ce aţi dorit să mă vedeţi?

— Vă rog să luaţi loc, Monsieur le Comte, zise politicos judecătorul de instrucţie. Este vorba despre moartea doamnei Kettering pe care o investigăm.

— Moartea doamnei Kettering? Nu înţeleg.

— Cred că o, hm, cunoşteaţi pe doamnă, Monsieur le Comte?

— Sigur că o cunoşteam. Şi ce are asta de-a face?

Punându-şi monoclul la ochi, contele se uită cu răceală Prin încăpere, privirea lui poposind cel mai îndelung asupra lui Poirot, care se uită la el cu un fel de admiraţie simplă,

inocentă, ceea ce îi gâdilă vanitatea contelui. Domnul Carrege se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi drese glasul.

— Poate nu ştiţi, Monsieur le Comte – făcu o pauză – că madame Kettering a fost asasinată?

— Asasinată? Mon Dieu, cât de îngrozitor!

Surpriza şi durerea erau excelent redate – atât de bine, încât, într-adevăr, să pară pe deplin naturale.

— Madame Kettering a fost strangulată pe drumul dintre Paris şi Lyon, continuă domnul Carrege, iar bijuteriile ei – furate.

— Este o samavolnicie! Strigă contele cu înflăcărare. Poliţia ar trebui să facă totuşi ceva în legătură cu aceşti hoţi de trenuri. Nimeni nu mai e în siguranţă în ziua de azi.

— În geanta doamnei, continuă judecătorul, am găsit o scrisoare a ei adresată dumneavoastră. Se pare că aranjase să vă întâlniţi?

Contele ridică din umeri şi îşi desfăcu braţele în lături.

— Ce rost are să ne ascundem?! Rosti el cu sinceritate. Suntem oameni de lume. În mod particular şi între noi, recunosc aventura.

— Bănuiesc că v-aţi întâlnit la Paris şi aţi călătorit împreună? Se interesă domnul Carrege.

— Acesta a fost aranjamentul iniţial, dar madame şi-a schimbat dorinţa. Urma să o întâlnesc la Hyeres.

— Nu v-aţi întâlnit în tren în Gare de Lyon, în seara de 14?

— Nu, dimpotrivă, am sosit la Nişa în dimineaţa acelei zile, deci ceea ce sugeraţi este imposibil.

— Chiar aşa, replică domnul Carrege. Doar pentru îndeplinirea formalităţilor, poate doriţi să-mi spuneţi ce aţi făcut în seara şi în noaptea de 14

Contele reflectă timp de un minut.

— Am luat masa la Café de Paris din Monte-Carlo. După aceea m-am dus la Le Sporting, unde am câştigat câteva mii de franci, ridică el din umeri. M-am întors acasă în jur de ora unu noaptea.

— Scuzaţi-mă, monsieur, dar cum v-aţi întors acasă?

— Cu maşina mea de două locuri.
— Nu a fost nimeni cu dumneavoastră?
— Nu.
— Puteţi aduce vreun martor care să susţină această afirmaţie?
— Fără îndoială, mulţi dintre prietenii mei m-au văzut acolo în seara aceea. Am cinat singur.
— Servitorul dumneavoastră v-a deschis uşa când aţi ajuns la vilă?
— Am intrat folosind cheia.
— Ah! Murmură magistratul.
Din nou lovi cu mâna clopoţelul de pe masă. Uşa se deschise şi apăru un curier.
— Aduceţi-o pe Mason, camerista, ceru domnul Carrege.
— Foarte bine, monsieur le juge.
Ada Mason fu adusă înăuntru.
— Vreţi să fiţi amabilă, mademoiselle, să îl priviţi pe acest domn? Din câte îţi poţi da seama, el este cel care a intrat în compartimentul stăpânei dumitale la Paris?
Femeia îl privi lung şi cercetător pe contele care părea – în opinia lui Poirot – să se simtă destul de neliniştit de această cercetare.
— Nu aş putea spune că sunt sigură, domnule, zise Mason în cele din urmă. Poate să fi fost sau poate nu. Aşa cum l-am văzut numai din spate, este dificil să-mi dau seama. Însă înclin să cred că a fost acest domn…
— Dar nu eşti sigură?
— N. Nu, rosti Mason fără tragere de inimă. Nu, nu sunt sigură.
— L-ai mai văzut pe acest domn şi înainte, în Curzon Street?
Mason clătină din cap.
— Nu prea aveam cum să-l văd pe vizitatorii care veneau în Curzon Street, explica ea, decât dacă ar fi rămas în casă.
— Foarte bine, asta este de ajuns, spuse judecătorul de instrucţie.

În mod clar era dezamăgit.

— Un moment, interveni Poirot. Am o întrebare pentru mademoiselle, dacă se poate.

— Sigur, domnule Poirot, sigur, nici o problemă.

Poirot se adresă cameristei:

— Ce s-a întâmplat cu biletele?

— Biletele, domnule?

— Da, biletele de la Londra la Nişa. Le aveai dumneata sau stăpâna dumitale?

— Stăpâna avea propriul bilet pentru vagonul Pullman, domnule. Celelalte erau la mine.

— Ce s-a întâmplat cu ele?

— I le-am dat conductorului din trenul franţuzesc, domnule. A spus că aşa se procedează. Sper că am făcut bine, domnule?

— A, aşa e. Era doar o simplă chestiune de detaliu.

Atât domnul Caux, cât şi judecătorul de instrucţie îl priviră cu interes. Mason rămase nesigură câteva clipe, apoi magistratul îi făcu un semn scurt din cap, indicându-l că poate să plece, iar ea ieşi din cameră. Poirot mâzgăli ceva pe o bucăţică de hârtie pe care i-o înmână peste birou domnului Carrege. Acesta o citi şi se însenină.

— Ei bine, domnilor, rosti contele cu îngâmfare, mai sunt reţinut?

Cu siguranţă că nu, se grăbi domnul Carrege să spună, cu mare amabilitate. Totul este clar în ceea ce priveşte rolul dumneavoastră în acest caz. Evident, având în vedere scrisoarea doamnei, trebuia să vă interogăm. Contele se ridică, îşi luă dintr-un colţ frumosul baston şi, cu o înclinare destul de ţeapănă, părăsi încăperea.

— Şi cu asta, basta, zise domnul Carrege. Aţi avut dreptate, domnule Poirot – e mult mai bine să-l dăm impresia că nu este bănuit. Doi dintre oamenii mei îl vor urmări îndeaproape zi şi noapte, iar în acelaşi timp vom analiza şi alibiul. Mie mi se pare a fi cam… Ăăă. Alunecos.

— Posibil, fu de acord Poirot, gânditor.

— L-am rugat pe domnul Kettering să vină aici în dimineaţa asta, continuă magistratul, deşi mă îndoiesc serios că avem prea multe să-l întrebăm, dar sunt două sau trei împrejurări ciudate.

Făcu o pauză, frecându-şi nasul.

— Cum ar fi? Întrebă Poirot.

— Ei bine, tuşi magistratul, această doamnă despre care se spune că îl însoţea – mademoiselle Mirelle. Ea stă la un hotel, iar el la altul. Asta mi se pare cam suspect.

— Mie mi se pare că sunt precauţi, zise domnul Caux.

— Exact, rosti domnul Carrege triumfător. Şi pentru ce ar trebui să fie precauţi?

— Un exces de precauţie este suspect, nu? Zise Poirot.

— Précisément.

— Cred că am putea să-l punem domnului Kettering câteva întrebări, murmură Poirot.

Magistratul dădu câteva indicaţii. După câteva clipe, Derek Kettering, degajat că întotdeauna, intră în încăpere.

— Bună seara, monsieur, spuse judecătorul politicos.

— Bună dimineaţa, răspunse Derek Kettering, scurt. M-aţi chemat. A apărut ceva nou?

— Vă rog să luaţi loc, monsieur.

Derek se aşează şi îşi aruncă pălăria şi bastonul pe masă.

— Ei bine? Întrebă el nerăbdător.

— Nu avem, până acum, nici o informaţie nouă, zise domnul Carrege prudent.

— Asta este foarte interesant, replică Derek sec. Aţi trimis după mine ca să-mi spuneţi asta? Ne-am gândit, fireşte, că aţi dori să fiţi informat despre evoluţia cazului, rosti magistratul cu severitate.

— Chiar dacă evoluţia este inexistentă.

— De asemenea, am dori să vă punem câteva întrebări.

— Întrebaţi-mă.

— Sunteţi sigur că nu aţi văzut-o şi nici nu aţi vorbit cu soţia dumneavoastră în tren?

— Deja am răspuns la asta. Nu.

— Aţi avut, fără îndoială, motivele dumneavoastră.

Derek îl privi bănuitor.

— Nu-am-ştiut-că-se-afla-în-tren, explică el, făcând înadins pauză între cuvinte, de parcă vorbea cu cineva redus mintal.

— Asta aţi spus, da, murmură domnul Carrege.

Derek se încruntă rapid.

— Aş dori să ştiu ce vreţi să sugeraţi. Ştiţi ce cred eu, domnule Carrege?

— Ce credeţi, monsieur?

— Cred că poliţia franceză este foarte supraapreciată. În mod sigur trebuie să aveţi unele date despre aceste bande de hoţi de trenuri. Este strigător la cer că un asemenea lucru se poate întâmpla într-un train de luxe ca acesta şi că poliţia franceză este neputincioasă în a rezolva problema.

— O rezolvăm, monsieur, nu vă temeţi.

— După câte am înţeles, madame Kettering nu a lăsat un testament, interveni brusc Poirot.

Îşi ţinea vârfurile degetelor unite şi privea preocupat spre tavan.

— Nu cred că a făcut vreodată unul, răspunse Kettering. De ce?

— Moşteniţi o avere frumuşică, zise Poirot. O avere foarte frumuşică.

Deşi avea privirea îndreptată spre tavan, reuşi să vadă roşeaţa furioasă care cuprinse chipul lui Derek Kettering.

— Ce vreţi să spuneţi şi cine sunteţi dumneavoastră?

Poirot îşi abandonă încet poziţia de picior peste picior, îşi Luă privirea din tavan şi se uită direct la tânăr.

— Numele meu este Hercule Poirot, răspunse el calm şi sunt probabil cel mai mare detectiv din lume. Sunteţi foarte sigur că nu aţi văzut-o şi nu aţi vorbit cu soţia dumneavoastră în acel tren?

— Ce vreţi să spuneţi? Vreţi să… Vreţi să insinuaţi că eu… Am omorât-o? Izbucni în râs. Nu trebuie să mă enervez. Totul este mult prea absurd. Cum aşa, dacă aş fi omorât-o, doar nu aş fi avut nevoie să-l fur bijuteriile, nu?

— E adevărat, murmură Poirot, cu un aer abătut. Nu m-am gândit la asta.

— Dacă a existat vreun caz clar de crimă şi jaf, ăsta e, zise Derek Kettering. Biata Ruth, din cauza nenorocitelor ălora de rubine! Trebuie să se fi zvonit că le are la ea. Cred că nu este prima crimă comisă din cauza acestor pietre.

Poirot se îndreptă brusc pe scaun. În ochi îi sclipea o luminiţă verzuie, palidă. Semăna extraordinar de bine cu un motan lucios, bine hrănit.

— Încă o întrebare, domnule Kettering, zise el. Îmi puteţi spune când aţi văzut-o ultima dată pe soţia dumneavoastră?

— Să mă gândesc, reflectă Kettering. Trebuie să fi fost… Da, acum mai bine de trei săptămâni. Mi-e teamă că nu vă pot spune data exactă.

— Nu contează, replică Poirot sec. Asta e tot ce doream să ştiu.

— Ei bine, zise Derek Kettering nerăbdător, mai e ceva?

Se uită la domnul Carrege. Celălalt căută o indicaţie de la Poirot şi îl văzu clătinând uşor din cap.

— Nu, domnule Kettering, spuse el politicos. Nu, nu cred că trebuie să vă mai reţinem. Vă doresc o zi bună.

— La revedere, salută Kettering şi ieşi trântind uşa în urma lui.

Poirot se lăsă pe spătar şi vorbi rapid, de îndată ce tânărul părăsi încăperea:

— Spuneţi-mi, zise el pe un ton poruncitor, când aţi vorbit cu domnul Kettering despre acele rubine?

— Nu am vorbit despre ele, răspunse domnul Carrege. De-abia ieri după-amiază am aflat de ele de la domnul van Aldin.

— Da. Dar erau menţionate în scrisoarea contelui.

Domnul Carrege păru îndurerat.

— Evident că nu am vorbit despre acea scrisoare cu domnul Kettering, afirmă el pe un ton şocat. Ar fi fost o indiscreţie teribilă în conjunctura actuală.

Poirot se aplecă în faţă şi bătu uşor în masă.

— Atunci cum de ştia despre ele? Ceru el să afle pe un ton blând. Madame nu i-ar fi spus, pentru că nu se mai văzuseră de trei săptămâni. Pare puţin probabil ca fie domnul van Aldin, fie secretarul lui să-l fi pomenit despre ele. Discuţiile dintre ei aveau cu totul alt subiect şi nu a existat nici o aluzie despre ele în ziare. Se ridică şi îşi luă bastonul şi pălăria. Şi totuşi, murmură ca pentru sine, domnul nostru ştie totul despre ele. Mă întreb cum, da, mă întreb cum!

Capitolul 18

Derek ia masa.

Derek Kettering se duse direct la Negresco, unde comandă două cocktailuri, pe care le bău rapid. Apoi râmase prost dispus, cu privirea aţintită la marea de un albastru orbitor. Observă mecanic trecătorii – o adunătură afurisit de monotonă, prost îmbrăcată şi teribil de neinteresantă. În ziua de azi cu greu mai vedeai ceva interesant. Apoi îşi contrazise rapid ultima impresie, când o femeie se aşeză la o masă din apropiere. Era îmbrăcată cu un costum minunat, în combinaţie negru-portocaliu şi cu o pălărioară care îi umbrea chipul. Derek comandă al treilea cocktail. Din nou privi marea, apoi brusc tresări. Un parfum bine-cunoscut îi ajunse la nări şi ridică privirea spre doamna în negru şi portocaliu care stătea lângă el. Acum îi vedea faţa şi o recunoscu.

Era Mirelle. Zâmbea cu acel zâmbet insolent, seducător, pe care îl cunoştea atât de bine.

— Derek! Murmură ea. Îţi pare bine să mă vezi, nu-l aşa? Se aşează pe un scaun în faţa lui. Dar salută-mă, prostuţule, îl tachină ea.

— Este o plăcere neaşteptată, zise Derek. Când ai plecat de la Londra?

Mirelle ridică din umeri.
— Acum o zi sau două.
— Şi Parthenonul?
— Am… Cum să zic? Le-am dat papucii.
— Zău?
— Nu eşti foarte prietenos, Derek. Te aştepţi să fiu?
Mirelle îşi aprinse o ţigară şi pufăi din ea câteva minute înainte să răspundă:
— Crezi, poate, că nu este prea prudent, atât de repede?
Derek o privi ţintă, apoi ridică din umeri şi spuse formal:
— Iei masa aici?
— Mais oui. Iau masa cu tine.
— Îmi pare foarte rău, replică Derek, dar am o întâlnire extrem de importantă.
— Mon Dieu! Voi, bărbaţii, sunteţi ca nişte copii, exclamă dansatoarea. Şi da, te porţi cu mine ca un copil răsfăţat, încă din ziua aceea de la Londra când ai plecat ca vântul din apartamentul meu, supărăciosule. Ah! Mais c'est inouï!
— Draga mea, zise Derek, chiar nu pricep despre ce vorbeşti. Ne-am înţeles la Londra că şobolanii părăsesc nava care se scufundă şi cu asta am spus tot.
În pofida cuvintelor sale nepăsătoare, chipul lui era tras şi încordat. Mirelle se aplecă brusc în faţa.
— Nu poţi să mă păcăleşti, murmură ea. Ştiu… Ştiu ce ai făcut pentru mine.
Derek ridică brusc privirea spre ea. Subînţelesul din vocea ei îi atrase atenţia. Ea dădu din cap înspre el.
— Ah! Nu te teme. Sunt discretă. Eşti magnific! Ai un curaj nemaipomenit, dar, cu toate acestea, eu am fost cea care ţi-a dat ideea în ziua aceea, când ţi-am spus la Londra că uneori se întâmplă şi accidente. Dar nu eşti în pericol? Poliţia nu te suspectează?
— Ce naiba…?
— Ssst! Ridică o mână subţire, oacheşă, cu un smarald mare pe degetul mic. Ai dreptate, nu ar fi trebuit să vorbim astfel în public. Nu vom mai vorbi despre această chestiune,

însă necazurile noastre au luat sfârşit. Viaţa noastră împreună va fi minunată… Minunată!

Derek izbucni brusc în râs – un râset aspru, neplăcut.

— Deci şobolanii vin înapoi, nu-l aşa? Două milioane fac diferenţa – sigur că fac. Ar fi trebuit să ştiu asta. Râse din nou. O să mă ajuţi să cheltuiesc acele două milioane, nu-l aşa, Mirelle? Te pricepi, ca nimeni alta.

Râse din nou.

— Ssst! Făcu din nou dansatoarea. Ce te-a apucat, Derek? Nu vezi – oamenii se uită la noi!

— Ce m-a apucat? O să-ţi spun ce m-a apucat. Am terminat-o cu tine, Mirelle! Auzi? Am terminat-o!

Mirelle nu reacţionă aşa cum se aştepta Derek. II privi o clipă sau două, apoi zâmbi moale.

— Ce copil eşti! Eşti furios – te doare şi asta din cauză că sunt practică. Nu ţi-am spus întotdeauna că te ador? Se aplecă în faţă. Uită-te la mine – vezi, cu Mirelle vorbeşti. Nu poţi trăi fără ea, ştii asta. Te-am iubit şi înainte, iar acum te voi iubi de o sută de ori mai mult. O să-ţi fac viaţa minunată – absolut minunată. Nu este nimeni că Mirelle.

Ochii ei îl priveau cu intensitate. Văzu cum păleşte şi i se taie respiraţia şi zâmbi mulţumită. Îşi cunoştea propria magie şi puterea asupra bărbaţilor.

— Deci ne-am înţeles, rosti ea moale şi chicoti. Iar acum, Derek, mă inviţi la masă?

— Nu. Trase brusc aer ta piept şi se ridică ta picioare. Îmi pare rău, dar ţi-am spus – am o altă întâlnire.

— Iei masa cu altcineva? Nuu! Nu cred una ca asta.

— Iau masa cu doamna de acolo.

Se îndreptă rapid spre o doamnă ta alb care tocmai se ivise la intrare şi i se adresă cu răsuflarea tăiată:

— Domnişoară Grey, vrei… Vrei să iei masa cu mine? Ne-am cunoscut la Lady Tamplin, dacă îţi aminteşti.

Katherine îl privi câteva clipe cu acei ochi cenuşii, gânditori, care spuneau atât de multe.

Mulţumesc, zise ea, după o clipă de tăcere. Mi-ar face mare plăcere.

Capitolul 19

Un vizitator neaşteptat.

Comte de la Roche tocmai terminase déjeuner, alcătuit dintr-o omelette fines herbes, un entrecôte Béarnaise şi o savarin au rhum. Ştergându-şi delicat mustaţa fină, neagră cu şervetul, contele se ridică de la masă. Traversă salonul vilei, observând cu apreciere câteva objets d'art împrăştiate neglijent prin jur. Cutia de tutun Ludovic XV, pantoful de satin purtat de Maria Antoaneta şi alte mărunţişuri istorice făceau parte din această mise en scène a contelui. Acestea erau – explică el vizitatorilor – moştenire de familie. Continuându-şi drumul pe terasă, contele se uită spre Marea Mediterană fără să o vadă. Nu avea nici un chef să aprecieze frumuseţea peisajului. Un plan foarte elaborat tocmai fusese distrus cu brutalitate şi trebuia să ia totul de la capăt, întinzându-se într-un şezlong de răchită, cu o ţigară între degetele lui albe, contele se cufundă în gânduri.

Imediat Hipolyte, servitorul lui, îi aduse cafeaua şi mai multe sortimente de lichior. Contele alese un coniac vechi şi fân.

Pe când servitorul se pregătea să plece, contele îl opri cu un gest uşor. Hipolyte râmase respectuos în aşteptare. Expresia lui nu era deloc îndatoritoare, însă era contrabalansată de corectitudinea atitudinii lui. Acum era întruchiparea atenţiei respectuoase.

— Este posibil, începu contele, ca pe parcursul următoarelor zile diverşi străini să treacă pe aici. Ei vor încerca tot posibilul să intre în vorbă cu tine şi cu Mărie şi vă vor pune diferite întrebări în legătură cu mine. Da, Monsieur le Comte.

— Poate că deja acest lucru s-a întâmplat?

— Nu, Monsieur le Comte.

— Nu a trecut nici un străin pe aici? Eşti sigur?

— Nu a venit nimeni, Monsieur le Comte.

— Foarte bine, zise contele sec. Cu toate acestea, vor veni – sunt sigur de asta. O să pună întrebări.

Hipolyte îl privi pe stăpânul său, în ochi citindu-l-se o anticipare inteligentă.

Contele continuă cu glas scăzut, fără să se uite la Hipolyte:

— După cum ştii, am sosit aici marţea trecută, dimineaţa Dacă poliţia sau oricine altcineva te va chestiona, nu uita acest lucru. Am sosit marţi, pe 14 nu miercuri, 15 înţelegi?

— Perfect, Monsieur le Comte.

— Când este vorba de o doamnă, este întotdeauna necesar să fii discret. Sunt sigur, Hipolyte, că poţi să fii discret.

— Pot să fiu discret, monsieur.

— Şi Mărie?

— Şi Mărie. Răspund eu pentru ea.

— Atunci este în regulă, murmură contele.

După ce Hipolyte se retrase, contele îşi sorbi cafeaua cu un aer gânditor. Din când în când se încrunta, o dată clătină din cap uşor şi de două ori dădu aprobator din cap. În mijlocul acestor gânduri, Hipolyte veni încă o dată.

— O doamnă, monsieur.

— O doamnă?

Contele era surprins. Nu că o vizită de la o doamnă era ceva neobişnuit la Villa Marina, dar în acest moment contelui nu-l venea în minte cine ar putea fi doamna respectivă.

— Cred că este o doamnă pe care monsieur nu o cunoaşte, murmură valetul serviabil.

Contele era din ce în ce mai intrigat.

— Invit-o aici, Hipolyte, ordonă el.

O clipă mai târziu o apariţie minunată în negru şi portocaliu păşi pe terasă, însoţită de un parfum puternic de flori exotice.

— Monsieur Comte de la Roche?

— La dispoziţia dumneavoastră, mademoiselle, răspunse contele, înclinându-se.

— Numele meu este Mirelle. Poate aţi auzit de mine.

— A, da, într-adevăr, mademoiselle, cine nu a fost încântat de dansul domnişoarei Mirelle? Desăvârşit!

Dansatoarea mulţumi pentru acest compliment cu un zâmbet scurt, mecanic.

— Venirea mea neaşteptată la dumneavoastră este total neprotocolară, începu ea.

— Dar luaţi loc, vă rog, mademoiselle, exclamă contele, aducându-l un scaun.

Dincolo de galanteria manierelor sale, contele o observa îndeaproape. Existau puţine lucruri pe care contele să nu le ştie despre femei. Este adevărat, nu avea multă experienţă în ceea ce priveşte femeile de genul lui Mirelle, care erau la rândul lor nişte prădători. El şi dansatoarea semănau, într-un fel, ca două picături de apă. Contele îşi dădea seama că talentele lui ar fi fost irosite pe Mirelle. Era o pariziancă şi încă una şireată. Cu toate acestea, exista un lucru pe care îl recunoştea fără greşeală atunci când îl vedea. Ştiu de îndată că se afla în prezenţa unei femei foarte furioase şi o femeie furioasă – după cum contele era perfect conştient – întotdeauna spune mai multe decât este prudent s-o facă, ceea ce este uneori o sursă de profit pentru un gentleman raţional, care îşi păstrează calmul.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, mademoiselle, să-mi onoraţi astfel umilul meu sălaş.

— Avem nişte prieteni comuni în Paris, afirmă Mirelle. Am auzit de dumneavoastră de la ei, dar astăzi am venit să vă văd dintr-un alt motiv. Am auzit de dumneavoastră de când am venit la Nişa – într-un alt mod, mă înţelegeţi.

— Da? Rosti contele moale.

— Voi lăsa menajamentele deoparte, continuă dansatoarea. Cu toate acestea, credeţi-mă că vă doresc binele. Se spune în Nişă, Monsieur le Comte, că sunteţi ucigaşul acelei doamne englezoaice, madame Kettering.

— Eu! Ucigaşul doamnei Kettering? Dar e absurd!

Rosti cuvintele mai degrabă nepăsător decât indignat, ştiind că acest lucru o să o provoace să vorbească în

continuare.
— Ba da, insistă ea, este aşa cum vă spun.
— Pe oameni îi amuză să vorbească, murmură contele nepăsător. Ar fi sub demnitatea mea să iau în serios asemenea acuzaţii nebuneşti.
— Nu înţelegeţi. Mirelle se aplecă în faţă, cu ochii ei negri scăpărând. Nu este vorba de bârfele oamenilor de pe stradă. Este vorba de poliţie.
— De poliţie, da?
Contele se ridică în scaun, din nou atent.
Mirelle confirmă dând din cap cu putere de câteva ori.
— Da, da. Mă înţelegeţi – am prieteni peste tot. Însuşi prefectul…
Lăsă fraza neterminată, ridicând elocvent din umeri.
— Cine nu e indiscret când vine vorba de o femeie frumoasă? Murmură contele politicos.
— Poliţia crede că dumneavoastră aţi ucis-o pe madame Kettering. Dar se înşeală.
— În mod sigur se înşeală, fu de acord contele, liniştit.
— Spuneţi asta, dar nu ştiţi adevărul. Eu îl ştiu.
Contele o privi cu curiozitate.
— Ştiţi cine a ucis-o pe madame Kettering? Asta vreţi să spuneţi, mademoiselle?
Mirelle dădu din cap cu convingere.
— Da.
— Cine este? Întrebă contele cu asprime.
— Soţul ei. Se aplecă înspre conte, vorbind cu un glas scăzut care vibra de furie şi de tulburare. Soţul ei este cel care a omorât-o.
Contele se lăsă pe speteaza scaunului. Chipul lui era o mască.
— Daţi-mi voie să vă întreb, mademoiselle – cum de ştiţi asta? Cum de ştiu? Mirelle sări în picioare, izbucnind în râs. S-a lăudat înainte să o facă. Era ruinat, falit, dezonorat. Numai moartea soţiei lui îl putea salva. Mi-a spus mie asta. A călătorit cu acelaşi tren – dar ea nu trebuia să ştie. De ce,

vă întreb? Ca el să poată să se strecoare la ea în timpul nopţii… Ah!

— Îşi închise ochii – parcă văd cum se întâmplă…

Contele tuşi.

— Poate, poate, murmură el. Dar în acest caz, în mod sigur nu ar fi furat bijuteriile!

— Bijuteriile! Oftă Mirelle. Bijuteriile. Ah! Rubinele acelea…

Ochii i se înceţoşară şi o lumină îndepărtată sclipi în ei.

Contele o privi curios, mirându-se pentru a suta oară de influenţa magică pe care pietrele preţioase o aveau asupra femeilor. O aduse din nou spre chestiuni practice.

— Şi ce vreţi să fac eu, mademoiselle?

Mirelle deveni iarăşi atentă, revenind la afaceri.

— Este foarte simplu. Veţi merge la poliţie. Le veţi spune că domnul Kettering a comis crima.

— Şi dacă nu mă cred? Dacă vor cere o dovadă?

O privi cu atenţie.

Mirelle râse uşor şi se înfăşură mai bine în şalul portocaliu cu negru.

— Trimiteţi-l la mine, Monsieur le Comte, zise ea moale. O să le dau eu dovada de care au nevoie.

Şi cu aceasta dispăru, ca un vârtej impetuos, căci îşi îndeplinise misiunea.

Contele râmase cu privirea în urma ei, cu sprâncenele delicat ridicate.

— E o furie, murmură el. Ce s-a întâmplat de a supărat-o? Însă îşi ştie prea bine cărţile. Chiar crede că domnul Kettering şi-a ucis soţia? Ar vrea ca eu să cred asta. Ar vrea chiar şi poliţia să creadă asta.

Zâmbi pentru sine. Nu avea nici cea mai mică intenţie să meargă la poliţie. Întrevedea însă diverse alte posibilităţi. Şi, judecând după zâmbetul lui, era o imagine foarte plăcută.

Însă imediat fruntea i se înnegura. După câte spunea Mirelle, poliţia îl suspecta pe el. Asta putea să fie adevărat

sau nu. O femeie furioasă de genul dansatoarei nu era tipul care să se preocupe de veridicitatea afirmaţiilor sale. Pe de altă parte, ar fi putut cu uşurinţă să obţină informaţii din interior. În acest caz – un rictus sumbru îi strâmba buzele – în acest caz trebuia să-şi ia anumite precauţii.

Intră în casă şi-l chestiona pe Hipolyte încă o dată în legătură cu prezenţa unor străini în casă. Valetul era convins când îl asigură că nu se întâmplase una ca asta. Contele urcă în dormitor şi se îndreptă spre vechiul scrin aflat lângă perete. Lăsă jos capacul şi degetele lui delicate căutară un arc aflat în spatele unui compartiment. Un sertar secret ieşi la iveală. În el se afla un pachet în hârtie cafenie. Contele îl luă şi îl cântări atent în mână câteva clipe. Ridicându-şi mâna la cap, cu o mică grimasă îşi smulse un fir de păr. Apoi îl aşeză pe marginea sertarului, pe care îl închise cu atenţie. Cu pacheţelul încă în mână coborî la parter şi apoi ieşi din casă îndreptându-se spre garaj, unde se afla o maşină sport de două locuri, roşie. Zece minute mai târziu, se afla în drum spre Monte-Carlo.

Petrecu vreo câteva ore la cazinou, apoi se duse pe jos în oraş. După aceea îşi luă maşina şi pomi înspre Mentone. Ceva mai devreme, după-amiaza, observase o maşină cenuşie, discretă, la o oarecare distanţă în urma lui. Acum o remarcă din nou. Zâmbi pentru sine. Drumul urca în mod constant. Piciorul contelui apăsă cu putere pe acceleraţie. Micuţa maşină roşie fusese construită special după planurile contelui şi avea un motor mult mai puternic decât ar fi dat de bănuit aspectul ei. Vehiculul ţâşni înainte.

Imediat, contele privi în spate şi zâmbi. Maşina cenuşie era în urma lui. Învăluită în praf, micuţa maşină roşie înghiţea kilometrii, fugind acum cu o viteză periculoasă, însă contele era un şofer de primă mână. Acum urcau dealul, pe drumul care cotea şi se răsucea fără încetare. În scurtă vreme, maşina încetini şi se opri în faţa unui bureau de poste. Contele sări afară şi, ridicând capacul cutiei cu scule, scoase un mic pachet în hârtie cafenie şi intră grăbit

în oficiul poştal. Două minute mai târziu, era iarăşi în drum spre Mentone. Când maşina cenuşie sosi acolo, contele îşi bea ceaiul de la ora cinci pe terasa unuia dintre hoteluri.

Mai târziu, se întoarse în Monte-Carlo, luă masa acolo şi ajunse acasă iarăşi la ora 23 Hipolyte îi ieşi în întâmpinare cu o mină îngrijorata.

— Ah! Monsieur le Comte a sosit. Nu cumva Monsieur le Comte mi-a telefonat?

Contele clătină din cap.

— Şi totuşi, la ora trei am primit o convocare urgentă din partea domnului conte să mă prezint la Nişa, la Negresco.

— Serios? Spuse contele. Şi te-ai dus?

— Desigur, monsieur, dar la Negresco nu ştiau nimic despre Monsieur le Comte. Nu fusese acolo.

— Ah! Exclamă contele. Fără îndoială la ora la care Mărie era plecată să facă acele cumpărături de după-amiază?

— Aşa este, Monsieur le Comte.

— A, bine, nu are importanţă. A fost o greşeală.

Contele urcă scările, zâmbind.

Odată intrat în dormitor, încuie uşa şi privi atent împrejur. Totul părea în regulă. Deschise diferite sertare şi dulapuri. Apoi dădu din cap. Lucrurile fuseseră aşezate aproape la fel cum le lăsase, dar nu exact la fel. Era evident că fusese făcută o percheziţie atentă.

Se îndreptă spre birou şi apăsă pe arcul ascuns. Sertarul se deschise, dar firul de păr nu mai era acolo. Contele dădu din cap de câteva ori.

Poliţia noastră franceză e excelentă, murmură pentru sine, excelentă. Nimic nu le scapă.

Capitolul 20

Katherine îşi face o prietenă.

În dimineaţa următoare, Katherine şi Lenox stăteau pe terasa de la Villa Marguerite. Ceva ce începea să semene cu o prietenie se lega între ele, în pofida diferenţei de vârstă. Dacă nu ar fi fost Lenox, Katherine ar fi considerat viaţa la Villa Marguerite de-a dreptul insuportabilă. Cazul Kettering

era subiectul momentului. Lady Tamplin exploata pe faţă şi la maximum legătura musafirei ei cu această întâmplare. Cele mai categorice refuzuri pe care Katherine le putea arunca nu reuşeau să străpungă buna părere despre sine a lui Lady Tamplin. Lenox adoptă o atitudine detaşată, părând amuzată de manevrele mamei sale şi totuşi manifestând o înţelegere compătimitoare faţă de sentimentele lui Katherine. Chubby nu ajută cu nimic la îmbunătăţirea situaţiei, căci încântarea lui naivă era de nezdruncinat, el prezentând-o pe Katherine tuturor şi diverşilor drept:

— Aceasta este domnişoara Grey. Ştiţi afacerea Trenului Albastru? A fost implicată până peste urechi! A avut o discuţie îndelungată cu Ruth Kettering cu câteva ore înainte de crimă! Ce noroc pe ea, nu?

Câteva remarci de acest gen îi provocaseră lui Katherine o reacţie neobişnuit de acră chiar în acea dimineaţă şi, când râmaseră singure, Lenox observă cu glasul ei tărăgănat:

— Nu eşti obişnuită să fii exploatată, nu-l aşa? Mai ai multe de învăţat, Katherine.

— Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul. De obicei nu o fac. E timpul să înveţi să te descarci. Chubby e doar un dobitoc – nu face însă nimic rău. Mama, desigur, se străduieşte, însă poţi să te enervezi pe ea până la Sfântu' Aşteaptă, că tot nu o să o impresionezi. Va face mări ochii ei albaştri, trişti şi nu îi va păsa nici cât negru sub unghie.

Katherine nu făcu nici o remarcă la această afirmaţie filială, iar Lenox insistă:

— Mie chiar îmi place Chubby. Mă desfăt cu gândul unei crime bune şi, în plus… Ei bine, faptul că îl cunosc pe Derek face diferenţa.

Katherine aprobă cu o mişcare a capului.

— Deci ieri ai luat masa cu el, continuă Lenox gânditoare, îl placi, Katherine?

Katherine se gândi câteva clipe.

— Nu ştiu, răspunse ea foarte încet.

— Este foarte atrăgător.

— Da, este atrăgător.
— Ce nu-ţi place la el?
Katherine nu răspunse la această întrebare, sau în orice caz nu direct.
— A vorbit despre moartea soţiei lui, spuse ea. A zis că nu va pretinde că a fost altceva decât un noroc chior pentru el.
— Şi bănuiesc că asta te-a şocat, afirmă Lenox. Făcu o pauză, apoi adăuga pe un ton oarecum ciudat: Te place, Katherine.
— Mi-a oferit o masă foarte bună, replică ea, zâmbind.
Lenox refuză să abandoneze subiectul.
— Am observat asta în seara când a venit aici, insistă ea, gânditoare. Felul în care te-a privit… Şi nu eşti genul lui – ba chiar dimpotrivă. Ei bine, presupun că e ca la religie – o capeţi la o anumită vârstă.
— Mademoiselle este căutată la telefon, zise Mărie, apărând la fereastra salonului. Domnul Hercule Poirot doreşte să discute cu dânsa.
— Mai multe tunete şi sânge! Du-te, Katherine. Du-te şi distrează-te cu detectivul tău.
Vocea lui Hercule Poirot răsună cu o intonaţie clară şi precisă în urechea lui Katherine.
— Mademoiselle Grey la telefon? Bon. Mademoiselle, am un mesaj pentru dumneavoastră de la domnul van Aldin, tatăl doamnei Kettering. Doreşte foarte mult să stea de vorbă cu dumneavoastră, fie la Villa Marguerite, fie la hotelul său, unde preferaţi.
Katherine se gândi o clipă, dar decise că venirea lui van Aldin la Villa Marguerite ar fi fost şi dureroasă şi inutilă. Lady Tamplin ar fi întâmpinat sosirea lui cu prea multă încântare. Nu pierdea nici o ocazie să cultive cunoştinţa cu milionarii. Îi răspunse lui Poirot că ar prefera mai degrabă să vină ea la Nişa.
— Excelent, mademoiselle. O să vin eu după dumneavoastră cu maşina. Să zicem în circa trei sferturi de oră?

Foarte punctual, Poirot apăru la ora stabilită. Katherine îl aştepta şi porniră de îndată.

— Ei bine, mademoiselle, cum merge?

Katherine se uită la ochii lui sclipitori şi prima ei impresie fu reconfirmată – exista ceva foarte atrăgător la Hercule Poirot.

— Acesta este propriul nostru roman policier, nu-l aşa? Întrebă Poirot. Ţi-am promis că îl vom studia împreună. Iar eu mereu îmi ţin promisiunile.

— Sunteţi foarte amabil, murmură Katherine.

— Ah, râdeţi de mine. Dar vreţi sau nu să aflaţi evoluţia cazului?

Katherine admise că dorea şi Poirot începu să-l schiţeze un portret al contelui de la Roche.

— Credeţi că el a omorât-o, rosti Katherine gânditoare.

— Asta este teoria, zise Poirot prudent.

— Dumneavoastră credeţi asta?

— Nu am spus asta. Dar dumneavoastră, mademoiselle, ce părere aveţi?

Katherine clătină din cap.

— Cum să ştiu eu? Nu ştiu nimic despre lucrurile astea, dar aş spune că… Da? O încuraja Poirot.

— Ei bine, din ceea ce spuneţi, contele nu pare genul de om care să omoare pe cineva.

— Ah! Foarte bine! Exclamă Poirot. Sunteţi de aceeaşi părere cu mine – exact asta am spus şi eu. O privi cu atenţie. Dar spuneţi-mi, l-aţi cunoscut pe Derek Kettering?

— L-am întâlnit la Lady Tamplin şi am luat masa cu el ieri.

— Un mauvais sujet, zise Poirot clătinând din cap. Dar Ies femmes – lor le place asta, nu?

Clipi către Katherine, iar ea izbucni în râs.

— Este genul de bărbat pe care l-ai remarca oriunde, continuă Poirot. Fără îndoială că l-aţi remarcat în Trenul Albastru.

— Da, l-am observat.

— În vagonul-restaurant?

— Nu. Nu l-am văzut deloc la mese. L-am zărit numai o dată – intrând în compartimentul soţiei sale.

Poirot aprobă din cap.

— O afacere ciudată, murmură el. Am înţeles că aţi spus că eraţi trează, mademoiselle şi că aţi privit pe fereastră la Lyon? Şi nu aţi văzut un bărbat înalt, brunet, precum contele de la Roche, părăsind trenul?

Katherine clătină din cap.

— Nu cred că am văzut pe nimeni, zise ea. A fost un tânăr cu şapcă şi cu balonzaid care a coborât, dar nu cred că pleca de tot, ci numai s-a plimbat pe peron. Mai era un francez gras cu barbă, în pijama şi cu haină, care dorea o ceaşcă de cafea. Altminteri, cred că nu erau decât însoţitorii de tren.

Poirot dădu din cap de câteva ori.

— Ştiţi, chiar îmi place că domnul conte de la Roche are un alibi, mărturisi el. Alibiul este un lucru foarte periculos, mereu supus celor mai grave îndoieli. Dar iată că am ajuns!

Se îndreptară direct spre apartamentul lui van Aldin, unde îl găsiră pe Knighton. Poirot i-l prezentă lui Katherine. După schimbarea câtorva amabilităţi, Knighton zise:

— Îi voi spune domnului van Aldin că domnişoara Grey e aici.

Intră pe o a doua uşă într-o încăpere alăturată. Se auzi un murmur scăzut de voci, apoi van Aldin ieşi şi se apropie de Katherine cu mâna întinsă, în acelaşi timp aruncându-l o privire vicleană şi pătrunzătoare.

— Mă bucur să vă cunosc, domnişoară Grey, rosti el simplu. Doresc foarte mult să aflu ce îmi puteţi spune despre Ruth.

Simplitatea liniştită a atitudinii milionarului îi plăcu foarte mult lui Katherine. Simţea prezenţa unei dureri profunde, cu atât mai reală cu cât nu era manifestată.

Van Aldin trase un scaun.

— Luaţi loc aici şi povestiţi-mi tot.

Poirot şi Knighton se retraseră cu discreţie în cealaltă cameră, iar Katherine şi van Aldin rămaseră singuri. Lui Katherine nu i se păru deloc dificil ce i se ceruse. Simplu şi natural, relată conversaţia avută cu Ruth Kettering, aproape cuvânt cu cuvânt, cât de bine putu. Van Aldin ascultă în tăcere, sprijinit de speteaza scaunului, cu o mână în dreptul ochilor. După ce Katherine termină, van Aldin rosti calm:

— Mulţumesc, draga mea.

Amândoi rămaseră în tăcere câteva minute. Katherine simţea că nişte cuvinte de consolare ar fi fost nepotrivite. Când milionarul vorbi, tonul lui era schimbat:

— Îţi sunt foarte recunoscător, domnişoară Grey. Cred că ai ajutat-o pe biata mea Ruth să-şi limpezească gândurile în ultimele ore ale vieţii ei. Acum aş vrea să te întreb ceva. Ştii – domnul Poirot trebuie să-ţi fi spus – despre ticălosul cu care se combinase biata mea fată. El era bărbatul despre care ţi-a vorbit – el era bărbatul pe care urma să îl întâlnească. După părerea dumitale, crezi că se poate ca ea să se fi răzgândit după conversaţia cu dumneata?

— Sincer, n-aş putea să vă spun. În mod sigur luase o decizie şi în urma ei părea mai veselă.

— Nu ţi-a dat nici o idee unde avea să-l întâlnească pe ticălos – dacă la Paris sau în Hyeres?

Katherine clătină din cap.

— Nu a zis nimic în legătură cu asta.

— Ah, făcu van Aldin gânditor şi asta e important. Ei bine, timpul ne va demonstra.

Se ridică şi deschise uşa către camera alăturată. Poirot şi Knighton li se alăturară.

Katherine refuză invitaţia milionarului la masă şi Knighton o însoţi până la maşina care o aştepta. Când se întoarse, van Aldin şi Poirot erau adânciţi în conversaţie.

— Dacă am şti, zise milionarul gânditor, ce decizie luase Ruth. Ar fi putut fi oricare din vreo jumătate de duzină. Ar fi putut avea de gând să părăsească trenul la Paris şi să-mi

telegrafieze. Ar fi putut avea de gând să se ducă în sudul Franţei şi să aibă o discuţie cu contele acolo. Nu ştim nimic – absolut nimic. Dar avem cuvintele cameristei că a fost şi uimită şi speriată de apariţia contelui în staţie la Paris. În mod clar, asta nu făcea parte dintr-un plan stabilit dinainte. Eşti de acord cu mine, Knighton?

Secretarul tresări.

— Scuzaţi-mă, domnule van Aldin. Nu eram atent.

— Visai cu ochii deschişi, eh? Asta nu prea te caracterizează. Am impresia că fata asta te-a dat peste cap.

Knighton roşi.

— Este o tânără deosebit de plăcută, afirmă van Aldin gânditor, foarte plăcută. I-ai observat ochii?

Nu există bărbat care să nu-l observe, zise Knighton.

Capitolul 21

La tenis.

Trecuseră câteva zile. Într-o dimineaţă, Katherine se plimbase singură şi când sosi acasă o găsi pe Lenox aşteptând-o, cu un zâmbet satisfăcut pe faţă.

— Te-a sunat tânărul tău, Katherine!

— Cui îi spui aşa?

— Celui nou – secretarul lui Rufus van Aldin. Se pare că ai făcut ceva impresie acolo. Începi să devii o adevărată sfărâmătoare de inimi, Katherine. Mai întâi Derek Kettering, apoi acest tânăr Knighton. Ciudat este că mi-l amintesc destul de bine. L-am întâlnit la spitalul de război al mamei, pe care ea îl conducea aici. Era singurul puşti de opt ani de acolo, la vremea respectivă.

— Fusese grav rănit?

— Împuşcat în picior, dacă îmi amintesc eu bine – o întâmplare destul de urâtă. Cred că doctorii au cam dat greş. Au zis că nu o să şchiopăteze sau ceva de genul ăsta, dar când a plecat de aici încă şontâcăia.

Lady Tamplin veni şi li se alătură.

— I-ai spus lui Katherine despre maiorul Knighton? Întrebă ea. Ce tânăr drăguţ! La început nu mi l-am amintit –

sunt atât de mulţi – dar acum mi-a revenit totul în minte.

— Înainte era un pic cam neimportant ca să merite amintit, replică Lenox. Acum că este secretarul unui milionar american, e cu totul altă chestiune.

— Dragă! Protestă Lady Tamplin cu o voce vag mustrătoare.

— De ce a sunat maiorul Knighton? Întrebă Katherine. Voia să ştie dacă ţi-ar plăcea să mergi la tenis după-amiază. Dacă vrei, o să vină să te ia cu maşina. Eu şi mama am acceptat cu empressement în locul tău. În vreme ce tu o să cochetezi cu secretarul milionarului, poate o să mă laşi să-mi încerc norocul cu milionarul. Bănuiesc că are în jur de şaizeci de ani, aşa că o să îl intereseze o tânără drăgălaşă ca mine.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc pe domnul van Aldin, zise Lady Tamplin entuziasmată. Se aud atât de multe despre el… Acei oameni duri şi deosebiţi din vest – se întrerupse – atât de fascinanţi… Murmură ea.

— Maiorul Knighton a ţinut neapărat să spună că invitaţia vine din partea domnului van Aldin, interveni Lenox. Şi a spus-o de atâtea ori încât am început să intru la idei. Tu şi Knighton aţi face o pereche frumoasă, Katherine. Fiţi binecuvântaţi, copiii mei!

Katherine izbucni în râs şi se duse sus să-şi schimbe hainele.

Knighton sosi imediat după prânz şi îndură cu bărbăţie bucuria recunoaşterii manifestată de Lady Tamplin.

În timp ce mergeau cu toţii spre Cannes, Knighton îi spuse lui Katherine:

— Lady Tamplin s-a schimbat remarcabil de puţin.

— În comportament sau în înfăţişare?

— Ambele. Bănuiesc că trebuie să aibă cu mult peste 40 de ani, dar încă este o femeie remarcabil de frumoasă.

— Aşa e, fu de acord Katherine.

— Mă bucur foarte mult că ai putut veni astăzi, continuă Knighton. Domnul Poirot o să fie şi el acolo. Ce omuleţ

extraordinar! Îl cunoşti bine, domnişoară Grey?

Katherine clătină din cap.

— L-am cunoscut în tren, în timp ce veneam aici. Citeam un roman poliţist şi am spus din întâmplare ceva legat de faptul că asemenea lucruri nu se întâmplă în viaţa reală. Desigur, habar nu aveam cine era.

— Este o persoană remarcabilă, spuse Knighton încet şi a făcut multe lucruri remarcabile. Are talentul deosebit de a merge la rădăcina lucrurilor şi până la final nimeni nu ştie ce gândeşte cu adevărat. Îmi amintesc că mă aflam într-o casă din Yorkshire şi bijuteriile lui Lady Clanravon au fost furate. La început a părut un simplu jaf, dar care a nedumerit complet poliţia locală. Eu am vrut să-l cheme pe Hercule Poirot, spunând că este singurul om care ar putea să-l ajute, însă ei şi-au pus încrederea în Scotland Yard.

— Şi ce s-a întâmplat? Întrebă Katherine curioasă.

— Bijuteriile nu au fost recuperate niciodată, replică Knighton sec.

— Chiar ai încredere în el?

— Da, am. Comte de la Roche este un personaj destul de viclean. A reuşit să scape basma curată de cele mai multe ori. Dar cred că şi-a găsit naşul cu Hercule Poirot.

— Comte de la Roche, zise Katherine gânditoare. Deci chiar crezi că el a făcut-o?

— Desigur. Knighton o privi uimit. Dumneata nu crezi?

— Oh, ba da, se grăbi Katherine să afirme. Asta dacă nu a fost doar un simplu jaf.

— Desigur, se poate şi asta, fu de acord celălalt, dar mie mi se pare că de la Roche se potriveşte foarte bine în tot cazul ăsta.

— Dar are un alibi.

— A, alibiurile! Knighton râse şi pe chipul lui se ivi un zâmbet copilăresc foarte atrăgător. Ai mărturisit că îţi plac poveştile poliţiste, domnişoară Grey. Trebuie să ştii că oricine are un alibi perfect este întotdeauna supus unor bănuieli serioase.

— Crezi că şi în realitate este aşa? Întrebă Katherine zâmbind.

— De ce nu? Ficţiunea îşi are fundamentul în realitate.

— Însă e superioară ei, sugeră Katherine.

— Poate. Oricum, dacă aş fi criminal nu aş vrea să-l am pe Hercule Poirot pe urmele mele.

— Nici eu, fu de acord Katherine şi râse.

La sosire fură întâmpinaţi de Poirot. Cum vremea era caldă, detectivul era îmbrăcat într-un costum alb de doc, cu o camelie albă la butonieră.

— Bonjour, mademoiselle, o întâmpină Poirot. Arăt foarte englezeşte, nu-l aşa?

— Arătaţi minunat, răspunse Katherine plină de tact.

— Râdeţi de mine, spuse Poirot binedispus. Dar nu contează. Papa Poirot mereu râde la urmă.

— Unde este domnul van Aldin? Se interesă Knighton.

— O să ne întâmpine la locurile noastre. Ca să vă spun adevărul, prietene, nu este foarte mulţumit de mine. Ah, americanii ăştia! Odihnă, calm – ei nu ştiu ce-l asta! Domnul van Aldin ar vrea să pornesc în zbor în căutarea criminalilor pe toate străduţele din Nişă.

— Chiar şi eu aş fi crezut că acesta n-ar fi fost un plan prea rău.

— Greşeşti, zise Poirot. În aceste chestiuni e nevoie de fineţe, nu de energie. La o partidă de tenis toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Asta e foarte important. Ah, iată-l pe domnul Kettering.

Derek se opri brusc lângă ei. Părea furios şi enervat, ca şi cum se întâmplase ceva care îl supărase. El şi Knighton se salutară cu oarecare răceală. Numai Poirot nu părea să-şi dea seama de încordarea din aer şi sporovăia binedispus în încercarea lăudabilă de a-l face pe toţi să se simtă în largul lor. Făcu şi câteva complimente.

— Este uimitor, domnule Kettering, cât de bine vorbiţi franceza, remarcă el, atât de bine că aţi putea fi luat drept

francez dacă aţi dori. Asta e o realizare foarte rară în rândul englezilor.

— Şi eu aş fi vrut să pot face asta, spuse Katherine. Îmi dau bine seama că franceza mea are un groaznic accent englezesc.

Ajunseră la locurile lor şi se aşezară şi aproape imediat Knighton îl observă pe şeful lui făcându-l semn de la celălalt capăt al terenului, aşa că se duse să stea de vorbă cu el.

— Mie îmi place de acest tânăr, afirmă Poirot trimiţând un zâmbet luminos în urma secretarului care se îndepărta. Şi dumneavoastră, mademoiselle?

— Îmi place foarte mult.

— Şi dumneavoastră, domnule Kettering?

O replică acidă îi stătea pe buze lui Derek, dar se abţinu s-o spună, ca şi cum ceva din ochii sclipitori ai micului belgian îl alertă brusc. Vorbi cu grijă, alegându-şi cuvintele:

— Knighton e un tip de treabă, afirmă el.

Pentru o clipă, lui Katherine i se păru că Poirot părea dezamăgit.

— Este un mare admirator al dumneavoastră, domnule Poirot, zise ea şi relată câteva dintre afirmaţiile făcute de Knighton.

O amuză să-l vadă pe detectiv cum se înfoaie ca o pasăre, scoţându-şi pieptul înainte şi luându-şi un aer de falsă modestie care nu păcălea pe nimeni.

— Asta îmi aduce aminte, mademoiselle, zise el brusc, că am o mică chestiune despre care vreau să discutăm. Când stăteaţi de vorbă cu acea biată doamnă în tren, cred că aţi scăpat un portţigaret.

Katherine păru uimită.

— Nu cred, răspunse ea.

Atunci Poirot scoase din buzunar un portţigaret din piele moale, albastră, cu iniţiala K din aur pe capac.

— Nu, nu este al meu, zise Katherine.

— Ah, mii de scuze! Fără îndoială era al doamnei şi K e, desigur, iniţiala de la Kettering. Am avut dubii, fiindcă avea

un alt portţigaret în geantă şi părea ciudat să aibă două. Se întoarse brusc spre Derek. Bănuiesc că nu ştiţi dacă acesta era portţigaretul soţiei dumneavoastră?

Derek păru o clipă descumpănit şi se bâlbâi puţin când răspunse:

— Eu… Nu ştiu. Bănuiesc că da.

— Nu cumva este al dumneavoastră?

— În mod sigur nu. Dacă ar fi fost al meu, atunci era puţin probabil să se afle la soţia mea.

Poirot părea mai ingenuu şi mai nevinovat ca niciodată.

— M-am gândit că poate l-aţi scăpat atunci când aţi fost în compartimentul soţiei dumneavoastră, explică el naiv.

— Nu am fost niciodată acolo. Deja am spus asta poliţiei de zece ori.

— Mii de scuze, spuse Poirot, cu un aer apologetic. Însă domnişoara aici de faţă este cea care a menţionat că v-a văzut intrând.

Se opri cu un aer stânjenit.

Katherine îl privi pe Derek. Acesta se albise la faţă, dar poate era doar imaginaţia ei. Atunci când râse, Derek păru destul de natural.

— Ai făcut o greşeală, domnişoară Grey, rosti el firesc. Din câte mi-a spus poliţia, am înţeles că am avut compartimentul doar la o uşă sau două depărtare de cel al soţiei mele, deşi la momentul respectiv nu am bănuit nici o clipă asta. Se ridică repede când îi văzu pe van Aldin şi pe Knighton apropiindu-se. Plec acum, anunţă el. Nu pot să-l suport pe socrul meu cu nici un chip.

Van Aldin o salută pe Katherine cu mare curtoazie, dar era în mod evident prost dispus.

— Păreţi interesat de meciurile de tenis, domnule Poirot, mormăi el.

— Este o plăcere pentru mine, aşa e, replică Poirot netulburat.

— Bine că sunteţi în Franţa, afirmă van Aldin. Noi, în State, suntem făcuţi dintr-un material mai dur. Acolo

afacerile vin înaintea plăcerii.

Poirot nu se simţi jignit, ci zâmbi blând şi încrezător milionarului iritat.

— Nu vă enervaţi, vă rog. Fiecare are propriile metode. Eu am considerat mereu o idee plăcută şi încântătoare să combin afacerile şi plăcerea.

Aruncă o privire înspre ceilalţi doi – erau adânciţi în conversaţie, absorbiţi unul de celălalt. Poirot dădu din cap cu satisfacţie, apoi se aplecă spre milionar, coborându-şi vocea.

— Nu sunt aici pentru plăcere, domnule van Aldin. II vedeţi în faţa noastră pe acel bătrân înalt – cel cu chipul galben şi cu barbă venerabilă?

— Da, ce-l cu el?

— Acela este domnul Papopolous, zise Poirot.

— Un grec, deci.

— Cum spuneţi dumneavoastră – un grec. Este un negustor de antichităţi cu o reputaţie mondială. Are un mic magazin la Paris şi este bănuit de poliţie că e ceva mai mult de-atât.

— Ce anume?

— Primeşte bunuri furate, mai ales bijuterii. Pentru el nu există secrete în ceea ce priveşte tăierea sub o nouă formă şi remontarea pietrelor preţioase. Face afaceri cu cei mai importanţi oameni din Europa şi cu cei mai josnici ticăloşi din lumea interlopă.

Van Aldin îl privea pe Poirot cu o atenţie renăscută.

— Ei bine? Insistă el, cu glas schimbat.

— Mă întreb, începu Poirot, eu, Hercule Poirot – se bătu dramatic în piept – mă întreb de ce domnul Papopolous vine dintr-odată la Nişa?

Van Aldin era impresionat. Pentru un moment se îndoise de Poirot şi bănuise că era depăşit de situaţie, fiind numai un poseur. Acum, într-o clipă, revenise la impresia de început. II privi direct pe micuţul detectiv.

— Trebuie să-mi cer scuze, domnule Poirot.

Poirot ignoră scuza cu o fluturare extravagantă a mâinii.

— Pfui, exclamă el, asta nu are nici o importanţă! Acum ascultaţi, domnule van Aldin. Am noutăţi pentru dumneavoastră.

Milionarul îl privi cu atenţie, numai ochi şi urechi.

Poirot dădu din cap.

— După cum v-am spus, o să fiţi interesat. După cum ştiţi, domnule van Aldin, Comte de la Roche este pus sub urmărire încă de la întâlnirea lui cu judecătorul de instrucţie. La o zi după aceea, Villa Marina a fost percheziţionată de poliţie în absenţa lui.

— Şi, au găsit ceva? Se interesă van Aldin. Pun pariu că nu.

— Poirot se înclină uşor. Perspicacitatea dumneavoastră nu a dat greş, domnule van Aldin. Nu au găsit nimic de natură incriminatoare. Nici nu era de aşteptat să o facă. Comte de la Roche, după cum se zice la dumneavoastră, nu s-a născut ieri. Este un domn viclean, cu mare experienţă.

— Da, continuaţi.

— Este posibil, desigur, ca domnul conte să nu aibă nimic compromiţător de ascuns. Dar nu trebuie să ignorăm această posibilitate. Însă dacă are ceva de ascuns, unde se află acel lucru? Nu în locuinţa lui – poliţia a percheziţionat-o amănunţit. Nici asupra propriei persoane, pentru că ştie că poate fi arestat în orice clipă. Mai rămâne… Maşina lui. După cum am spus, se afla sub supraveghere. A fost urmărit în acea zi la Monte-Carlo. De acolo, a mers la Mentone, singur. Maşina lui este foarte puternică, aşa că a luat-o înaintea urmăritorilor lui şi timp ce circa un sfert de oră a fost complet pierdut din vedere.

— Şi în timpul acesta credeţi că a ascuns ceva pe drum? Întrebă van Aldin, interesat cu adevărat.

— Pe drum, nu. Ça n'est pas pratique. Dar fiţi atent – i-am făcut o mică propunere domnului Carrege, iar dânsul a fost atât de amabil să fie de acord. S-a aranjat ca în fiecare bureau de poste din zonă să fie plasat cineva care îl

cunoaşte din vedere pe Comte de la Roche. Fiindcă, vedeţi dumneavoastră, monsieur, cea mai bună modalitate de a ascunde un lucru este să-l trimiţi prin poştă.

— Şi? Întrebă van Aldin.

Chipul lui era viu luminat de interes şi aşteptare.

— Şi… Voila!

Cu un gest dramatic, Poirot scoase din buzunar un pachet învelit neglijent în hârtie cafenie, a cărui sfoară fusese îndepărtată.

— În timpul acelui sfert de oră, bunul nostru domn a pus asta la poştă.

— Pe ce adresă? Întrebă celălalt cu asprime.

Poirot dădu afirmativ din cap.

— Ar fi putut să ne spună ceva, dar din nefericire nu ne spune. Pachetul a fost trimis pe adresă unuia dintre acele mici chioşcuri de ziare din Paris unde scrisorile şi pachetele sunt ţinute până când sunt solicitate, plătindu-se un mic comision.

— Da, dar ce se află înăuntru? Ceru să afle van Aldin pe un ton nerăbdător.

Poirot desfăcu hârtia cafenie şi scoase la iveală o cutie de carton pătrată. Apoi privi în jur.

— Este un moment potrivit, zise el încet. Toţi ochii sunt aţintiţi la partida de tenis. Priviţi, monsieur!

Ridică pentru o fracţiune de secundă capacul cutiei. Milionarului îi scăpă o exclamaţie de uluire şi chipul lui se făcu alb ca varul.

— Dumnezeule! I se taie respiraţia. Rubinele!

Râmase nemişcat un minut, de parcă era vrăjit. Poirot băgă la loc cutia în buzunar şi arboră o mină de un calm radios. Brusc, milionarul păru să-şi revină din transă; se aplecă spre Poirot şi îi strânse mâna cu atâta entuziasm, încât micuţul detectiv se strâmbă de durere.

— Este grozav! Exclamă van Aldin. Grozav! Sunteţi foarte bun, domnule Poirot. Încă o dată, sunteţi foarte bun.

— Nu-l nimic, replică Poirot cu modestie. Ordine, metodă, să fii pregătit dinainte pentru orice eventualitate – asta e tot.

— Iar acum, bănuiesc, Comte de la Roche va fi arestat? Continua van Aldin nerăbdător.

— Nu, zise Poirot.

Pe chipul lui van Aldin se ivi o expresie de uimire totală.

— Dar de ce? Ce mai doriţi?

— Alibiul contelui rămâne de nezdruncinat.

— Dar ăsta este un nonsens.

— Da, răspunse Poirot. Cred că este un nonsens, dar din nefericire trebuie să dovedim asta.

— Între timp, vă va scăpa printre degete.

Poirot clătină din cap foarte energic.

— Nu, nu va face asta. Singurul lucru pe care contele nu şi-l poate permite este să-şi sacrifice poziţia socială. Cu orice preţ, trebuie să se oprească şi să înfrunte totul.

Van Aldin nu era încă pe deplin mulţumit.

— Dar nu înţeleg…

Poirot ridică o mână.

— Acordaţi-mi o clipă, monsieur. Am o mică idee. Mulţi oameni au râs de micile idei ale lui Hercule Poirot – şi s-au înşelat.

— Ei bine, zise van Aldin, continuaţi. Care este această mică idee?

Poirot făcu o pauză de o clipă, apoi spuse:

Voi trece pe la hotelul dumneavoastră la ora 11 mâine dimineaţă. Până atunci, nu spuneţi nimic nimănui.

Capitolul 22

Domnul Papopolous ia micul dejun.

Domnul Papopolous era la micul dejun. În faţa lui se afla fiica sa, Zia.

Se auzi o bătaie la uşa salonului şi un lacheu intră aducând o carte de vizită pentru domnul Papopolous. Acesta o studie, ridică din sprâncene şi i-o dădu fiicei lui.

— Ah! Făcu domnul Papopolous, scărpinându-şi gânditor urechea stângă. Hercule Poirot. Oare ce vrea?

Fiica şi tatăl se uitară unul la celălalt.

— L-am văzut ieri la tenis, rosti domnul Papopolous. Zia, nu-mi place asta deloc.

— Ţi-a fost de mare folos o dată, îi reaminti fiica lui.

— Asta aşa e, recunoscu domnul Papopolous. Am auzit că s-a retras din activitate.

Aceste schimburi de replici între tată şi fiică avură loc pe limba lor proprie. Acum domnul Papopolous se întoarse spre lacheu şi zise în franceză:

— Faîtes monter ce monsieur.

Câteva minute mai târziu, Hercule Poirot, îmbrăcat extrem de elegant şi balansând un baston cu un aer degajat, intră în cameră.

— Dragul meu domn Papopolous.

— Dragul meu domn Poirot.

— Şi mademoiselle Zia.

Poirot se înclină adânc spre ea.

— Ne scuzaţi dacă ne vom continua micul dejun, zise domnul Papopolous, tumându-şi o altă ceaşcă de cafea. Vizita dumneavoastră este, hm, un pic cam matinală. Este scandaloasă, admise Poirot, însă sunt presat.

— Ah, murmura domnul Papopolous, aţi venit cu treburi?

— Cu o treabă foarte serioasă, zise Poirot. Moartea doamnei Kettering.

— Să mă lămuresc. Domnul Papopolous se uită nevinovat spre tavan. Este vorba despre doamna care a murit în Trenul Albastru, nu-l aşa? Am văzut asta menţionat în ziare, dar nu era sugerat că ar fi fost vorba despre o crimă.

— În interesul justiţiei, s-a considerat că este mai bine că acest fapt să nu fie dat la iveală, spuse Poirot.

Urmă o pauză.

— Şi în ce fel pot să vă ajut, domnule Poirot? Întrebă politicos negustorul.

— Voila, zise Poirot, o să trec la subiect.

Scoase din buzunar aceeaşi cutie pe care o arătase la Cannes şi, deschizând-o, scoase rubinele şi le împinse peste masă către domnul Papopolous.

Deşi Poirot îl privea cu atenţie, pe chipul bătrânului nu se clinti nici un muşchi. Luă bijuteriile şi le examină cu un fel de interes detaşat, apoi se uită întrebător la detectiv.

— Superbe, nu-l aşa? Întrebă Poirot.

— Extraordinare, zise domnul Papopolous.

— Cât credeţi că valorează?

Chipul grecului tresări un pic.

— Chiar este necesar să vă spun, domnule Poirot? Întrebă el.

— Sunteţi perspicace, domnule Papopolous. Nu, nu este. De exemplu, nu valorează cinci sute de mii de dolari.

Papopolous izbucni în râs şi Poirot i se alătură.

— Ca imitaţie, zise Papopolous, dându-le înapoi lui Poirot, sunt, după cum am spus, extraordinare. Ar fi indiscret să vă întreb, domnule Poirot, de unde le aveţi?

— Deloc, răspunse Poirot. Nu am nimic împotrivă să spun unui vechi prieten ca dumneavoastră. Se aflau în posesia contelui de la Roche.

Domnul Papopolous ridică elocvent din sprâncene.

— Aşa deci, murmură el.

Poirot se aplecă înainte şi adoptă cel mai nevinovat aer.

— Domnule Papopolous, zise el, o să-mi pun cărţile pe masă. Originalele acestor bijuterii au fost furate de la madame Kettering în Trenul Albastru. Acum o să vă spun mai întâi asta: Nu mă interesează recuperarea acestor bijuterii – asta e treaba poliţiei. Eu nu lucrez pentru poliţie, ci pentru domnul van Aldin. Vreau să pun mâna pe omul care a ucis-o pe madame Kettering. Bijuteriile mă interesează numai în măsura în care mă pot conduce la omul respectiv. Înţelegeţi?

Ultimul cuvânt fu rostit cu un accent deosebit. Domnul Papopolous, cu un chip implacabil, zise calm:

— Continuaţi.

— Mi se pare probabil, monsieur, ca aceste bijuterii să-şi schimbe proprietarul la Nişa – se poate că acest lucru să se fi şi întâmplat.

— Ah! Făcu domnul Papopolous.

Sorbi gânditor din cafea, apoi luă un aer chiar şi mai nobil şi patriarhal decât de obicei.

— Mi-am spus, continuă Poirot cu însufleţire, ce noroc! Vechiul meu prieten, domnul Papopolous, se află la Nişa. El mă va ajuta.

— Şi cum credeţi că vă pot ajuta? Se interesă domnul Papopolous cu răceală.

— Mi-am spus: „Fără îndoială că domnul Papopolous se află la Nişa cu afaceri”.

— Absolut deloc, replică domnul Papopolous. Sunt aici pentru a-mi vedea de sănătate – la recomandarea medicului.

Tuşi sec.

— Sunt dezolat să aud una ca asta, afirmă Poirot, cu o compătimire oarecum nesinceră. Dar să continuăm. Când marele duce al Rusiei, o arhiducesă austriacă sau un prinţ italian vrea să scape de bijuteriile de familie, la cine apelează? La domnul Papopolous, nu-l aşa? La el, care e faimos în întreaga lume pentru discreţia cu care aranjează asemenea lucruri.

Celălalt se înclină.

— Mă flataţi.

— E un mare lucru, discreţia, medita Poirot cu glas tare şi fu răsplătit cu un zâmbet fugitiv care trecu pe chipul grecului. Şi eu pot fi discret.

Ochii celor doi bărbaţi se întâlniră. Apoi Poirot continua să vorbească foarte încet, alegându-şi evident vorbele cu mare grijă.

— Mi-am spus în felul următor: dacă aceste bijuterii şi-au schimbat proprietarul la Nişa, domnul Papopolous a aflat de asta. El cunoaşte tot ce se întâmplă în lumea bijuteriilor.

— Ah! Făcu domnul Papopolous şi se servi cu un croissant.

— Înţelegeţi că poliţia nu intră în discuţie, îl asigură domnul Poirot. Aceasta este o chestiune personală.

— Se aud zvonuri, recunoscu domnul Papopolous cu prudenţă.

— Cum ar fi? Îl îndemnă Poirot.

— Există vreun motiv ca să le relatez mai departe?

— Da, replică Poirot. Cred că există. Poate vă amintiţi, domnule Papopolous, că în urmă cu 17 ani aţi avut în mâini un anumit obiect lăsat ca garanţie de o foarte, ăăă, Importantă Persoană. S-a aflat în păstrarea dumneavoastră şi a dispărut fără urmă. Eraţi, ca să folosesc o expresie englezească, la ananghie.

Ochii lui se opriră cu blândeţe asupra fetei. Aceasta îşi împinsese ceaşca şi farfuria deoparte şi, stând cu ambele coate pe masă şi cu bărbia în palmă, asculta cu atenţie. Nedesprinzându-şi privirea de la ea, Poirot continuă:

— Sunt la Paris în acel moment. Trimiteţi după mine. Vă puneţi reputaţia în mâinile mele. Dacă vă redau acel… Obiect, spuneţi că voi câştiga gratitudinea dumneavoastră eternă. Eh bien! Vi l-am restituit.

Domnul Papopolous oftă adânc.

— A fost un moment extrem de neplăcut al carierei mele, murmură el.

— Şaptesprezece ani este o perioadă îndelungată, zise Poirot gânditor, dar cred că am dreptate să spun, monsieur, că neamul dumneavoastră nu uită.

— Grecii? Murmură Papopolous cu un zâmbet ironic.

— Pe vremea aceea nu eraţi grec, replică Poirot.

Se lăsă tăcerea, apoi bătrânul îşi îndreptă spatele cu mândrie.

— Aveţi dreptate, domnule Poirot, zise el calm. Sunt evreu. Şi, după cum spuneţi, neamul nostru nu uită.

— Deci mă veţi ajuta?

— În ceea ce priveşte bijuteriile, monsieur, nu pot să fac nimic. După cum făcuse şi Poirot până atunci, bătrânul îşi alegea cu mare grijă vorbele. Nu ştiu nimic. Nu am auzit

nimic. Dar pot să vă întorc favoarea – asta, dacă sunteţi interesat de curse.

— În anumite circumstanţe, aş putea fi, replică Poirot privindu-l fix.

— La Longchamps va alerga un cal care, cred eu, merită atenţie. Nu pot spune cu siguranţă, vă daţi seama. Ştirea asta a trecut prin atât de multe guri…

Se opri, privindu-l pe Poirot direct în ochi, ca şi cum voia să se asigure că acesta îl înţelege bine.

— Perfect, perfect, spuse Poirot, dând aprobator din cap.

— Numele calului, continuă domnul Papopolous sprijinindu-se de speteaza scaunului şi unindu-şi vârfurile degetelor, este Marchizul. Cred – dar nu sunt sigur – că este un cal englez, nu, Zia?

— Şi eu cred, răspunse fata.

Poirot se ridică brusc.

— Vă mulţumesc, monsieur, zise el. Este un lucru mare să ai, cum zic englezii, un pont din culise. Au revoir, monsieur şi multe mulţumiri. Se întoarse şi spre tânără. Au revoir, mademoiselle Zia. Parcă ieri v-am văzut la Paris. S-ar zice că n-au trecut decât cel mult doi ani.

— E o diferenţă între şaisprezece şi treizeci şi trei, replică Zia melancolică.

— Nu şi în cazul dumitale, declară Poirot galant. Poate că dumneata şi tatăl dumitale veţi cina cu mine într-o seară.

— Cu mare plăcere, replică Zia.

— Atunci o să aranjăm asta, afirmă Poirot. Iar acum, je me sauve.

Detectivul începu să meargă pe stradă fredonând un cântecel pentru sine. Îşi balansă bastonul cu un aer vesel, iar o dată sau de două ori zâmbi liniştit. Intră în primul bureau de poste care îi ieşi în cale şi trimise o telegramă. Îi luă ceva timp să o formuleze, dar era codificată şi trebuia să facă apel la memorie. Aparent era vorba despre un ac de eşarfă dispărut şi îi era adresată inspectorului Japp de la Scotland Yard. Decodificată, era scurtă şi la obiect:

Telegrafiază-mi tot ce ştii despre bărbatul a cărui poreclă este Marchizul.

Capitolul 23

O nouă teorie.

Era fix ora 11 când Poirot se înfiinţa la hotelul lui van Aldin. Milionarul era singur.

— Sunteţi punctual, domnule Poirot, zise el cu un zâmbet şi se ridică să-l întâmpine pe detectiv.

— Întotdeauna sunt punctual, replică Poirot. Întotdeauna respect exactitatea. Fără ordine şi metodă… Se întrerupse. Ah, dar este posibil să vă mai fi spus aceste lucruri. Haide să trecem imediat la scopul vizitei mele.

— La mica dumneavoastră idee?

— Da, la mica mea idee, zâmbi Poirot. Mai întâi, monsieur, aş dori să stau de vorbă încă o dată cu camerista, Ada Mason. Este aici?

— Da, este aici.

— Ah!

Van Aldin îl privi cu curiozitate. Sună din clopoţel şi un mesager fii trimis să o găsească pe Mason.

Poirot o întâmpină cu politeţea lui obişnuită, care nu rămânea neobservată în cazul cameristei.

— Bună ziua, mademoiselle, zise el voios. Ia loc, te rog, dacă monsieur nu are nimic împotrivă.

— Da, da, ia loc, copila mea, o îndemnă van Aldin.

— Vă mulţumesc, domnule, zise Mason cu afectare şi se aşează cât mai pe marginea scaunului.

— Părea mai osoasă şi mai acră ca oricând. Am venit să îţi mai pun nişte întrebări, zise Poirot. Trebuie să dăm de capăt acestui caz. Întotdeauna mă întorc la chestiunea bărbatului din tren. Ţi-a fost arătat contele de la Roche. Ai spus că este posibil ca el să fi fost bărbatul pe care l-ai văzut, dar nu eşti sigură.

— După cum v-am mai spus, domnule, nu am văzut deloc chipul domnului. De aceea este atât de dificil.

Poirot zâmbi mulţumit şi aprobă din cap.

— Exact, precis. Înţeleg bine dificultatea. Bine, mademoiselle, ai spus că ai fost în serviciul doamnei timp de două luni. În acea perioadă, cât de des l-ai văzut pe stăpânul dumitale?

Mason reflectă câteva clipe, apoi zise:

— Numai de două ori, domnule.

— Şi asta a fost de aproape sau de la depărtare?

— O dată bine, domnule, când a venit în Curzon Street. Eu eram sus – m-am uitat peste balustradă şi l-am văzut jos, în hol. Eram puţin curioasă, înţelegeţi, ştiind cum stau… Ăăă. Lucrurile.

Mason sfârşi fraza cu o tuse discretă.

— Şi cealaltă dată?

— Eram în parc, cu Annie – una dintre servitoare, domnule – iar ea mi l-a arătat pe domnul însoţit de o doamnă necunoscută.

Poirot dădu din nou din cap.

— Acum ascultă, Mason, acest bărbat despre care spui că l-ai văzut în vagon stând de vorbă cu stăpâna dumitale în Gare de Lyon, cum de ştii că nu era stăpânul dumitale?

— Stăpânul, domnule? A, nu cred că se poate.

— Dar nu eşti sigură, insistă Poirot.

— Ei bine… Nu m-am gândit niciodată la asta, domnule.

Mason era în mod evident necăjita de această idee.

— Ai auzit că stăpânul dumitale se afla şi el în tren. Ce ar fi fost mai firesc decât să fie el cel care venise pe culoar?

— Dar domnul care vorbea cu stăpâna trebuie să fi venit de afară, domnule. Era îmbrăcat cu ţinută de stradă. Cu pardesiu şi pălărie.

— Chiar aşa, mademoiselle, dar gândeşte-te o clipă. Trenul tocmai sosise la Gare de Lyon. Mulţi dintre pasageri s-au plimbat pe peron. Şi stăpâna dumitale se pregătea să facă asta şi chiar îşi pusese haina de blană, nu-l aşa?

— Da, domnule, fu de acord Mason.

— Stăpânul dumitale, atunci, face acelaşi lucru. Trenul este încălzit, dar afară, în staţie, e frig. Îşi pune haina şi

pălăria şi se plimbă de-a lungul trenului. Ridicând privirea spre ferestrele luminate, o vede dintr-odată pe madame Kettering. Până atonei nu avusese idee că ea se afla în tren. Evident, se urcă în vagon şi se duce la compartimentul ei. Ea scoate acea exclamaţie de surpriză văzându-l şi închide repede uşa dintre cele două compartimente, întrucât este posibil ca discuţia lor să fie de natură particulară.

Nimeni nu ştia mai bine decât Hercule Poirot că oamenii din clasa din care făcea parte Mason nu puteau fi grăbiţi. Trebuia să îi lase timp să scape de ideile ei preconcepute. După vreo trei minute, ea spuse:

— Ei bine, domnule, este posibil să fi fost aşa. Nu m-am gândit niciodată la asta. Stăpânul e înalt şi brunet şi are cam aceeaşi constituţie. Văzând însă paltonul şi pălăria m-a făcut să cred că este vorba despre un domn de afară. Da, se poate să fi fost stăpânul. Nu aş vrea să spun că sunt sigură nici de una, nici de alta.

— Îţi mulţumesc foarte mult, mademoiselle. Nu o să te mai reţin. Ah, încă un lucru. Scoase din buzunar portţigaretul pe care i-l arătase deja lui Katherine. Este al stăpânei dumitale? O întrebă pe Mason.

— Nu, domnule, nu este al stăpânei… Cel puţin…

Păru dintr-odată uimită. Era evident că o idee îşi croia drum spre suprafaţă.

— Da? Rosti Poirot încurajator.

— Cred, domnule… Nu pot fi sigură, dar cred… Că este portţigaretul pe care stăpâna l-a cumpărat ca să i-l dea stăpânului.

— Ah, făcu Poirot fără să trădeze vreo emoţie.

— Dar dacă i l-a dat sau nu, nu pot spune cu siguranţă, evident.

— Exact, exact, rosti Poirot, exact. Asta e tot, cred, mademoiselle. La revedere!

Ada Mason se retrase discret, închizând uşa fără zgomot în urma ei.

Poirot se uită spre van Aldin, cu un zâmbet uşor pe chip. Milionarul părea uluit.

— Credeţi… Credeţi că a fost Derek? Întrebă el. Dar totul indică în cealaltă direcţie. Cum, păi contele a fost prins cu mâţa-n sac, cu bijuteriile asupra lui!

— Nu.

— Dar mi-aţi spus…

— Ce v-am spus?

— Povestea despre bijuterii. Mi le-aţi şi arătat.

— Nu.

— Vreţi să spuneţi că nu mi le-aţi arătat?

— Nu.

— Ieri, la tenis?

— Nu.

— Aţi înnebunit, domnule Poirot, sau eu am înnebunit?

Nici unul din noi nu e nebun, răspunse detectivul. Dumneavoastră puneţi o întrebare, eu vă răspund. Întrebaţi dacă nu v-am arătat ieri bijuteriile? Eu răspund – nu. Ceea ce v-am arătat, domnule van Aldin, a fost o imitaţie de primă clasă, foarte greu de deosebit de piesele originale, dacă nu eşti expert.

Capitolul 24

Poirot dă sfaturi.

Milionarul avu nevoie de câteva minute ca să digere vestea. II privi pe Poirot mut de uimire. Micuţul belgian dădu blând din cap, confirmând încă o dată.

— Da, zise el, asta schimbă situaţia, nu-l aşa?

— Imitaţii! Van Aldin se aplecă în faţă. Şi tot timpul, domnule Poirot, aţi ştiut asta? Nu aţi crezut nici o clipă că ucigaşul era Comte de la Roche?

— Am avut unele îndoieli, răspunse Poirot liniştit. De fapt, v-am şi spus asta. Jaf cu violenţă şi crimă – clătină energic din cap – nu, este greu de imaginat. Nu se potriveşte cu personalitatea contelui.

— Dar sunteţi convins că a avut de gând să fure rubinele?

— În mod sigur. În privinţa asta, nu există îndoială. Fiţi atent, o să vă relatez povestea aşa cum o văd eu. Contele ştia de rubine şi şi-a făcut planul în consecinţă. A inventat o poveste romantică despre o carte pe care o scria, ca să o determine pe fiica dumneavoastră să le aducă negreşit cu ea. A făcut rost de nişte imitaţii perfecte. Este evident, nu-l aşa, că tot ceea ce urmărea era să le substituie. Madame, fiica dumneavoastră, nu era expertă în bijuterii. Ar fi trecut probabil multă vreme până să descopere ce s-a întâmplat. Când ar fi făcut-o… Ei bine, nu cred că l-ar fi reclamat pe conte. Ar fi ieşit la iveală mult prea multe lucruri. El avea diferite scrisori de la ea. A, da, era un plan foarte sigur din punctul de vedere al contelui – unul pe care probabil l-a mai folosit şi înainte.

— Pare destul de clar, da, zise van Aldin gânditor.

— Este în acord perfect cu personalitatea contelui de la Roche, confirmă Poirot.

— Da, dar acum… Van Aldin îl privi cercetător pe detectiv. Ce s-a întâmplat în realitate? Spuneţi-mi asta, domnule Poirot.

Poirot ridică din umeri.

— Este destul de simplu, spuse el. Cineva a intervenit înaintea contelui.

Urmă o pauză lungă.

Van Aldin părea să analizeze lucrurile în minte. Când vorbi, fu direct:

— De când îl suspectaţi pe ginerele meu, domnule Poirot?

— Încă de la început. Avea motivul şi ocazia. Toată lumea a considerat că bărbatul care a venit în compartimentul doamnei la Paris a fost Comte de la Roche. Şi eu am crezut asta. Apoi s-a întâmplat să pomeniţi că o dată l-aţi confundat pe conte cu ginerele dumneavoastră. Asta mi-a indicat faptul că aveau cam aceeaşi înălţime şi constituţie şi acelaşi colorit. Lucrul ăsta mi-a băgat în cap câteva idei curioase. Camerista era în serviciul fiicei dumneavoastră doar de scurt timp. Era puţin probabil ca ea să-l ştie bine

din vedere pe domnul Kettering, întrucât el nu locuia în Curzon Street. În plus, bărbatul avusese grijă să-şi ţină capul întors într-o parte.

— Credeţi că el… A omorât-o? Întrebă van Aldin cu glas răguşit.

Poirot ridică rapid o mână.

— Nu, nu, nu am spus asta. Însă este o posibilitate – o posibilitate foarte reală. Era la ananghie, la mare ananghie, ameninţat cu ruinarea. Asta era singura salvare.

— Dar de ce să ia bijuteriile?

— Să facă această crimă să pară obişnuită, comisă de nişte hoţi. Altminteri, bănuielile ar fi căzut direct asupra lui.

— Dacă e aşa, ce a făcut cu rubinele?

— Asta rămâne de văzut. Sunt câteva posibilităţi. Există un om la Nişa care ar putea să-l ajute – bărbatul pe care vi l-am arătat la tenis.

Se ridică în picioare şi van Aldin făcu acelaşi lucru, după care acesta îşi puse o mână pe umărul lui Poirot. Când vorbi, acea lui era aspră din cauza emoţiei.

— Găsiţi-l pe ucigaşul lui Ruth pentru mine, spuse el. Asta este tot ce vă cer.

Poirot îşi îndreptă spatele.

— Lăsaţi totul în mâinile lui Hercule Poirot, rosti el cu măreţie. Nu aveţi teamă. Voi descoperi adevărul.

Mătură o scamă de pe pălărie, zâmbi încurajator milionarului şi părăsi încăperea. Cu toate acestea, în vreme ce cobora scările, chipul lui nu mai reflecta aceeaşi încredere.

— Totul e foarte bine, murmură pentru sine, însă sunt unele dificultăţi. Da, nişte dificultăţi destul de mari.

În timp ce ieşea din hotel, se opri dintr-odată. O maşină era staţionată în faţa uşii de la intrare. În ea se afla Katherine Grey, iar alături, afară, Derek Kettering îi vorbea plin de însufleţire. După câteva minute maşina se îndepărtă, iar Derek rămase în picioare pe trotuar, privind în urma ei. Pe chip avea o expresie ciudată. Brusc, bărbatul ridică

nerăbdător din umeri, oftă adânc şi se întoarse, descoperindu-l alături pe Hercule Poirot. Fără să vrea, tresări. Cei doi bărbaţi se priviră. Poirot, fix şi fără ezitare, Derek, cu un fel de sfidare indiferentă.

Când vorbi, ridicându-şi uşor sprâncenele, în spatele ironiei nepăsătoare din tonul său se simţea sarcasmul:

— E o drăguţă, nu-l aşa? Întrebă el binedispus.

Atitudinea lui era foarte naturală.

— Da, răspunse Poirot gânditor, acest epitet o descrie foarte bine pe mademoiselle Katherine. E o expresie foarte englezească, iar mademoiselle Katherine este, de asemenea, o englezoaică get-beget.

Derek rămase perfect nemişcat, fără să răspundă.

— Şi totuşi este sympathique, nu-l aşa?

— Da, fu de acord Derek. Nu sunt multe ca ea.

— Rosti vorbele încet, aproape ca pentru sine. Poirot dădu din cap sugestiv. Apoi se aplecă înspre celălalt şi vorbi pe un ton diferit – un ton grav, calm, necunoscut pentru Derek Kettering. Veţi ierta un om bătrân, monsieur, dacă vă spune un lucru pe care l-aţi putea considera impertinent. Printre proverbele dumneavoastră englezeşti există unul, pe care vi-l voi cita. Se spune că „este bine să termini cu o veche iubire înainte de a începe una nouă”.

Kettering se întoarse spre el furios.

— Ce naiba vreţi să spuneţi?

— Vă înfuriaţi pe mine, zise Poirot placid. Mă aşteptam la asta. Cât despre ce vreau să spun – vreau să spun, monsieur, că mai este o maşină cu o doamnă înăuntru. Dacă întoarceţi capul o să o vedeţi.

Derek se răsuci pe călcâie şi chipul lui se întunecă de furie.

— Mirelle, lua-o-ar naiba! Murmură el. În curând o să…

Poirot îl opri din mişcarea pe care Derek intenţiona să O facă.

— E înţelept ceea ce aveţi de gând să faceţi? Întrebă el, avertizându-l.

În ochii lui lucea acea lumină verde, blândă. Dar Derek nu mai era în stare să observe semnele de avertizare. În furia lui, nu se mai stăpânea deloc.

— Am rupt-o cu ea complet, iar ea ştie asta prea bine, strigă Derek furios.

— Dumneavoastră aţi rupt relaţia cu ea, da, dar ea a rupt-o cu dumneavoastră?

Derek râse brusc, aspru.

— Nu ar rupe relaţia cu două milioane de lire, dacă e după ea, şopti el cu sălbăticie. Mirelle e sigur genul ăsta de om.

Poirot ridică din sprâncene.

— Aveţi nişte concepţii pline de cinism, zise el încet.

— Oare? Zâmbetul larg al lui Derek era lipsit de veselie. Am trăit în lumea asta suficient de mult, domnule Poirot, ca să ştiu că toate femeile sunt la fel. Chipul i se îmblânzi brusc. Toate în afară de una. Întâlni sfidător ochii lui Poirot. O undă de prudenţă i se strecură în privire, apoi dispăru din nou. Aceea, spuse el, făcând un semn în direcţia Cap Martin.

Ah! Exclamă Poirot. Această expresie succintă era bine calculată, pentru a provoca temperamentul impetuos al celuilalt.

— Ştiu ce aveţi de gând să spuneţi, zise Derek dintr-o suflare, că la genul de viaţă pe care l-am avut, nu sunt demn de ea. Veţi spune că nu am nici un drept măcar să mă gândesc la un asemenea lucru. Veţi spune că în cazul meu nu este vorba despre o proastă reputaţie căpătată degeaba. Ştiu că nu este decent să vorbesc astfel, când soţia mea este moartă numai de câteva zile şi a mai fost şi ucisă pe deasupra.

Se opri să respire, iar Poirot profită de pauză ca să remarce cu un ton trist:

— Dar nu am spus nimic.

— Însă veţi spune.

— Poftim? Făcu Poirot.

— Veţi spune că nu am nici o şansă pe lumea asta să mă însor cu Katherine.

— Nu, replică Poirot, nu o să spun asta. Reputaţia dumneavoastră este proastă, într-adevăr, dar în privinţa femeilor, asta nu reprezintă niciodată o piedică. Dacă aţi fi un om cu un caracter ireproşabil şi cu o moralitate strictă, care nu a făcut niciodată nimic din ceea ce nu ar fi trebuit şi, posibil, a făcut tot ce ar fi trebuit să facă – eh bien! Atunci m-aş fi îndoit serios de succesul dumneavoastră. Vedeţi dumneavoastră, valoarea morală nu este romantică. Este totuşi apreciată de văduve.

Derek Kettering îl privi ţintă, apoi se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre maşina care aştepta.

Poirot privi în urma lui cu oarecare interes. Văzu minunata apariţie aplecându-se în afara maşinii şi vorbind.

Derek Kettering nu se opri. Îşi ridică pălăria şi trecu pe lângă ea.

— Ça y est, zise Hercule Poirot, este timpul, cred, să mă întorc chez moi.

Îl găsi pe imperturbabilul George călcându-l pantalonii.

— O zi plăcută, Georges, oarecum obositoare, dar nu lipsită de interes, spuse el.

George primi aceste remarci în stilul lui obişnuit, inexpresiv.

— Într-adevăr, sir.

— Personalitatea unui criminal, Georges, este o chestiune interesantă. Mulţi criminali sunt oameni cu un farmec personal deosebit.

— Întotdeauna mi s-a spus, sir, că dr. Crippen era un domn foarte plăcut. Şi totuşi şi-a făcut nevasta bucăţele.

— Exemplele tale sunt întotdeauna elocvente, Georges.

Valetul nu răspunse şi în acelaşi moment telefonul sună.

Poirot ridică receptorul.

— Alo, alo… Da, da, Hercule Poirot la telefon.

— Sunt Knighton. Nu închideţi, vă rog, domnule Poirot. Domnul van Aldin vrea să vă vorbească.

Urmă o clipă de linişte, apoi se auzi vocea milionarului:

— Dumneavoastră sunteţi, domnule Poirot? Voiam doar să vă spun că Mason a venit la mine din proprie iniţiativă. S-a gândit la cele discutate şi spune că este aproape sigură că bărbatul de la Paris era Derek Kettering. La momentul respectiv, i s-a părut că vede ceva familiar la el, dar atunci nu a putut să-şi dea seama despre ce e vorba. Acum pare destul de sigură.

— Ah, zise Poirot, mulţumesc, domnule van Aldin. Asta reprezintă un pas înainte.

Puse la loc receptorul, apoi rămase un minut sau două cu un zâmbet ciudat pe faţă. George trebui să i se adreseze de două ori înainte să capete un răspuns.

— Poftim? Făcu Poirot. Mă duc la culcare şi vreau un tisane. Ceea ce era de aşteptat s-a întâmplat şi când se petrece asta, întotdeauna îmi provoacă emoţii.

Capitolul 25

Sfidarea.

Când Derek Kettering trecu pe lângă maşină, Mirelle se aplecă în afară.

— Derek, trebuie să-ţi vorbesc o clipă…

Dar, ridicându-şi pălăria, Derek trecu pe lângă ea, fără să se oprească.

Când ajunse înapoi la hotel, portarul ieşi de după ghişeul lui de lemn şi îl abordă:

— Un domn vă aşteaptă, monsieur.

— Cine este? Întrebă Derek.

— Nu şi-a spus numele, monsieur, dar a zis că are o treabă importantă cu dumneavoastră şi că o să aştepte.

— Unde este?

— În salonaş, monsieur. A preferat acolo şi nu în holul mare, pentru că, a zis, e mai intim.

Derek dădu din cap şi îşi îndreptă paşii în direcţia respectivă. Micuţul salon era gol, cu excepţia vizitatorului, care se ridică în picioare şi se înclină cu graţia firească a străinului atunci când Derek intră. Din întâmplare, Derek

nu-l văzuse decât o dată pe Comte de la Roche, dar nu-l fu deloc greu să-l recunoască pe nobilul aristocrat, la care se încruntă furios. Câtă impertinenţă!

— Comte de la Roche, nu-l aşa? Întrebă el. Mi-e teamă că ţi-ai pierdut timpul venind aici.

Sper că nu, replică amabil celălalt, iar dinţii lui albi sclipiră. Farmecul manierelor contelui nu avea de obicei efect în cazul celor de acelaşi sex. Toţi bărbaţii, fără excepţie, îl displăceau din toată inima. Derek Kettering începea să simtă o dorinţă clară de a-l da afară în şuturi. Numai conştientizarea faptului că scandalul ar fi fost teribil de nepotrivit în acel moment îl făcu să se abţină. Se minună încă o dată că Ruth ţinuse – aşa cum în mod evident o făcuse – la acest om. Un ţopârlan, mai rău ca un ţopârlan. Privi cu dezgust mâinile cu manichiură impecabilă.

— Am venit, începu contele, cu o mică afacere. Cred că ar fi bine să mă ascultaţi.

Din nou Derek simţi impulsul să-l scoată afară în şuturi, dar se abţinu. Sesiză ameninţarea voalată din vorbele celuilalt, dar o interpretă în felul lui propriu. Existau mai multe motive pentru care era mai bine să audă ce avea contele de spus.

Se aşeză şi bâta darabana nerăbdător cu degetele pe masă.

— Ei bine, rosti el cu asprime, despre ce e vorba?

Însă nu era în firea contelui să spună dintr-odată ce avea de spus.

— Permiteţi-mi, monsieur, să vă ofer condoleanţele mele pentru pierderea recent suferită.

— Dacă ai de gând să fii impertinent, rosti Derek calm, o să zbori pe fereastra aia.

Făcu un semn din cap spre fereastra de lângă conte, iar acesta se foi neliniştit.

— O să-mi trimit prietenii la dumneavoastră, monsieur, dacă asta este ceea ce doriţi, zise el cu demnitate.

Derek izbucni în râs.

— Un duel, deci? Dragul meu conte, nu te iau în serios în privinţa asta. Dar o să-mi facă mare plăcere să te iau la şuturi pe Promenade des Anglais!

Contele nu era deloc nerăbdător să se considere jignit. Doar ridică din sprâncene şi murmură:

— Englezii sunt nişte barbari.

— Ei bine, spuse Derek, ce vrei să-mi spui?

— Voi fi cinstit, afirmă contele şi o să trec imediat la subiect. Asta ne convine amândurora, nu-l aşa?

Din nou zâmbi în felul lui agreabil.

— Dă-l drumul, i-o tăie Derek.

Contele privi spre tavan, îşi uni vârfurile degetelor şi murmură încet:

— Aţi moştenit o mulţime de bani, monsieur.

— Ce naiba te-a apucat?

Contele îşi îndreptă spatele.

— Monsieur, reputaţia mea este pătată! Simt bănuit – acuzat – de crimă!

— Acuzaţia nu vine din partea mea, răspunse Derek cu răceală. Ca parte implicată, nu mi-am exprimat nici o opinie.

— Sunt nevinovat, rosti contele. Jur pe Ceruri – ridică mâna spre cer – că sunt nevinovat.

— Cred că domnul Carrege este juge d'instruction care se ocupă de caz, îi sugeră Derek politicos.

Contele nu îl băgă în seamă.

— Nu numai că sunt acuzat pe nedrept de o crimă pe care nu am comis-o, dar am şi o mare nevoie de bani.

Tuşi încet şi sugestiv.

Derek se ridică în picioare.

— Mă aşteptam la asta, zise el încet. Şantajist nenorocit! Nu am de gând să-ţi dau nici un ban! Soţia mea e moartă şi nici un scandal pe care îl poţi provoca nu mai poate s-o atingă, îmi închipui că ţi-a scris nişte scrisori prosteşti. Dacă ar fi să le cumpăr în acest moment de la tine pentru o sumă rotundă, sunt convins că ai reuşi să mai păstrezi una sau

două. O să-ţi spun asta, domnule de la Roche – şantajul e un cuvânt urât atât în Anglia, cât şi în Franţa. Acesta e răspunsul pe care am să ţi-l dau. Bună ziua!

— O clipă. Contele întinse o mână în timp ce Derek se întorcea să părăsească încăperea. Greşiţi, monsieur. Greşiţi foarte tare. Eu sper că sunt un gentleman.

Derek râse.

— Aş păstra cu sfinţenie orice scrisoare pe care mi-o va fi scris o doamnă. Îşi aruncă pe spate capul cu un aer măreţ de nobleţe. Propunerea pe care voiam să v-o fac era de o cu totul altă natură. După cum am zis, am mare nevoie de bani şi conştiinţa m-ar putea îndemna să mă duc la poliţie cu anumite informaţii.

Derek reveni încet în cameră.

— Ce vrei să spui?

Contele îi aruncă din nou un zâmbet amabil.

— În mod cert nu este necesar să intrăm în amănunte, murmură el. Trebuie căutat cel care are de câştigat de pe urma crimei, aşa se zice, nu? După cum am spus adineauri, aţi intrat de curând în posesia unei averi.

Derek izbucni în râs.

— Dacă asta e tot… Rosti el dispreţuitor.

Dar contele clătină din cap.

— Dar asta nu e tot, dragul meu domn. Nu aş fi venit la dumneavoastră dacă nu aş fi avut nişte informaţii mai precise şi mai amănunţite decât atât. Nu este prea plăcut, monsieur, să fii arestat şi judecat pentru crimă.

Derek se apropie de celălalt. Pe chipul lui se citea o asemenea furie, încât contele se trase involuntar înapoi cu un pas sau doi.

— Mă ameninţi? Întreba mânios tânărul.

— Nu veţi auzi nimic de genul ăsta, îl asigură contele.

— Asta este una dintre cele mai mari cacialmale cu care m-am confruntat vreodată…

Contele ridică o mână.

— Dar vă înşelaţi. Nu este o cacialma. Ca să vă conving o să vă spun asta: informaţiile le-am obţinut de la o anumită doamnă. Ea este cea care deţine dovezi incontestabile că dumneavoastră aţi comis crima.

— Ea? Cine?

— Mademoiselle Mirelle.

Derek se trase înapoi de parcă ar fi fost lovit.

— Mirelle, şopti el.

Contele se grăbi să profite de ceea ce el considera că era avantajul lui.

— O bagatelă de o sută de mii de franci, zise el. Nu o să mai cer altceva.

— Cum? Făcu Derek absent.

— Spuneam, monsieur, că o bagatelă de o sută de mii de franci îmi va potoli… Conştiinţa.

Derek păru să-şi vină în fire. Se uită direct la conte.

— Vrei acum să-ţi dau un răspuns?

— Dacă doriţi, monsieur.

— Iată-l – te poţi duce la dracu'. Ce zici de asta?

Lăsându-l pe conte prea uluit că să spună ceva, Derek se Întoarse pe călcâie şi ieşi vijelios din salon.

Ajuns în faţa hotelului, chemă un taxi şi se îndreptă spre hotelul în care stătea Mirelle. Când se interesă, află că dansatoarea tocmai sosise. Derek îi dădu portarului cartea sa de vizită.

— Du asta domnişoarei şi întreab-o dacă poate să mă primească.

Trecu doar puţin timp înainte ca Derek să fie invitat să urmeze un chasseur.

O undă de parfum exotic îi asalta nările lui Derek de îndată ce păşi pragul apartamentului dansatoarei. Camera era plină de garoafe, de orhidee şi de mimoze. Mirelle stătea lângă uşă într-un peignoir de dantelă fină.

Se apropie de el cu braţele întinse.

— Derek… Ai venit să mă vezi. Ştiam eu că o să vii.

Bărbatul îi împinse deoparte braţele care se agăţau de el şi O privi cu mânie.

— De ce l-ai trimis pe Comte de la Roche la mine?

Ea îl privi uluită şi Derek fu convins că uimirea femeii era reală.

— Eu? Să-l trimit pe Comte de la Roche la tine? Dar de ce?

— Se pare că pentru şantaj, rosti Derek sumbru.

Din nou ea îl privi cu ochi mari. Apoi zâmbi dintr-odată şi dădu din cap.

— Desigur. Asta era de aşteptat să facă, ce type la. Ar fi trebuit să ştiu. Nu, Derek, nu eu l-am trimis.

— El o privi pătrunzător, ca şi cum căuta să-l citească gândurile. Ascultă ce-ţi spun, zise Mirelle. Îmi e ruşine, dar o să-ţi spun. Deunăzi, înţelegi, eram înnebunită de furie, de-a dreptul înnebunită – făcu un gest elocvent. Temperamentul meu nu e unul răbdător. Vreau să mă răzbun pe tine, aşa că mă duc la Comte de la Roche şi îi spun să meargă la poliţie şi să spună una şi alta. Dar nu-ţi fie teamă, Derek. Nu mi-am pierdut capul de tot. Dovada o am numai eu. Poliţia nu poate face nimic fără cuvântul meu, înţelegi? Şi acum… Acum?

I se cuibări la piept, privindu-l cu ochi plini de duioşie.

El o îndepărtă cu bruscheţe. Ea rămase acolo, respirând greu, cu ochii îngustaţi ca o pisică.

— Ai grijă, Derek, ai mare grijă. Te-ai întors la mine, nu-l aşa?

— Nu o să mă întorc niciodată la tine, afirmă Derek răspicat.

— Ah!

Mai mult ca niciodată, dansatoarea semăna cu o pisică. Pleoapele ei fluturară.

— Deci e vorba despre o altă femeie? Cea cu care ai luat masa în ziua aceea. Da? Am dreptate?

— Am de gând să-l cer acelei doamne să se mărite cu mine. Foarte bine că afli.

— Englezoaica aia înţepată! Crezi că am de gând să suport una ca asta măcar şi pentru o clipă? Ah, nu! Trupul ei zvelt şi frumos se cutremură. Ascultă, Derek, îţi aminteşti de conversaţia aceea pe care am avut-o la Londra? Ai spus că singurul lucru care te-ar putea salva ar fi moartea soţiei tale. Regretai că era atât de sănătoasă. Apoi ţi-a venit în minte ideea unui accident. Şi mai mult decât un accident.

— Bănuiesc, rosti Derek cu dispreţ, că aceasta a fost conversaţia pe care i-ai repetat-o contelui de la Roche.

Mirelle râse.

— Crezi că sunt proastă? Ar putea să facă poliţia ceva cu o poveste vagă că asta? Vezi – o să-ţi mai dau o şansă. O să renunţi la englezoaica asta şi o să te întorci la mine. Iar apoi, cheii, niciodată, niciodată nu o să şoptesc…

— Ce să şopteşti?

Ea râse moale.

— Credeai că nu te-a văzut nimeni…

Ce vrei să spui?

— Cum am zis, credeai că nimeni nu te-a văzut, dar eu te-am văzut, Derek, mon ami. Te-am văzut ieşind din compartimentul doamnei, soţia ta, chiar înainte ca trenul să ajungă la Lyon în acea noapte. Şi ştiu mai mult de-atât. Ştiu că ea era moartă când ai ieşit din compartimentul ei.

El o privi ţintă. Apoi, ca un somnambul, se întoarse foarte încet şi ieşi din cameră, clătinându-se uşor în timp ce mergea.

Capitolul 26

Un avertisment

— Şi astfel se face, zise Poirot, că noi doi suntem prieteni buni şi nu avem secrete unul faţă de celălalt.

Katherine întoarse capul şi îl privi. În vocea lui era ceva, o tonalitate serioasă, pe care nu o mai auzise înainte.

Se aflau în grădinile din Monte-Carlo. Katherine venise cu prietenii ei şi se întâlniseră întâmplător cu Knighton şi cu Poirot aproape imediat după sosire. Lady Tamplin îl acaparase imediat pe Knighton şi îl copleşea cu amintiri,

multe dintre ele – Katherine avea o vagă bănuială – inventate. Se îndepărtaseră împreună, Lady Tamplin ţinându-l de braţ pe tânăr. Knighton aruncase câteva priviri peste umăr şi ochii lui Poirot sclipiră uşor când văzu asta.

— Desigur că suntem prieteni, zise Katherine.

— De la început ne-am înţeles unul cu celălalt, medită Poirot.

— Când mi-aţi spus că un roman policier apare şi în viaţa reală.

— Şi am avut dreptate, nu-l aşa? O provocă el, fluturând cu emfază arătătorul. Iată-ne în mijlocul unuia. Pentru mine este ceva natural – este meseria mea – dar pentru dumneavoastră e altceva. Da, adăugă el pe un ton gânditor, pentru dumneavoastră este altceva.

Ea îl privi cu atenţie. Era ca şi cum o avertiza, subliniindu-l o ameninţare pe care ea nu o observase.

De ce spuneţi că sunt în mijlocul lui? Este adevărat că am avut acea conversaţie cu doamna Kettering chiar înainte să moară, dar acum… Acum totul s-a terminat. Nu mai am nici o legătură cu cazul.

— Ah, mademoiselle, mademoiselle, putem vreodată să punem „am terminat cu asta sau cu aia”?

Katherine se întoarse sfidătoare să-l înfrunte.

— Ce este? Încercaţi să-mi spuneţi ceva – mai degrabă să-mi transmiteţi ceva. Însă eu nu mă pricep prea bine să înţeleg aluzive. Aş prefera să-mi spuneţi direct ceea ce aveţi de spus.

Poirot o privi cu tristeţe.

— Ah, mais c'est anglais ça, murmură el, totul în alb şi negru, totul clar şi bine definit. Dar viaţa nu este aşa, mademoiselle. Sunt lucruri care nu există încă, dar îşi proiectează umbra dinainte. Îşi tamponă fruntea cu o batistă uriaşă de mătase şi murmură: Ah, dar am devenit poetic. După cum spuneaţi, haide să vorbim numai despre fapte. Şi, vorbind de fapte, spuneţi-mi ce părere aveţi despre maiorul Knighton.

— Îmi place foarte mult, zise Katherine cu căldură. Este un tânăr încântător.

Poirot oftă.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Katherine.

— Aţi vorbit cu atâta însufleţire, răspunse Poirot. Dacă aţi fi afirmat pe un ton indiferent: „A, e destul de drăguţ”, eh bien, să ştiţi că aş fi fost mai mulţumit.

Katherine râmase tăcută. Nu prea se simţea în largul ei. Poirot continuă visător:

— Şi totuşi, cine ştie? Leş femmes, ele au atât de multe moduri de a ascunde ceea ce simt – şi însufleţirea este poate o modalitate la fel de bună ca oricare.

Oftă.

— Nu înţeleg… Începu Katherine.

Poirot o întrerupse:

— Nu înţelegeţi de ce sunt atât de impertinent, mademoiselle? Sunt un om bătrân şi, din când în când – nu foarte des – întâlnesc pe cineva a cărui soartă mă interesează. Suntem prieteni, mademoiselle. Aţi spus chiar dumneavoastră asta. Şi lucrurile stau în felul următor: mi-ar plăcea să vă văd fericită.

Katherine privi ţintă înaintea ei. Avea o umbreluţă de creton şi cu vârful ei trasa mici desene în pietrişul de la picioarele sale.

— V-am pus o întrebare despre maiorul Knighton şi acum o să vă mai pun una. Vă place de domnul Derek Kettering?

— Nici nu-l cunosc prea bine, zise Katherine.

— Acesta nu este un răspuns.

— Eu cred că este.

Poirot o privi, uimit de ceva din tonul ei. Apoi dădu din cap încet şi grav.

— Poate aveţi dreptate, mademoiselle. Înţelegeţi, eu, care vă vorbesc, am văzut multe pe lume şi ştiu că există două lucruri care sunt adevărate. Un bărbat bun poate fi distrus de iubirea pentru o femeie rea – dar şi reciproca este

valabilă. Un bărbat rău poate în aceeaşi măsură să fie distrus de dragostea pentru o femeie bună.

Katherine ridică rapid privirea.

— Când aţi spus distrus…

— Mă refer din punctul lui de vedere. Omul trebuie să participe din toată inima la o crimă, la fel ca la orice altceva.

— Încercaţi să mă avertizaţi, zise Katherine pe un ton scăzut. Împotriva cui?

— Nu pot privi în inima dumneavoastră, mademoiselle. Nu cred că m-aţi lăsa, chiar dacă aş putea. Voi spune numai asta – există bărbaţi care exercită o fascinaţie stranie asupra femeilor.

— Comte de la Roche, zise Katherine, cu un zâmbet.

— Mai sunt şi alţii – mai periculoşi decât Comte de la Roche. Au calităţi care atrag – nesăbuinţă, cutezanţă, îndrăzneală. Sunteţi fascinată, mademoiselle. Îmi dau seama de asta, dar cred că asta-l tot. Sper că-l aşa. În cazul bărbatului despre care vorbesc, emoţiile pe care le simte sunt adevărate, dar cu toate astea…

— Da?

Poirot se ridică şi rămase în picioare privind-o. Apoi rosti cu o voce joasă, distinctă:

— Probabil că aţi putea iubi un hoţ, mademoiselle, dai nu un criminal.

Cu asta, se îndepărtă rapid şi o lăsă singură.

Poirot auzi micul suspin pe care ea îl scoase şi nu îi acordă nici o atenţie. O lăsă să digere acea ultimă frază, foarte clară.

Ieşind de la cazinou în lumina soarelui, Derek Kettering o văzu stând singură pe bancă şi veni la ea.

— Am jucat, zise el cu un râset uşor şi nu am avut succes. Am pierdut tot… Adică, tot ce am avut la mine.

Katherine îl privi cu o expresie preocupată. Era conştientă că în atitudinea lui era ceva nou, o emoţie ascunsă care se trăda printr-o sută de semne infinitezimale diferite.

— Cred că ai fost mereu un jucător. Spiritul jocului te atrage.

— Un jucător în toate felurile şi în toate zilele? Ai dreptate. Dumneata nu găseşti că e incitant? Să rişti totul pe o singură mână – nimic nu se compară cu asta.

Chiar aşa calmă şi cu capul pe umeri cum se credea, Katherine simţi un fior uşor.

— Vreau să-ţi vorbesc, continuă Derek şi cine ştie când vom mai avea ocazia? Circulă zvonul că mi-am ucis soţia – nu, te rog, nu mă întrerupe. Este absurd, desigur. Se opri câteva clipe, apoi continuă, subliniind cuvintele: Când am de-a face cu poliţia şi cu autorităţile locale trebuie să mă afişez… Ei bine, o oarecare decenţă. Însă prefer să nu fac asta cu dumneata. Am vrut să mă însor pentru bani. Eram în căutarea unei femei cu bani când am cunoscut-o pe Ruth van Aldin. Avea înfăţişarea unei Madone zvelte şi eu… Ei bine… Am luat tot felul de hotărâri bune – şi am fost dezamăgit crunt. Soţia mea era îndrăgostită de alt bărbat atunci când s-a măritat cu mine. A, nu mă plâng! Totul a fost un târg perfect respectabil. Ea voia numele de Leconbury, iar eu voiam banii. Problema a apărut pur şi simplu din cauza sângelui american al lui Ruth. Fără să-l pese nici cât negru sub unghie de mine, ea ar fi vrut să-l stau tot timpul la picioare. Nu o dată aproape că mi-a aruncat în faţă că m-a cumpărat şi că îi aparţineam. Rezultatul a fost că m-am purtat execrabil cu ea. Socrul meu îţi va spune asta şi are dreptate. În momentul morţii lui Ruth, eram în faţa unui adevărat dezastru. Brusc, izbucni în râs. Oricine se află în faţa unui adevărat dezastru când se pune cu un om ca Rufus van Aldin.

— Şi apoi? Întrebă Katherine cu glas scăzut.

— Şi apoi – Derek ridică din umeri – Ruth a fost ucisă. O întâmplare providenţială.

Râse şi sunetul o răni pe Katherine. Tresări.

— Da, recunoscu Derek, nu a fost o afirmaţie de prea mult bun-gust. Dar este destul de adevărată. Acum o să-ţi mai

spun ceva. Din prima clipă când te-am văzut, am ştiut că eşti singura femeie din lume pentru mine. Mi-era… Teamă de dumneata. Am crezut că ai putea să-mi aduci ghinion.

— Ghinion? Întrebă Katherine tăios.

El o privi ţintă.

— De ce ai repetat cuvântul în felul ăsta? La ce te-ai gândit?

— Mă gândeam la diverse lucruri pe care mi le-au spus oamenii.

Derek rânji brusc.

— O să ţi se spună o mulţime despre mine, draga mea şi majoritatea sunt adevărate. Da, chiar şi cele mai rele lucruri – lucruri pe care eu nu ţi le voi spune niciodată. Întotdeauna mi-a plăcut să joc – şi uneori am riscat destul de mult. Nu o să-ţi fac confesiuni – nici acum, nici altădată. Trecutul e trecut. Există însă un lucru pe care aş vrea să-l crezi. Îţi jur solemn că nu am ucis-o pe soţia mea.

Rosti cuvintele cu destulă sinceritate şi totuşi exista ceva teatral în ele. El îi întâlni privirea preocupată şi continuă:

— Ştiu. Te-am minţit deunăzi. Chiar am intrat în compartimentul soţiei mele.

— Ah! Exclamă Katherine.

— Este dificil să explic de ce am făcut-o, dar o să încerc. Vezi dumneata, eu de fapt o spionam oarecum pe soţia mea. În tren, m-am ferit să fiu văzut. Mirelle mi-a spus că soţia mea urma să se întâlnească la Paris cu Comte de la Roche. Ei bine, din câte văzusem, asta nu se întâmplase. M-am simţit ruşinat şi brusc m-am gândit că n-ar fi râu să am o discuţie sinceră cu ea, o dată pentru totdeauna, aşa că am deschis uşa şi am intrat.

Se opri.

— Şi? Îl îndemnă Katherine cu blândeţe.

— Ruth era întinsă în pat, adormită – stătea cu spatele la mine, aşa că nu-l puteam vedea decât ceafa. Aş fi putut să o trezesc, desigur. Dar, brusc, am avut o revelaţie. La urma urinelor, ce mai era de spus şi care să nu fi fost rostit de

amândoi de sute de ori înainte? Părea atât de împăcată, cum stătea acolo. Am ieşit din compartiment cât de încet am putut.

— Şi de ce ai minţit poliţia? Întrebă Katherine.

— Pentru că nu sunt nebun de-a binelea. Mi-am dat seama că, din punct de vedere al mobilului, eu reprezint ucigaşul ideal. Dacă recunoşteam o dată că am fost în compartimentul ei chiar înainte să fie ucisă, mi-aş fi tăiat craca de sub picioare pentru totdeauna.

— Înţeleg.

Înţelegea oare? Nu-şi putea da seama. Simţea o atracţie magnetică faţă de personalitatea lui Derek, dar ceva în ea o făcea să se împotrivească, să fie reţinută…

— Katherine…

— Eu…

— Ştii că ţin la dumneata. Dar dumneata… Ţii la mine?

— Eu… Nu ştiu.

Slăbiciune. Fie ştia, fie nu ştia. Numai dacă…

Aruncă în jur o privire disperată, de parcă ar fi căutat ceva care putea să o ajute. Obrajii i se colorară uşor când un bărbat înalt, cu un uşor şchiopătat, se apropie grăbit pe cărare către ei – maiorul Knighton.

În vocea ei se simţea uşurare şi o căldură neaşteptată atunci când îl întâmpină.

Derek se ridică în picioare, încruntându-se ameninţător, negru la faţă precum cerul de furtună.

— Lady Tamplin pariază? Zise el nepăsător. Trebuie să mă duc la ea şi să-l ofer beneficiile sistemului meu.

Se răsuci pe călcâie şi îi lăsă singuri. Katherine se aşează la loc. Inima îi bătea cu putere şi neregulat, însă stând acolo şi vorbind banalităţi cu bărbatul liniştit şi cam timid de lângă ea, stăpânirea de sine îi reveni.

Apoi îşi dădu seama şocată că şi Knighton îşi dezvăluia sentimentele, la fel cum făcuse şi Derek, însă într-un moc foarte diferit.

Era timid şi se bâlbâia. Cuvintele veneau ezitant, lipsite de orice elocinţă.

— Din prima clipă când te-am văzut, eu… Poate nu ar fi trebuit să vorbesc atât de curând… Dar domnul van Aldin poate pleca oricând de aici şi s-ar putea să nu mai am altă ocazie. Ştiu că nu ai cum să ţii la mine atât de curând – asta este imposibil. Îndrăznesc să spun că asta reprezintă oricum o îngâmfare din partea mea. Am propriile mijloace de subzistenţă, dar nu foarte mult – nu, te rog să nu-mi dai acum un răspuns. Ştiu care va fi răspunsul dumitale. Dar în caz că plec pe neaşteptate, voiam să ştii că… Îmi pasă.

Katherine era zguduită – mişcată. Atitudinea lui era atât de blândă şi de atrăgătoare.

— Mai e ceva. Voiam să ştii că dacă… Dacă vreodată o să ai necazuri şi dacă pot să fac ceva…

Îi luă mâna, i-o ţinu strâns o clipă, apoi îi dădu drumul şi se îndepărtă rapid către cazinou fără să privească înapoi.

Katherine rămase nemişcată, uitându-se după el. Derek Kettering – Richard Knighton – doi bărbaţi atât de diferiţi… Atât de diferiţi! Knighton avea ceva blând, era bun şi de încredere. Cât despre Derek…

Brusc, Katherine avu un sentiment ciudat. Simţi că nu mai stătea singură pe banca din grădinile cazinoului, că stătea cineva lângă ea şi că acel cineva era femeia moartă, Ruth Kettering. Mai avu impresia că Ruth dorea – cu disperare – să-l spună ceva. Impresia era atât de ciudată, de vie, că nu reuşi să şi-o alunge. Era absolut sigură că spiritul lui Ruth Kettering încerca să-l transmită ceva de o importanţă vitală. Senzaţia se risipi. Katherine se ridică, tremurând uşor. Oare ce anume dorea cu atâta ardoare să-l comunice Ruth Kettering?

Capitolul 27

Discuţia cu Mirelle.

După ce o părăsi pe Katherine, Knighton plecă în căutarea lui Hercule Poirot, pe care îl găsi în cazinou, plasând plin: e voie bună câte o miză minimă pe numerele pare. Când

Knighton i se alătură, numărul 33 ieşi câştigător şi miza lui Poirot fu luată de învingător.

— Ghinion! Exclamă Knighton. Aveţi de gând să pariaţi din nou?

Poirot clătina din cap.

— Acum nu.

— Simţiţi fascinaţia jocului? Îl întrebă Knighton curios.

— Nu la ruletă.

Knighton îi aruncă o privire rapidă şi chipul lui căpătă o expresie preocupată. Vorbi ezitant, cu o uşoară deferenţă:

— Mă întrebam dacă sunteţi ocupat, domnule Poirot. Voiam să discut ceva cu dumneavoastră.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră. Să mergem afară? Este plăcut la soare.

Începură să se plimbe împreună şi Knighton trase adânc aer în piept.

— Iubesc Riviera, zise el. Prima oară am venit aici în urmă cu doisprezece ani, în timpul războiului, când am fost trimis la spitalul lui Lady Tamplin. Venirea din Flandra aici a fost că venirea în rai.

— Îmi închipui, afirmă Poirot.

— Cât de îndepărtat pare acum războiul! Meditä Knighton.

— O bucată de drum merseră în tăcere. Vă preocupă ceva?

Knighton îl privi oarecum surprins.

— Aveţi dreptate, mărturisi el. Deşi nu ştiu cum de v-aţi dat seama.

— Era un lucru foarte vizibil, replică Poirot sec.

— Nu ştiam că sunt atât de transparent.

— Este meseria mea să observ fizionomiile, explică micul detectiv cu demnitate.

— Ce vreau să vă spun, domnule Poirot… Aţi auzit de această dansatoare – Mirelle?

— Cea care este chère amie a domnului Derek Kettering?

— Da, despre ea este vorba. Şi, cunoscând acest lucru, înţelegeţi că domnul van Aldin nu o vede, fireşte, cu ochi

buni. Ea i-a scris, cerându-l o întrevedere. El mi-a spus să compun o scrisoare tăioasă de refuz, ceea ce desigur am şi făcut. Azi-dimineaţă, ea a venit la hotel şi a trimis cartea ei de vizită, afirmând că este urgent şi vital să îl vadă de îndată pe domnul van Aldin.

— Mi se pare interesant, afirmă Poirot.

— Domnul van Aldin s-a înfuriat. Mi-a spus ce mesaj să-l trimit. Eu am îndrăznit să nu fiu de acord. Mi s-a părut şi probabil şi posibil ca această femeie, Mirelle, să ne poată da informaţii preţioase. Ştim că s-a aflat în Trenul Albastră şi se poate să fi văzut sau auzit ceva de o importanţă vitală pentru noi. Nu sunteţi de acord cu mine, domnule Poirot?

— Ba da, replică Poirot succint. Domnul van Aldin, dacă pot să spun asta, s-a comportat din cale-afară de nesăbuit.

— Mă bucur că aşa vedeţi lucrurile, afirmă secretarul. Acum o să vă spun ceva, domnule Poirot. Atât de lipsită de înţelepciune mi s-a părut atitudinea domnului van Aldin, încât m-am dus şi am avut o întrevedere particulară cu doamna.

— Eh bien?

— Problema a fost că ea a insistat să-l întâlnească pe domnul van Aldin în persoană. Am făcut mesajul lui cât de blând posibil. De fapt, ca să fiu sincer, i-am dat cu totul altă formă. I-am spus că domnul van Aldin era prea ocupat ca să o întâlnească în acel moment, dar că ea poate să-l transmită prin mine orice dorea să-l spună. Totuşi, ea nu a putut să facă asta, aşa că a plecat rară să mai spună nimic. Dar am impresia, domnule Poirot, că femeia aceea ştie ceva.

— Asta e o chestiune serioasă, spuse Poirot cu calm. Ştiţi unde locuieşte?

— Da. Knighton îi spuse numele hotelului.

— Bine, concluziona Poirot. Vom merge acolo imediat.

Asistentul nu părea foarte convins.

— Şi domnul van Aldin? Întrebă el cu îndoială.

— Domnul van Aldin este un om foarte încăpăţânat, replică Poirot sec. Eu nu stau la discuţii contradictorii cu oamenii

încăpăţânaţi – acţionez în pofida lor. Vom merge imediat să ne întâlnim cu acea doamnă. O să-l spun că sunteţi împuternicit ie domnul van Aldin să acţionaţi în numele lui, iar dumneavoastră o să vă abţineţi să mă contraziceţi.

Knighton încă nu părea convins pe deplin, dar Poirot nu băgă în seamă ezitările lui.

La hotel, li se spuse că mademoiselle era în cameră şi Poirot îi trimise cărţile de vizită, a lui şi a lui Knighton, pe care scrise „Din partea domnului van Aldin”.

Mademoiselle Mirelle le transmise că îi va primi.

Când fură poftiţi în apartamentul dansatoarei, Poirot luă mediat iniţiativa.

— Mademoiselle, murmură el, aplecându-se foarte adânc, suntem aici în numele domnului van Aldin.

— Ah! Şi de ce nu a venit chiar el?

— Nu se simte bine, minţi cu neruşinare Poirot. Este afectat de laringita de Riviera, dar eu sunt împuternicit să acţionez în numele lui, la fel şi maiorul Knighton, asistentul său. Doar dacă nu cumva domnişoara doreşte să aştepte vreo două săptămâni.

Dacă exista ceva de care Poirot era destul de sigur era faptul că un cuvânt simplu că „a aştepta” reprezenta o anatemă pentru o persoană cu temperamental lui Mirelle.

— Eh bien, o să vorbesc, domnilor, exclamă ea. Am avut destulă răbdare. M-am abţinut. Şi pentru ce? Ca să fiu insultată!

Da, insultată! Ah! Crede că o poate trata pe Mirelle în felul acesta? Să o arunce ca pe o măsea stricată! Vă spun eu – nici un bărbat nu s-a plictisit de mine. Întotdeauna eu mă plictisesc de ei.

Măsura în sus şi în jos camera, trupul ei zvelt tremurând de furie. O măsuţă îi stătea în cale şi ea o aruncă într-un colţ, unde se făcu ţăndări de perete.

— Asta o să-l fac, striga ea, asta!

Luând un bol de sticlă plin cu crini îl aruncă în grătarul şemineului, unde se sfărâmă în mii de bucăţele.

Knighton o privea cu dezaprobarea rece tipic englezească. Se simţea stânjenit şi deloc în largul lui. Pe de altă parte, Poirot, cu ochii lui sclipitori, savura scena pe deplin.

— Ah, magnific! Exclamă el. Se vede – madame are temperament!

— Sunt o artistă, afirmă Mirelle. Orice artist are temperament. I-am spus lui Derek să se poarte frumos, dar nu a vrut să mă asculte. Se întoarse brusc spre Poirot. Este adevărat, nu-l aşa, că vrea să se însoare cu domnişoara aceea englezoaică?

Poirot tuşi.

— On m'a dit, murmură el, că o adoră cu pasiune.

Mirelle se apropie de ei.

— Şi-a ucis soţia, urlă ea. Poftim, acum ştiţi! Mi-a spus înainte că are de gând să o facă. Ajunsese într-un impasse şi – harşt!

— A găsit soluţia cea mai uşoară.

— Spuneţi că domnul Kettering şi-a ucis soţia.

— Da, da, da. Nu v-am zis asta?

— Poliţia, murmură Poirot, va avea nevoie de dovezi în sprijinul acestei… Afirmaţii.

— Vă spun că l-am văzut ieşind din compartimentul ei în acea noapte în tren.

— Când? Întrebă brusc Poirot.

— Chiar înainte ca trenul să ajungă la Lyon.

— Puteţi jura, mademoiselle?

Era un alt Poirot care vorbea acum – tăios şi hotărât.

— Da.

Urmă un moment de tăcere. Mirelle răsufla din greu, iar ochii ei, pe jumătate sfidători, pe jumătate înspăimântaţi, treceau de la un chip la altul.

— Aceasta este o chestiune serioasă, mademoiselle, afirmă detectivul. Vă daţi seama cât de serioasă este?

— Sigur că da.

— Foarte bine, spuse Poirot. Atunci înţelegeţi, mademoiselle, că nu avem timp de pierdut. Poate veţi dori

să ne însoţiţi imediat la biroul judecătorului de instrucţie.

Mirelle fu şocată. Ezită, dar, aşa cum prevăzuse Poirot, nu avea loc de întors.

— Foarte bine, murmură ea, să-mi aduc o haină.

Lăsaţi singuri, Poirot şi Knighton schimbară priviri.

— Trebuie acţionat cât – cum se zice?

— Fierul e cald, zise Poirot încet. Este o femeie temperamentală. Poate că după o oră o să-l pară rău şi o să dorească să retragă ce a spus. Trebuie să împiedicăm asta cu orice preţ.

Mirelle reapăru, îmbrăcată într-o haină de catifea brodată cu piele de leopard. Nu părea să se deosebească prea mult de un leopard, roşcată şi periculoasă.

Îi găsiră pe domnul Caux şi pe judecătorul de instrucţie împreună. După câteva cuvinte de introducere spuse de Poirot, mademoiselle Mirelle fu invitată politicos să-şi spună povestea. Ea se supuse, folosind cam aceleaşi cuvinte rostite în faţa lui Knighton şi Poirot, deşi într-un mod mult mai sobru.

— Este o poveste extraordinară, mademoiselle, rosti încet domnul Carrege.

Se lăsă pe speteaza scaunului, îşi potrivi pince-nezul şi o privi atent şi cercetător pe dansatoare.

— Vreţi să vă credem că domnul Kettering chiar s-a lăudat în faţa dumneavoastră că va comite crima?

— Da, da. A zis că ea este prea sănătoasă. Dacă avea să moară, trebuia să aibă un accident – el urma să aranjeze totul.

— Vă daţi seama, mademoiselle, afirmă domnul Carrege cu severitate, că sunteţi complice înainte de comiterea faptei? Eu? Dar nu am nici cea mai mică vină, monsieur. Nici o clipă nu am luat în serios acea afirmaţie. Nu, nicidecum! Eu cunosc bărbaţii, monsieur – spun tot felul de lucruri nesăbuite. Ar fi foarte ciudat dacă cineva ar lua tot ce spun ei au pied de la lettre.

Judecătorul de instrucţie ridică din sprâncene.

— Să credem deci că aţi considerat ameninţările domnului Kettering drept simple vorbe? Pot să vă întreb, mademoiselle, ce v-a determinat să vă anulaţi angajamentele de la Londra şi să veniţi pe Riviera?

Mirelle îl privi cu ochii negri, plini de emoţie.

— Am vrut să fiu cu omul iubit, răspunse ea simplu. Ce este atât de neobişnuit?

Poirot interveni blând cu întrebarea:

— Deci a fost dorinţa domnului Kettering să îl însoţiţi la Nişa?

Mirelle păru să aibă oarecare dificultăţi în a răspunde la această întrebare. Ezită puţin înainte să vorbească, iar când o făcu atitudinea ei era de o indiferenţă arogantă:

— În asemenea chestiuni, eu fac cum îmi place, monsieur, zise ea.

Acest răspuns nu reprezenta deloc un răspuns, fapt observat de toţi cei trei bărbaţi. Aceştia nu spuseră nimic.

— Când aţi fost convinsă pentru prima dată că domnul Kettering şi-a ucis soţia?

— După cum v-am spus, monsieur, l-am văzut pe domnul Kettering ieşind din compartimentul soţiei sale chiar înainte ca trenul să ajungă la Lyon. Pe faţă avea o expresie… Ah! În acel moment nu am putut să o înţeleg – o expresie hăituită şi îngrozitoare. Nu o să o uit niciodată.

Vocea ei se transformă într-un strigăt ascuţit şi îşi aruncă braţele în lături cu un gest extravagant.

— Chiar aşa, făcu domnul Carrege.

— După aceea, când am aflat că madame Kettering era moartă când trenul a ajuns la Lyon, atunci… Atunci am ştiut!

— Şi totuşi, nu v-aţi dus la poliţie, mademoiselle, afirmă comisarul cu blândeţe.

Mirelle îl privi de sus. În mod evident îi făcea plăcere rolul pe care îl juca.

— Să-mi trădez iubitul? Întrebă ea. Ah, nu! Nu cereţi unei femei să facă una ca asta!

— Totuşi acum… Sugeră domnul Caux.
— Acum lucrurile stau altfel. El m-a trădat pe mine! Să suport asta în tăcere?
Judecătorul de instrucţie o întrerupse:
— Da, da, murmură el liniştitor. Iar acum, mademoiselle, poate doriţi să citiţi declaraţia pe care ne-aţi dat-o, să vedeţi dacă totul e corect şi să o semnaţi.
Mirelle nu pierdu vremea cu cititul documentului.
— Da, da, e corect, spuse ea. Se ridică în picioare. Mai aveţi nevoie de mine, domnilor?
— În momentul de faţă, nu, mademoiselle.
— Şi Derek va fi arestat?
— De îndată, mademoiselle.
Mirelle râse cu cruzime şi îşi strânse mai bine haina de blană în jurul trupului.
— Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să mă insulte, exclamă ea.
— Mai e o mică chestiune. Poirot tuşi scuzându-se. Doar o chestiune de detaliu.
— Da?
— Ce vă face să credeţi că madame Kettering era moartă când trenul a plecat din Lyon?
Mirelle îl privi ţintă.
— Dar chiar era moartă.
— Era?
— Da, desigur. Eu…
Se opri dintr-odată. Poirot o privea cu atenţie şi observă cum ochii ei devin prudenţi.
— Aşa mi s-a spus. Toată lumea spune asta…
— Oh, făcu Poirot, nu ştiam că acest fapt a fost menţionat în afara biroului judecătorului de instrucţie.
Mirelle păru să-şi piardă oarecum stăpânirea de sine.
— Lucrurile astea se aud, răspunse ea vag, se află. Cineva mi-a spus. Nu-mi amintesc cine.
Se îndreptă spre uşă. Domnul Caux sări în picioare şi i-o deschise şi, în acel moment, vocea lui Poirot se auzi, blândă,

încă o dată:
— Şi bijuteriile? Scuzaţi-mă, mademoiselle. Despre bijuterii ce puteţi să-mi spuneţi?
— Bijuterii? Ce bijuterii?
— Rubinele Caterinei cea Mare. De vreme ce auziţi atât de multe, trebuie să fi auzit şi de ele.
— Nu ştiu nimic despre nici un fel de bijuterii, replică Mirelle cu asprime.
Ieşi, închizând uşa în urma ei. Domnul Caux îşi reocupă locul pe scaun. Judecătorul de instrucţie oftă.
— Ce furie! Exclamă el. Dar diablement chic. Mă întreb dacă spune adevărul. Înclin să cred că da.
— În mod sigur, există ceva adevăr în povestea ei, zise Poirot Am confirmarea din partea domnişoarei Grey. Se uita pe coridor cu puţin înainte ca trenul să ajungă la Lyon şi l-a văzut pe domnul Kettering intrând în compartimentul soţiei lui.
— Cazul împotriva lui mi se pare destul de clar, zise comisarul, oftând. Ce păcat! Murmură el.
— Ce vreţi să spuneţi?
— A fost ambiţia vieţii mele să-l bag la închisoare pe Comte de la Roche. De data asta, mă foi, credeam că l-am prins. Acest suspect… Nu este nici pe departe la fel de satisfăcător.
Domnul Carrege îşi frecă nasul.
— Dacă nu o să meargă ceva bine, va fi extrem de neplăcut, observă el prudent. Domnul Kettering face parte din aristocraţie. Povestea va ajunge în ziare. Dacă am făcut o greşeală…
Ridică din umeri cu un gest rău prevestitor.
— Acum, bijuteriile, zise comisarul. Ce credeţi că a făcut cu ele?
— Le-a luat ca să le ascundă, desigur, opină domnul Carrege. Trebuie să reprezinte un mare inconvenient pentru el şi este foarte dificil să scape de ele.
Poirot zâmbi.

— Eu am o idee în legătură cu bijuteriile. Spuneţi-mi, domnilor, ce ştiţi despre un bărbat căruia i se spune Marchizul?

Comisarul se aplecă înainte, părând extrem de interesat.

— Marchizul, făcu el, Marchizul? Credeţi că e amestecat în afacerea asta, domnule Poirot?

— V-am întrebat ce ştiţi despre el.

Comisarul făcu o grimasă sugestivă.

— Nu câte ar trebui să ştim, remarcă el plin de regret. Vedeţi dumneavoastră, el lucrează în spatele scenei. Dar e cineva sus-pus. De lucrul ăsta suntem siguri. Nu face parte din lumea infractorilor.

— E francez?

— Mda. Cel puţin aşa credem. Însă nu suntem siguri. A acţionat în Franţa, în Anglia, în America. Toamna trecută în Elveţia au avut loc o serie de jafuri care au fost puse pe seama lui. După câte se pare, este un grand seigneur, care vorbeşte la perfecţie atât franceza, cât şi engleză, iar naţionalitatea lui este un mister.

Poirot dădu din cap şi se ridică să plece.

— Nu ne mai puteţi spune nimic, domnule Poirot? Îl îndemnă comisarul.

— În acest moment, nu, răspunse Poirot, dar s-ar putea să mă aştepte nişte veşti la hotel.

Domnul Carrege părea stânjenit.

— Dacă Marchizul este amestecat în această… Începu el, apoi se opri.

— Ne contrazice toate ideile, se plânse domnul Caux.

Dar nu le contrazice pe ale mele, zise Poirot. Dimpotrivă, se potriveşte foarte bine cu ele. Au revoir, domnilor. Dacă aflu veşti importante, vi le voi comunica imediat. Se întoarse pe jos la hotel, cu un chip grav. În absenţa lui, sosise o telegramă. Scoţând din buzunar un cuţitaş pentru hârtii, o deschise. Era o telegramă lungă şi o citi de două ori înainte de a o pune încetişor în buzunar. Sus, George îl aştepta pe stăpânul lui.

— Sunt obosit, Georges, foarte obosit. Vrei să-mi comanzi o cană mică de ciocolată?

Ciocolata fu comandată şi adusă, iar George o aşează pe o măsuţă de lângă cotul stăpânului său. Când vru să se retragă, Poirot spuse:

— Georges, cred că tu cunoşti bine aristocraţia engleză, nu-l aşa?

George zâmbi, parcă scuzându-se.

— Cred că pot spune că o cunosc, sir, replică el.

— Presupun că opinia ta, Georges, este că infractorii provin invariabil din clasele inferioare ale societăţii?

— Nu întotdeauna, sir. Unul dintre fiii mai mici ai ducelui de Devize a plecat de la Eton în condiţii nu foarte onorabile, iar după aceea a provocat multă nelinişte în câteva ocazii. Poliţia nu a vrut să accepte ideea că era vorba despre cleptomanie. Era un tânăr foarte isteţ, sir, dar vicios până în măduva oaselor, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Înălţimea Sa l-a trimis în Australia şi am auzit că şi acolo a fost condamnat, sub un alt nume. Foarte ciudat, sir, dar asta este. Nu mai e nevoie să spun că tânărul nu avea deloc nevoi financiare.

Poirot dădu din cap aprobator.

— Plăcerea emoţiilor tari, murmură el şi o doagă lipsă. Mă întreb acum…

Scoase telegrama din buzunar şi o citi din nou.

— Apoi a mai fost fiica lui Lady Mary Fox, continuă valetul cu chef de depănat amintiri. A escrocat nişte negustori într-un mod şocant! Este un lucru foarte îngrijorător pentru cele mai bune familii, dacă pot să spun asta şi mai există multe alte cazuri ciudate pe care le-aş putea pomeni. Ai o vastă experienţă, Georges, murmură Poirot. Întotdeauna m-am întrebat dacă, după ce ai fost întotdeauna în slujba unor familii nobiliare, nu te-ai înjosit venind să lucrezi: i valet pentru mine. Pun asta pe seama plăcerii emoţiilor tari din partea ta.

— Nu chiar, sir, răspunse George. S-a întâmplat să văd în Society Snippets că aţi fost primit la Palatul Buckingham. Chiar în acea perioadă căutam o nouă situaţie. Se zicea că Maiestatea Sa a fost foarte amabil şi prietenos, aşa că m-am gândit că sunteţi un om foarte capabil.

— Ah, făcu Poirot, întotdeauna e bine să ştii motivaţia unor lucruri. Rămase o clipă pe gânduri, apoi continuă: Ai sunat-o pe mademoiselle Papopolous?

— Da, sir. Ea şi tatăl său sunt încântaţi să cineze diseară cu dumneavoastră.

— Aha, zise Poirot gânditor. Îşi bău ciocolata, puse ceaşca şi farfurioara ordonat în mijlocul tăvii şi spuse încet, mai mult pentru sine decât pentru valet: Veveriţa, dragul meu Georges, adună alune. Le strânge toamna, ca să-l fie de folos mai târziu. Ca să avem succes ca oameni, Georges, trebuie să profităm de lecţiile celor care se află mai jos ca noi în regnul animal. Eu am făcut mereu asta. Am fost pisică, urmărind gaura şoarecelui. Am fost credinciosul câine care urmăreşte mirosul şi nu mi-am luat nasul de pe urmă. Şi, de asemenea, bunul meu Georges, am fost veveriţă. Am adunat un mic fapt de aici, un mic fapt de dincolo. Acum mă duc la ascunzătoarea mea şi iau o anumită alună, o alună pe care am depozitat-o… Să mă gândesc… Acum 17 ani. Mă urmăreşti, Georges?

— Nu m-aş fi gândit, sir, răspunse George, că alunele rezistă atât de mult, deşi ştiu că se pot face minuni cu conservele.

Poirot îl privi şi zâmbi.

Capitolul 28

Poirot face pe veveriţa.

Poirot porni spre întâlnirea de la cină luându-şi o marjă de trei sferturi de oră. Avea un scop pentru asta. Maşina nu îl duse direct la Monte-Carlo, ci pe la casa lui Lady Tamplin de la Cap Martin, unde ceru să o vadă pe domnişoara Grey. Doamnele se îmbrăcau şi Poirot fu invitat să aştepte într-un

salonaş unde, după vreo trei sau patru minute, i se alătură şi Lenox Tamplin.

— Katherine încă nu este gata, zise ea. Pot să-l transmit un mesaj sau preferaţi să aşteptaţi până coboară?

Poirot o privi gânditor. Nu răspunse imediat, ca şi cum decizia lui depindea de ceva foarte important. Se părea că răspunsul la o asemenea întrebare simplă conta.

— Nu, răspunse el în cele din urmă. Nu, nu cred că este necesar să o aştept pe mademoiselle Katherine. Cred că e mai bine să nu o fac. Lucrurile de genul acesta sunt oarecum dificile.

Lenox aşteptă politicoasă, cu sprâncenele uşor ridicate.

— Am o veste, continuă Poirot. Poate vreţi să i-o spuneţi prietenei dumneavoastră. Domnul Kettering a fost arestat în această seară pentru uciderea soţiei lui.

— Vreţi să-l spun lui Katherine una ca asta? Întrebă Lenox.

Respira cu dificultate, ca şi cum alergase. Lui Poirot i se Păru că faţa ei arăta albă şi încordată – nu era greu de remarcat acest lucru.

— De ce? Se interesă Lenox. Credeţi că ea va fi supărată? Credeţi că îi pasă? Nu ştiu, mademoiselle, răspunse Poirot. Vedeţi, recunosc sincer. De obicei eu ştiu tot, dar în acest caz, eu… Ei bine, nu ştiu. Poate dumneavoastră ştiţi mai bine ca mine.

— Da, zise Lenox, ştiu – dar nu am de gând să vă spun şi dumneavoastră. Făcu o pauză, cu sprâncenele ei negre încruntate. Credeţi că el a făcut-o? Întrebă ea dintr-odată.

Poirot ridică din umeri.

— Poliţia aşa crede.

— Ah, făcu Lenox, daţi răspunsuri echivoce, nu-l aşa? Deci este ceva de ascuns.

Râmase din nou tăcută, încruntându-se. Poirot rosti cu blândeţe:

— II cunoaşteţi de multă vreme pe Derek Kettering, nu-l aşa?

— Cam de când eram copil, replică Lenox morocănoasă.

Poirot dădu din cap de câteva ori fără să vorbească.

Cu una dintre mişcările ei bruşte, Lenox îşi trase un scaun şi se aşeză, cu coatele pe masă şi cu faţa în palme. Aşezată astfel, îl privi direct peste masă pe Poirot.

— Ce au împotriva lui? Ceru ea să afle. Mobilul, presupun. Probabil că a moştenit ceva bani după moartea ei.

— A moştenit două milioane.

— Şi dacă nu ar fi murit, ar fi fost ruinat?

— Da.

— Dar trebuie să fie ceva mai mult de atât, insistă Lenox. A călătorit cu acelaşi tren, ştiu, dar… Numai asta nu ar fi fost suficient.

— În compartimentul ei a fost găsit un portţigaret cu litera K, care nu aparţinea doamnei Kettering, iar el a fost văzut de două persoane intrând şi ieşind din compartimentul ei chiar înainte ca trenul să ajungă la Lyon.

— Ce persoane?

— Prietena dumneavoastră domnişoara Grey a fost una dintre ele. Cealaltă a fost mademoiselle Mirelle, dansatoarea.

— Şi el, Derek, ce a avut de spus despre asta? Întrebă Lenox cu asprime.

— Neagă faptul că ar fi intrat măcar în compartimentul soţiei lui, zise Poirot.

— Prostul! Exclamă Lenox cu însufleţire, încruntându-se. Chiar înainte de Lyon, spuneţi? Nu ştie nimeni când… Când a murit?

— Opinia doctorilor nu este neapărat foarte exactă, afirmă Poirot. Ei înclină să creadă că este improbabil ca moartea să fi apărut după plecarea din Lyon. Şi ştim că, la câteva clipe după ieşirea din Lyon, doamna Kettering era moartă.

— Cum de ştiţi asta?

Poirot zâmbea destul de straniu pentru sine.

— Altcineva a intrat în compartimentul ei şi a găsit-o moartă.

— Şi nu a dat alarma în tren?

— Nu.
— De ce nu?
— Fără îndoială, a avut propriile motive.
— Dumneavoastră cunoaşteţi motivul?
— Cred că da.
Lenox râmase nemişcată, întorcând lucrurile pe toate părţile în minte. Poirot o privea în tăcere. În cele din urmă, ea ridică privirea. O roşeaţă uşoară îi colora obrajii şi ochii îi străluceau.
— Credeţi că a fost omorâtă de cineva din tren, dar nu este neapărat necesar ca lucrurile să stea în acest fel. Cum poţi opri pe cineva să se urce în tren când acesta s-a oprit la Lyon? Putea să meargă direct în compartimentul ei, să o stranguleze, să ia rubinele şi să coboare din nou fără să prindă cineva de veste. S-ar fi putut să fie omorâtă în timp ce trenul se afla încă în gara Lyon. Este atunci posibil ca ea să fi fost în viaţă când Derek a intrat în compartiment şi moartă când cealaltă persoană a descoperit-o.
Poirot se lăsă pe speteaza scaunului şi inspiră adânc. O privi pe tânără şi dădu din cap aprobator de trei ori, apoi oftă adânc.
— Mademoiselle, zise el, ceea ce tocmai aţi spus este foarte just – foarte adevărat. Mă zbăteam în întuneric şi dumneavoastră mi-aţi arătat lumina. Exista ceva care mă nedumerea, iar dumneavoastră l-aţi lămurit.
Se ridică în picioare.
— Şi Derek? Întrebă Lenox.
— Cine ştie? Făcu Poirot, ridicând din umeri. Dar să vă spun ceva, mademoiselle. Nu sunt mulţumit. Nu, eu, Hercule Poirot, nu sunt încă mulţumit. Este posibil să aflu ceva nou chiar în această seară. Cel puţin, o să încerc.
— Vă întâlniţi cu cineva?
— Da.
— Cineva care ştie ceva?
— Cineva care s-ar putea să ştie ceva. În astfel de chestiuni, nu trebuie lăsat nimic necercetat. Au revoir,

mademoiselle.

Lenox îl însoţi până la uşă.

— V-am fost… de ajutor? Îl întrebă ea.

Trăsăturile lui Poirot se îmblânziră în timp ce o privea stând în cadrul uşii.

— Da, mademoiselle, mi-aţi fost de ajutor. Dacă lucrurile vor fi foarte neplăcute, întotdeauna amintiţi-vă de asta.

După ce maşina porni la drum, Poirot căzu din nou într-o concentrare preocupată, dar în ochi îi sclipea acea lumină verzuie care anunţa întotdeauna triumful ce avea să vină.

Ajunse cu câteva minute întârziere la întâlnire şi descoperi că domnul Papopolous şi fiica lui sosiseră înaintea lui. Scuzele lui fură pline de umilinţă şi se întrecu pe sine în politeţuri şi în mici atenţii. Grecul părea deosebit de blând şi de nobil în acea seară – un patriarh melancolic, cu o viaţă fără prihană. Zia arăta bine şi era binedispusă. Cina fu plăcută. Poirot era în formă maximă, foarte spiritual. Spuse anecdote, făcu glume şi complimente elegante Ziei Papopolous şi povesti multe întâmplări interesante din cariera sa. Meniul fu ales cu grijă, iar vinul, excelent.

Spre sfârşitul mesei, domnul Papopolous întrebă politicos:

— Şi pontul pe care vi l-am dat? Aţi pariat pe cal?

— Sunt în legătură cu… Ăăă… Agentul meu de pariuri, replică Poirot.

Privirile celor doi se întâlniră.

— E un cal bine-cunoscut, nu?

— Nu, replică Poirot. Este ceea ce prietenii noştri englezii ar numi surpriza cursei.

— Ah! Făcu domnul Papopolous gânditor.

— Acum trebuie să mergem la cazinou şi să facem un mic pariu la ruletă, zise Poirot vesel.

La cazinou grupul se despărţi, Poirot dedicându-se în întregime Ziei, în vreme ce Papopolous se îndepărtă.

Poirot nu avu noroc, însă Zia era într-o zi norocoasă şi curând câştigă câteva mii de franci.

— Cred că ar fi bine, remarcă ea sec către Poirot, dacă m-aş opri acum.

Ochii lui Poirot sclipiră.

— Excelent! Exclamă el. Sunteţi cu adevărat fiica tatălui dumneavoastră, mademoiselle Zia. Să ştii când să te opreşti – ah!

— Asta e o artă. Se uită în jur. Nu-l văd pe tatăl dumneavoastră, remarcă el nepăsător. O să vă aduc haina, mademoiselle şi o să ieşim în grădină.

Totuşi, nu se îndreptă direct spre garderobă. Ochii lui ageri nu observaseră decât de puţină vreme plecarea domnului Papopolous şi Poirot era nerăbdător să afle ce se întâmplase cu grecul cel viclean. Dădu de el pe neaşteptate în holul mare de la intrare. Stătea lângă unul dintre stâlpi, discutând cu o doamnă care de-abia sosise. Doamna era Mirelle.

Poirot se furişă discret de-a lungul încăperii. Ajunse de partea cealaltă a stâlpului, neobservat de cei doi care discutau animat – sau, mai bine spus, dansatoarea vorbea, iar Papopolous contribuia ocazional cu un cuvânt monosilabic şi cu multe gesturi expresive.

— Vă spun că am nevoie de timp, spunea dansatoarea. Dacă îmi acordaţi timp, o să fac rost de bani.

— Să aştept – grecul ridică din umeri – este neplăcut.

— Numai foarte puţin timp, se rugă dansatoarea. Ah! Trebuie s-o faceţi! O săptămână – zece zile – asta e tot ce vă cer. Puteţi fi sigur de afacere. Banii sunt pe drum.

Papopolous se mişcă un pic şi privi în jur neliniştit – îl descoperi astfel pe Poirot chiar lângă el, cu o faţă radioasă a nevinovată.

— Ah! Vous voila, domnule Papopolous. Vă căutam. Se roate să o iau pe mademoiselle Zia la un mic tur al grădinilor? Bună seara, mademoiselle! Se înclină foarte adânc în faţa îi Mirelle. Mii de scuze că nu v-am văzut imediat.

Dansatoarea întâmpină oarecum nerăbdătoare salutul/ii Poirot. Era în mod evident enervată de întreruperea tette-a-tette-ului. Poirot prinse rapid ideea. Papopolous murmură: „Sigur, sigur” şi Poirot se retrase de îndată.

Luă haina Ziei şi împreună începură să se plimbe prin grădină.

— Aici au loc sinuciderile, zise Zia.

Poirot ridică din umeri.

— Aşa se zice. Oamenii sunt nebuni, nu-l aşa, mademoiselle? E atât de plăcut să mănânci, să bei, să respiri aer curat. Trebuie să fii nebun să renunţi la toate astea doar pentru că nu ai bani – sau din cauza unor probleme de suflet. L'amour provoacă multe nenorociri, nu-l aşa?

Zia râse.

— Nu ar trebui să râdeţi de iubire, mademoiselle, afirmă Poirot, clătinând energic degetul arătător înspre ea. Sunteţi tânără şi frumoasă.

— Nu prea cred, replică Zia. Uitaţi că am 33 de ani, domnule Poirot. Sunt sinceră cu dumneavoastră fiindcă nu are rost să fiu altfel. După cum i-aţi spus şi tatălui meu, au trecut exact şaptesprezece ani de când ne-aţi ajutat atunci, la Paris.

— Când mă uit la dumneata, îmi pare mult mai puţin, zise Poirot galant. Şi pe atunci eraţi în mare măsură aşa cum sunteţi acum, mademoiselle – un pic mai slăbuţă, un pic mai palidă, un pic mai serioasă. Aveaţi 16 ani şi de-abia terminaseră̆ţi pensionul. Nu chiar o petite pensionnaire, nu chiar o femeie. Eraţi foarte încântătoare, foarte fermecătoare, mademoiselle Zia. Fără îndoială că şi alţii gândeau la fel.

— La 16 ani, oricine e simplu şi puţin prostuţ, remarcă Zia. Se poate, acceptă Poirot. Da, se poate. La 16 ani, omul e credul, nu-l aşa? Crede tot ce i se spune.

Dacă Poirot observă privirea rapidă pe care i-o aruncă fata, se prefăcu a nu o remarcă. Continuă visător:

— Totuşi, aceea a fost o afacere ciudată. Tatăl dumneavoastră, mademoiselle, nu a înţeles niciodată adevărata ei esenţă.

— Nu?

— Când mi-a cerut detalii, explicaţii, i-am spus: „Fără scandal, v-am adus înapoi ceea ce a fost pierdut. Nu trebuie să puneţi întrebări”. Ştiţi, mademoiselle, de ce i-am spus acele lucruri?

— N-am idee, replică tânăra cu răceală.

— Deoarece aveam o slăbiciune pentru o micuţă pensionnaire, atât de palidă, de slăbuţă, de serioasă.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, exclamă Zia furioasă.

— Nu, mademoiselle? Aţi uitat de Antonio Pirezzio?

Auzi cum i se tăie răsuflarea – aproape ca un geamăt.

— Venise să lucreze ca vânzător la magazin, dar nu aşa ar fi putut pune mâna pe ceea ce-şi dorea. Un vânzător îşi poate ridica ochii spre fiica stăpânului, nu-l aşa? Dacă este tânăr şi frumos şi priceput la vorbe. Şi cum cei doi nu pot face dragoste tot timpul, din când în când trebuie să discute despre lucruri care îi interesează pe amândoi – cum ar fi obiectul acela foarte interesant care a fost lăsat temporar în custodia domnului Papopolous. Şi cum, după cum spuneaţi, mademoiselle, tinerii sunt proşti şi creduli, a fost simplu să-l credeţi şi să îi arătaţi acel obiect, să-l arătaţi unde era ţinut. Şi după aceea, după plecarea lui – după ce catastrofă de necrezut s-a întâmplat… Vai! Biata micuţă pensionnaire. În ce situaţie îngrozitoare se află! Este speriată, biata de ea. Să vorbească sau să nu vorbească? Apoi iată că apare acel om de treabă, Hercule Poirot. Trebuie să fi fost aproape un miracol, cum s-au aranjat lucrurile. Comoara nepreţuită este pusă la locul ei şi nu există întrebări incomode.

Zia se întoarse spre el furioasă.

— Aţi ştiut tot timpul? Cine v-a spus? A fost, a fost Antonio?

Poirot clatină din cap.

— Nimeni nu mi-a spus, răspunse el calm. Am ghicit. A fost: presupunere nimerită, nu-l aşa, mademoiselle? Vedeţi,

dacă r1 te pricepi să ghiceşti, nu prea are sens să fii detectiv.

Câteva minute, tânăra merse în tăcere alături de el. Apoi rosti cu o voce aspră:

— Ei bine, ce aveţi de gând să faceţi acum? O să-l spuneţi tatălui meu?

— Nu, rosti Poirot cu severitate. În mod sigur, nu.

Ea îi aruncă o privire plină de curiozitate.

— Vreţi ceva de la mine?

— Vreau să mă ajutaţi, mademoiselle.

— Ce vă face să credeţi că pot să vă ajut?

— Nu cred. Sper numai.

— Şi dacă nu vă ajut, atunci… O să-l spuneţi tatălui meu?

— Nu, sigur că nu! Alungaţi ideea asta, mademoiselle. Nu sunt un şantajist. Nu ţin secretul ăsta deasupra capului dumneavoastră precum o sabie şi nu vă ameninţ cu el.

— Dacă refuz să vă ajut?… Începu tânăra încet.

— Atunci refuzaţi şi gata.

— Atunci, de ce…?

Se opri.

— Ascultaţi şi o să vă spun de ce. Femeile, mademoiselle, sunt generoase. Dacă pot face un serviciu unei persoane care le-a făcut la rândul lor un serviciu, atunci o vor face. Eu am fost o dată generos cu dumneavoastră, mademoiselle. Am tăcut când aş fi putut să vorbesc.

Urmă o altă tăcere; apoi tânăra spuse:

— Tatăl meu v-a dat o sugestie zilele trecute.

— A fost foarte amabil din partea dumnealui.

— Nu cred, zise Zia încet, că mai pot adăuga altceva.

Dacă Poirot fu dezamăgit, nu o arătă. Nici un muşchi de Pe faţa lui nu se clinti.

— Eh bien! Exclamă el vesel. Atunci trebuie să discutăm despre alte subiecte.

Apoi începu să sporovăiască vesel. Totuşi, tânăra era distraite, iar răspunsurile ei – mecanice şi nu întotdeauna la

subiect. De-abia când se apropiau iarăşi de cazinou, ea păru să ia o hotărâre.

— Domnule Poirot?

— Da, mademoiselle?

— Eu… Aş vrea să vă ajut, dacă pot.

— Sunteţi foarte amabilă, mademoiselle, foarte amabilă.

Din nou urmă o pauză. Poirot nu o presă. Era destul de Mulţumit să aştepte ca ea să se hotărască.

— Ah, la naiba, începu Zia, la urma urmelor, de ce să nu vă spun? Tata este foarte prudent – întotdeauna are grijă ce spune. Dar ştiu că lucrul ăsta nu este necesar în ceea ce vă priveşte. Ne-aţi spus că vă interesează numai criminalul şi că nu vă preocupă bijuteriile. Eu vă cred. Aţi avut dreptate când aţi presupus că ne aflăm la Nişa din cauza rubinelor. Ele au fost predate aici conform planului. Tatăl meu le are acum. El v-a dat o sugestie deunăzi în ceea ce priveşte identitatea misteriosului client.

— Marchizul? Murmură Poirot încet.

— Da, Marchizul.

— L-aţi văzut vreodată pe Marchiz, mademoiselle Zia?

— O dată, răspunse tânăra. Dar nu foarte bine, adăugă ea. A fost prin gaura cheii.

— Asta prezintă întotdeauna dificultăţi, zise Poirot înţelegător, totuşi l-aţi văzut. L-aţi recunoaşte?

Zia clătină din cap.

— Purta o mască, explică ea.

— Era tânăr sau bătrân?

— Avea părul alb. Se poate să fi fost o perucă, se poate să nu fi fost. I se potrivea foarte bine. Dar nu cred că era bătrân. Mersul lui era de om tânăr, la fel şi vocea.

— Vocea lui? Făcu Poirot gânditor. Ah, vocea lui! Aţi recunoaşte-o, mademoiselle Zia?

— S-ar putea, spuse tânăra.

— Vă interesa, nu-l aşa? De aceea v-aţi uitat prin gaura cheii?

Zia confirmă cu o înclinare a capului.

— Da, da. Eram curioasă. Am auzit atât de multe despre el – nu este un hoţ oarecare. E mai mult ca un personaj de istorie sau de roman de dragoste.

— Da, rosti Poirot gânditor, da, poate că aşa este.

— Dar nu asta voiam să vă spun, zise Zia. Este vorba doar de un mic fapt care, m-am gândit eu, s-ar putea să vă fie de folos.

— Da? Rosti Poirot încurajator.

— După cum v-am spus, rubinele i-au fost înmânate tatălui meu aici, la Nişa. Nu am văzut persoana care i le-a dat, însă…

— Da?

Ştiu un lucru. Era o femeie.

Capitolul 29

O scrisoare de acasă.

Draga Katherine,

Acum că trăieşti printre prieteni din lumea bună, nu cred că te mai interesează să auzi veşti de aici. Dar cum mereu te-am considerat o fată cu picioarele pe pământ, poate că eşti mai puţin cu nasul pe sus decât îmi închipui eu acum. Aici totul e aproape neschimbat. A fost o mare problemă cu noul vicar, care este scandalos de îngâmfat. După părerea mea, el e nici mai mult, nici mai puţin decât un papistaş. Toată lumea a discutat cu preotul despre asta, dar îl ştii pe preot – numai milă creştinească şi deloc spirit practic. În ultima vreme am avut numai necazuri cu servitoarele. Fata aia, Annie, nu era bună de nimic – cu fustele deasupra genunchilor şi fără ciorapi de lână sănătoşi. Reumatismul îmi tot dădea bătăi de cap într-un fel sau altul, iar doctorul Harris m-a convins să merg la Londra să văd un specialist – am aruncat pe fereastră trei guinee şi banii pentru biletul de tren, după cum i-am şi spus. Dar fiindcă am aşteptat până miercuri, am avut reducere la biletul de întoarcere. Doctorul de la Londra a făcut o faţă lungă şi a tot bătut câmpii fără să spună ceva direct, până când i-am zis: „Eu sunt o femeie simplă, domnu' doctor şi îmi place ca lucrurile

să fie spuse pe şleau. Am cancer sau nu?” Şi atunci, normal, a trebuit să spună că da. Ei zic că o mai duc un an cu îngrijire şi fără prea multe dureri, deşi sunt convinsă că pot suporta durerea că oricare femeie cu frica lui Dumnezeu. Uneori viaţa îmi pare cam pustie, căci majoritatea prietenilor mei au plecat sau au murit. Aş vrea să fii în St. Mary Mead, draga mea, asta e clar. Dacă nu ai fi moştenit banii şi nu te-ai fi dus în înalta societate, ţi-aş fi oferit dublu cât îţi dădea biata Jane ca să vii să ai grijă de mine. Însă nu are rost să vrei ceea ce nu poţi să capeţi. Totuşi, dacă lucrurile nu o să meargă bine pentru tine – şi asta e oricând posibil… Am auzit nenumărate poveşti despre falşi nobili care s-au căsătorit cu tinere ca să pună mâna pe banii lor, iar apoi le-au părăsit. Cred că tu eşti prea înţeleaptă ca să ţi se întâmple aşa ceva, dar nu se ştie niciodată. Şi cum nu ai avut parte niciodată de prea multă atenţie, asta ţi se poate urca uşor la cap acum. Aşa că, draga mea, pentru orice eventualitate, ţine minte că aici ai mereu o casă. Şi, cu toate că sunt o femeie simplă la vorbă, am o inimă caldă.

Bătrâna ta prietenă, cu afecţiune,

Amelia Viner.

P. S. Am văzut că erai pomenită în ziar împreună cu verişoara ta, vicontesa Tamplin şi am decupat articolul ca să-l păstrez împreună cu celelalte. M-am rugat pentru tine duminică să fii ferită de vanitate şi de trufie.

Katherine citi de două ori această epistolă tipică, apoi o lăsă jos şi rămase cu privirea aţintită pe fereastra dormitorului ei la apele albastre ale Mediteranei. Simţi un nod ciudat în gât. Fu cuprinsă dintr-odată de un val de dor de St. Mary Mead – atât de plin de lucruri mici, familiare, de zi cu zi şi totuşi, acasă. Se simţea tentată să-şi pună capul pe braţe şi să tragă un plâns zdravăn.

Sosind în acel moment, Lenox o salvă.

— Bună, Katherine, zise Lenox. Voiam să-ţi spun… Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse Katherine, luând rapid scrisoarea domnişoarei Viner şi îndesând-o în geantă.

— Arăţi cam ciudat, afirmă Lenox. Voiam să-ţi spun – sper că nu te superi – că l-am sunat pe prietenul tău detectiv, domnul Poirot şi l-am invitat să vină la masă cu noi la Nişa. I-am zis că vrei să-l vezi, căci m-am gândit că nu ar fi venit pentru mine.

— Deci voiai să-l vezi? Întrebă Katherine.

— Da, replică Lenox. Mi-am cam pierdut capul după el. N-am întâlnit niciodată un bărbat care să aibă ochii verzi ca ai unei pisici.

Bine, bine, rosti Katherine nerăbdătoare. Ultimele zile fuseseră dificile. Arestarea lui Derek Kettering reprezentase subiectul zilei, iar misterul Trenului Albastru fusese dezbătut din toate unghiurile posibile.

— Am comandat maşina, afirmă Lenox şi i-am spus mamei o minciună oarecare – din păcate, nu-mi amintesc ce anume. Dar nu contează, căci ea nu-şi aduce niciodată aminte. Dacă ar şti unde mergem, ar vrea să vină şi ea, ca să-l descoasă pe domnul Poirot.

Cele două tinere sosiră la Negresco şi îl găsiră pe Poirot aşteptându-le.

Plin de politeţe galică, el le complimenta atât de exagerat, încât curând tinerele nu putură să se abţină să nu râdă. Cu toate acestea, masa nu fu una veselă. Katherine era visătoare şi neatentă, iar Lenox vorbea brusc, ca apoi să recadă în muţenie. În timp ce stăteau pe terasă sorbindu-şi cafeaua, ea îl atacă pe Poirot fără menajamente.

— Cum merg lucrurile? Ştiţi la ce mă refer?

Poirot ridică din umeri.

— Îşi urmează cursul, răspunse el.

— Şi le lăsaţi pur şi simplu să-şi urmeze cursul?

Poirot o privi pe Lenox oarecum trist.

— Sunteţi tânără, mademoiselle, însă există trei lucruri care nu pot fi grăbite – le bon Dieu, natura şi bătrânii.

— Aiureli! Exclamă Lenox. Nu sunteţi bătrân.

— Ah, ce drăguţ să-mi spuneţi asta!
— Iată-l pe maiorul Knighton, zise Lenox.
Katherine se uită repede în spate, apoi se întoarse.
— E cu domnul van Aldin, continuă Lenox. Vreau să-l întreb ceva pe maiorul Knighton. Vin imediat înapoi.
După ce rămaseră singuri, Poirot se aplecă şi murmură spre Katherine:
— Sunteţi distraite, mademoiselle. Gândurile vă sunt departe, nu-l aşa?
— Doar în Anglia, nu mai departe.
Mânată de un impuls subit, Katherine scoase scrisoarea pe care o primise în acea dimineaţă şi i-o înmână.
— Astea sunt primele veşti pe care le primesc din vechea viaţă. Într-un fel sau altul, doare.
Poirot o citi în întregime şi i-o dădu înapoi.
— Deci vă întoarceţi la St. Mary Mead? O întrebă el.
— Nu, zise Katherine. De ce aş face-o?
— Ah, zise Poirot, greşeala mea. Mă scuzaţi un minut.
Se duse spre locul unde Lenox Tamplin stătea de vorbă cu van Aldin şi cu Knighton. Americanul părea îmbătrânit şi obosit. Îl întâmpina pe Poirot cu o scurtă înclinare a capului, dar fără să manifeste nici un alt semn de însufleţire.
În timp ce van Aldin se întorcea să răspundă unei remarci făcute de Lenox, Poirot îl trase pe Knighton deoparte.
— Domnul van Aldin pare bolnav, zise el.
— Şi vă miră? Întrebă Knighton. Scandalul cu arestarea lui Derek Kettering aproape că a pus capac, în ceea ce-l priveşte. Chiar regretă că v-a cerut să aflaţi adevărul.
— Ar trebui să se întoarcă în Anglia, afirmă Poirot.
— Plecăm poimâine.
— Asta e o veste bună, spuse Poirot.
Ezită şi privi spre terasă, unde stătea Katherine.
— Aş vrea să-l spuneţi asta domnişoarei Grey, murmură el.
— Ce să-l spun?
— Că dumneata – adică domnul van Aldin se întoarce în Anglia.

Knighton păru oarecum uimit, dar imediat traversă terasă şi se duse la Katherine.

Poirot se uită după el dând satisfăcut din cap, apoi se alătură lui Lenox şi americanului. După un minut sau două, se strânseră cu toţii. Conversaţia fu generală timp de câteva minute, apoi milionarul şi secretarul lui plecară. Poirot se pregăti şi el de plecare.

— Mii de mulţumiri pentru ospitalitatea dumneavoastră, domnişoarelor, exclamă el. A fost un prânz încântător. Mă foi, chiar aveam nevoie! Îşi umflă pieptul şi se bătu cu pumnul în el. Acum sunt un leu – un uriaş. Ah, mademoiselle Katherine, nu m-ai văzut cum pot să fiu. L-ai văzut pe Hercule Poirot cel calm şi blând; dar mai există şi un alt Hercule Poirot. Mă duc acum să ameninţ, să terorizez, să provoc groază în inimile celor care mă ascultă.

Le privi cu mulţumire de sine, iar ele parură impresionate după cum se cuvenea, deşi Lenox îşi muşca buza de jos, iar colţurile gurii lui Katherine tremurau în mod suspect.

— O să o fac, zise el cu gravitate. Oh, da, o să izbândesc.

Făcuse deja câţiva paşi când vocea lui Katherine îl determină să se întoarcă.

— Domnule Poirot, vreau… Vreau să vă spun ceva. Cred că aveaţi dreptate cu ceea ce aţi spus. O să mă întorc foarte curând în Anglia.

Poirot o privi cu mare atenţie şi, sub uitătura lui scrutătoare, ea roşi.

— Înţeleg, spuse el serios.

— Nu cred, răspunse Katherine.

— Ştiu mai multe decât credeţi, mademoiselle, rosti el calm.

O părăsi, cu un mic zâmbet ciudat pe buze. Intrând în maşina care îl aştepta, se îndreptă spre Antibe.

Hipolyte, servitorul contelui de la Roche, era ocupat la Villa Marina lustruind masa de sticlă cu un model deosebit a stăpânului său. Comte de la Roche se dusese în acea zi la Monte-Carlo. Aruncând din întâmplare o privire pe

fereastră, Hipolyte observă un vizitator mergând cu pas rapid spre holul de la intrare, un vizitator atât de neobişnuit, încât lui Hipolyte, chiar aşa experimentat cum era, i se păru dificil să-l categorisească. Chemând-o pe soţia lui, Mărie, care avea treabă în bucătărie, îi atrase atenţia asupra a ceea ce el numi ce type la.

— Doar nu este iarăşi poliţia? Întrebă Mărie neliniştită.

— Vezi şi singură, o îndemnă Hipolyte.

Mărie se uită.

— Sigur nu e de la poliţie, declară ea. Mă bucur.

— Nu ne-au făcut mari probleme, zise Hipolyte. De fapt, dacă nu ar fi fost avertismentul domnului conte, nici n-aş fi ghicit că străinul de la magazinul de vinuri este chiar el.

Se auzi clopoţelul şi Hipolyte, cu o atitudine gravă şi protocolară, se duse să deschidă uşa.

— Îmi pare rău, dar Monsieur le Comte nu este acasă.

Omuleţul cu mustăţi mari zâmbi larg, neimpresionat.

— Ştiu asta, replică el. Dumneata eşti Hipolyte Flavelle, nu-l aşa?

— Da, monsieur, aşa mă cheamă.

— Şi ai o nevastă, Mărie Flavelle?

— Da, monsieur, dar…

— Vreau să stau de vorbă cu amândoi, spuse străinul şi păşi uşor pe lângă Hipolyte, pătrunzând în hol. Fără îndoială, soţia dumitale e la bucătărie, continuă el. O să mă duc acolo.

Înainte ca Hipolyte să-şi recapete glasul, celălalt alesese uşa potrivită din fundul holului şi străbătuse coridorul până la bucătărie, unde Mărie se opri cu gura căscată să-l privească.

— Voila, exclamă străinul şi se lăsă să cadă într-un fotoliu de lemn. Eu sunt Hercule Poirot.

— Da, monsieur?

— Nu cunoşti acest nume?

— Nu l-am auzit niciodată, afirmă Hipolyte.

— Dă-mi voie să-ţi spun că ai fost prost educat. Este numele unuia dintre oamenii importanţi ai lumii.

Oftă şi-şi încrucişa braţele pe piept.

Hipolyte şi Mărie continuau să-l privească neliniştiţi. Nu-şi dădeau seama ce trebuiau să creadă despre acest musafir extrem de ciudat.

— Şi monsieur doreşte?… Murmură Hipolyte mecanic.

— Doresc să ştiu de ce aţi minţit poliţia.

— Monsieur! Strigă Hipolyte. Eu… Să mint poliţia? Niciodată nu am făcut una ca asta.

Poirot clătină din cap.

— Greşit! Spuse el. Ai făcut-o de câteva ori. Să vedem… Scoase un carneţel din buzunar şi îl consultă. Ah, da. De cel puţin şapte ori. O să vi le spun.

Cu o voce blândă şi lipsită de emoţie, Poirot începu să enumere cele şapte ocazii. Hipolyte fu şocat.

— Dar nu despre aceste scăpări din trecut vreau eu să vorbesc, continuă Poirot. Numai că, prietene, nu căpăta obiceiul de a te crede prea deştept. Ajung acum la acea minciună care mă interesează – afirmaţia dumitale conform căreia Comte de la Roche a sosit la această vilă în dimineaţa de 14 ianuarie.

— Dar nu a fost o minciună, monsieur. Acesta este adevărul – Monsieur le Comte a sosit aici în dimineaţa zilei de marţi, 14 Aşa este Mărie, nu?

Mărie confirmă cu zel.

— Ah, da, aşa este. Îmi amintesc perfect.

— Oh, făcu Poirot şi ce i-ai dat bunului stăpân la déjeuner în acea zi?

— Eu…

Mărie se opri, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.

— E ciudat cum omul îşi aminteşte unele lucruri… Şi le uită pe altele, zise Poirot. Se aplecă în faţă şi lovi masa cu pumnul. Ochii îi fulgerau de mânie. Da, da, e aşa cum vă zic. Voi spuneţi minciuni şi vă închipuiţi că nimeni nu ştie. Dar sunt două persoane care ştiu. Da, două persoane. Unul este

le bon Dieu… Ridică o mână spre ceruri, apoi, aşezându-se la loc pe scaun şi închizând ochii, murmură nepăsător: Iar celălalt este Hercule Poirot.

— Vă asigur, monsieur, că vă înşelaţi amarnic. Monsieur le Comte a plecat de la Paris luni noaptea…

— Adevărat, replică Poirot, cu rapidul. Nu ştiu unde şi-a întrerupt călătoria. Poate nici dumneata nu ştii asta. Ceea ce ştiu este că a sosit aici miercuri dimineaţa şi nu marţi dimineaţa.

— Monsieur se înşeală, afirmă Mărie cu încăpăţânare.

Poirot se ridică în picioare.

— Atunci legea trebuie să-şi urmeze cursul, murmură el. Păcat!

— Ce vreţi să spuneţi, monsieur? Întrebă Mărie, cu o umbră de nelinişte.

— Veţi fi arestaţi drept complici în cazul de crimă în care victimă a fost doamna Kettering, englezoaica omorâtă.

— Crimă!

Chipul bărbatului se albi ca varul şi genunchii începură să-l tremure, ciocnindu-se unul de celălalt. Mărie scăpă sucitorul şi începu să plângă.

— Dar este imposibil… Imposibil. Am crezut…

— Întrucât vă menţineţi povestea, nu mai este nimic de spus. Cred că vă purtaţi prosteşte amândoi.

Poirot tocmai se întorcea spre uşă când o voce agitată îl opri.

— Monsieur, monsieur, doar o clipă. Eu… Nu am avut idee despre aşa ceva. Am… Am crezut că este vorba doar despre o chestiune în care era implicată o doamnă. Au mai existat şi înainte mici probleme stânjenitoare cu poliţia referitoare la diverse doamne. Dar o crimă – asta e cu totul altceva.

— Nu am răbdare cu voi, strigă Poirot. Se întoarse spre ei şi scutură furios pumnul în faţa lui Hipolyte. O să stau toată ziua aici, discutând astfel cu doi imbecili? Eu vreau adevărul. Dacă nu aveţi de gând să mi-l spuneţi, asta e problema voastră. Pentru ultima oară – când a sosit

Monsieur le Comte la Villa Marina: marţi sau miercuri dimineaţa?

— Miercuri, şopti cu glas pierit bărbatul şi, în spatele lui, Mărie confirmă dând din cap.

Poirot îi privi câteva clipe pe amândoi, apoi înclină grav capul.

— Sunteţi înţelepţi, copii, zise el calm. Era cât pe-aci să daţi de necazuri mari.

Părăsi Villa Marina cu un zâmbet pe faţă.

— O bănuială confirmată, murmură el pentru sine. Să încerc şi cu cealaltă?

Era ora şase când cartea de vizită a lui monsieur Hercule Poirot îi fu dusă lui Mirelle. Ea o privi câteva momente, apoi dădu aprobator din cap. Când Poirot intră în încăpere, o găsi străbătând în sus şi în jos camera, foarte agitată. Se întoarse furioasă spre el.

— Ei bine? Strigă ea. Ei bine? Ce mai e acum? Nu m-aţi chinuit destul, cu toţii? Nu m-aţi făcut să-l trădez pe bietul meu Derek? Ce altceva mai vreţi?

— Doar o mică întrebare, mademoiselle. După ce trenul a plecat din Lyon şi aţi intrat în compartimentul doamne; Kettering…

— Ce înseamnă asta?

Poirot o privi cu un aer de reproş vag şi începu din nou:

— Am spus că după ce aţi intrat în compartimentul doamnei Kettering…

— Nu am făcut una ca asta.

— Şi aţi descoperit-o…

— Nu am făcut una ca asta.

— Ah, sacre!

Se întoarse furios spre Mirelle şi urlă la ea, astfel încât aceasta se dădu înapoi din faţa lui.

— Aveţi de gând să mă minţiţi? Vă spun că ştiu ce s-a întâmplat, de parcă aş fi fost acolo. Aţi intrat în compartimentul ei şi aţi descoperit-o moartă. Vă spun că

ştiu asta. Să mă minţiţi este un lucru periculos. Aveţi grijă, mademoiselle Mirelle.

Ochii ei tremurară sub privirea lui Hercule Poirot şi se plecară.

— Eu… Nu… Începu ea nesigură, apoi se opri.

— Am doar o singură întrebare, zise Poirot. Mă întreb, mademoiselle, dacă aţi găsit ceea ce căutaţi sau…

— Sau ce?

— Sau dacă altcineva a fost acolo înaintea dumneavoastră.

— Nu mai răspund la nici o întrebare! Ţipă dansatoarea.

Se smulse din strânsoarea lui Poirot şi se aruncă agitată Pe podea, ţipând şi suspinând. O cameristă înspăimântată intră în grabă.

Hercule Poirot ridică din umeri, îşi înălţă sprâncenele şi părăsi în linişte încăperea.

Dar părea să fie satisfăcut.

Capitolul 30

Domnişoara Viner dă o sentinţă.

Katherine privea pe fereastra domnişoarei Viner. Plouă, Nu cu putere, ci cu un fel de insistenţă tăcută, bine-crescută. Fereastra dădea spre o fâşie de grădină pe care se afla o cărare ce ducea spre o poartă, având răsaduri ordonate cu flori de-o parte şi de alta, unde mai târziu aveau să înflorească trandafiri, garoafe şi zambile albastre.

Domnişoara Viner stătea întinsă pe un pat mare victorian. O tavă pe care se aflau resturile micului dejun fusese împinsă într-o parte, iar domnişoara Viner deschidea corespondenţa, făcând tot felul de comentarii caustice.

Katherine avea în mână o scrisoare deschisă şi o citea cu atenţie pentru a doua oară. Sosise de la hotelul Ritz din Paris.

Chère mademoiselle Katherine,

Sper că sunteţi bine sănătoasă şi că întoarcerea la iarnă englezească nu s-a dovedit a fi prea deprimantă. Eu îmi urmez cercetările cu cea mai mare sârguinţă. Să nu vă închipuiţi că mă aflu aici în vacanţă. Foarte curând mă voi

afla în Anglia şi sper că voi avea atunci plăcerea de a vă revedea. Pot să vă caut, nu? La sosirea la Londra vă voi scrie. Ţineţi minte că suntem colegi în acest caz? Dar cred că ştiţi prea bine acest lucru.

Fiţi convinsă, mademoiselle, de cele mai respectuoase şi devotate sentimente.

Hercule Poirot

— Katherine se încruntă uşor. Era ca şi cum ceva din scrisoare o nedumerea şi o intriga. Un picnic al băieţilor din cor, într-adevăr, rosti domnişoara Viner. Tommy Saunders şi Albert Dykes ar trebui lăsau pe dinafară şi nu o să mă înscriu decât dacă se întâmplă asta. Nu ştiu ce îşi închipuie băieţii ăia doi că fac duminica la biserică. Tommy a cântat Doamne, grăbeşte-te să ne mântui şi nu a mai deschis apoi gura, iar dacă Albert Dykes nu sugea o bomboană cu mentă înseamnă că naşul meu nu mai e ce-2 fost dintotdeauna.

— Ştiu, sunt îngrozitori, fu de acord Katherine.

Deschise cea de-a doua scrisoare şi obrajii i se înroşiră.

Brusc. Vocea domnişoarei Viner păru să se piardă în depărtare.

Când îşi veni în fire, domnişoara Viner sfârşea triumfătoare un discurs foarte lung.

— Şi i-am spus: „Chiar deloc. Se întâmplă ca domnişoara Grey să fie chiar verişoara lui Lady Tamplin”. Ce părere ai de asta?

— Mi-aţi susţinut cauza? Ce drăguţ din partea dumneavoastră!

— Poţi s-o spui şi aşa, dacă vrei. Pentru mine un titlu nu înseamnă nimic. Nevastă de vicar sau nu, femeia aia e o afurisită. Auzi, să dea de înţeles că ţi-ai cumpărat locul în societate!

— Poate că nu era prea departe de adevăr.

— Şi uită-te la tine, continuă domnişoara Viner. Te-ai întors oare o doamnă înţepată, aşa cum s-ar fi putut întâmpla? Nu, iată-te, cu picioarele pe pământ cum ai fost mereu, cu o pereche bună de ciorapi Balbriggan şi cu pantofi comozi.

Chiar ieri am vorbit cu Ellen despre asta. „Ellen, i-am spus, uită-te la domnişoara Grey. S-a tras de şireturi cu unii dintre cei mai mari oameni din ţară şi oare umblă că tine cu fusta până la genunchi, cu ciorapi de mătase care se deşiră văzând cu ochii şi cu cei mai ridicoli pantofi pe care i-am văzut vreodată?

Katherine schiţă un zâmbet ca pentru sine. Se pare că meritase să se conformeze ideilor preconcepute ale domnişoarei Viner. Bătrâna domnişoară continuă cu un elan din ce în ce mai mare:

— A fost o mare uşurare pentru mine că nu ţi s-a urcat torul la cap. Chiar deunăzi am căutat articolele pe care le-am decupat din ziare. Am câteva despre Lady Tamplin şi spitalul ei de război şi câte şi mai câte, dar nu le găsesc. Aş vrea să te uiţi şi tu, draga mea, fiindcă privirea ta e mai ageră decât o are ea. Toate sunt într-o cutie din sertarul de la birou.

Katherine se uită la scrisoarea din mâna ei şi tocmai voia să spună ceva, dar se opri şi, îndreptându-se spre birou, găsi cutia cu decupaje şi începu să se uite printre ele. De la întoarcerea ei la St. Mary Mead, inima lui Katherine fusese cuprinsă ie admiraţie faţă de stoicismul şi curajul domnişoarei Viner. Îşi dădea seama că nu putea face prea multe pentru bătrâna ei prietenă, dar ştia din experienţă cât de mult însemnau pentru: ei vârstnici acele fleacuri aparent lipsite de importanţă.

— Iată unul, spuse ea „Vicontesa Tamplin, care a înfiinţat la vila ei din Nişă un spital pentru ofiţeri, tocmai a fost victima unui jaf senzaţional, bijuteriile ei fiind furate. Printre ele se aflau câteva smaralde faimoase, moştenire a familiei Tamplin.”

— Probabil imitaţii, opină domnişoara Viner. Aşa sunt multe dintre bijuteriile acestor femei de societate.

— Iată altul, zise Katherine. O poză cu ea. „Un încântător studiu de cameră al vicontesei Tamplin cu fiica ei Lenox.”

— Ia să văd, ceru domnişoara Viner. Nu prea se vede bine chipul copilei, nu? Dar ăsta e un lucru bun, după părerea mea. În lumea asta funcţionează legea contrariilor şi mamele frumoase au copii hidoşi. Cred că fotograful şi-a dat seama că să pozeze ceafa copilului era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Katherine izbucni în râs.

— Una dintre cele mai elegante gazde de pe Riviera din acest sezon este vicontesa Tamplin, care are o vilă la Cap Martin. Verişoara ei, domnişoara Grey, care a moştenit de curând o avere mare într-un mod extrem de romantic, locuieşte cu ea acolo.”

— Pe ăsta îl voiam, zise domnişoara Viner. Cred că era o poză cu tine într-unui dintre ziarele pe care le-am ratat. Ştii la ce mă refer – domnişoara Cutare sau Cutărică Jones-Williams la cursa Cutare sau Cutărică, prezentaţi de obicei având un scăunel pliant şi ţinându-şi un picior ridicat în aer. Pentru unii dintre ei trebuie să reprezinte o adevărată încercare să se vadă cum arată de fapt.

Katherine nu răspunse. Mângâia cu degetul tăietura din ziar şi pe chip avea o expresie uimită şi îngrijorată. Apoi scoase cea de-a doua scrisoare din plicul ei şi îi citi din nou conţinutul, după care se întoarse către prietena ei.

— Domnişoară Viner, mă întrebam… Există un prieten de-al meu, cineva pe care l-am cunoscut pe Riviera, care doreşte foarte mult să vină aici să mă vadă.

— Un bărbat? Întrebă domnişoara Viner.

— Da.

— Cine este?

— Este secretarul domnului van Aldin, milionarul american.

— Cum îl cheamă?

— Knighton. Maiorul Knighton.

— Hm… Secretarul unui milionar. Şi doreşte să vină aici. Acum, Katherine, o să-ţi spun ceva pentru binele tău. Eşti o fată drăguţă şi deşteaptă şi, deşi eşti cu picioarele pe

pământ în cele mai multe privinţe, orice femeie se face de râs o dată în viaţă. Pun pariu pe 10 la 1 că bărbatul ăsta vrea să pună mâna pe banii tăi. Cu un gest o opri pe Katherine să răspundă. Mă aşteptam la aşa ceva. Ce este secretarul unui milionar? În nouă cazuri din zece este un tânăr căruia îi place să trăiască lejer. Un tânăr cu maniere frumoase şi cu gust pentru lux, care nu are minte şi nici spirit întreprinzător şi dacă există o slujbă mai lejeră decât să fii secretarul unui milionar este să te căsătoreşti cu o femeie bogată pentru banii ei. Nu vreau să spun că nu se poate ca un bărbat să se îndrăgostească de tine. Dar nu mai eşti tânără şi, deşi ai un ten foarte frumos, nu eşti o frumuseţe şi ceea ce vreau să-ţi spun este să nu te faci de râs. Însă dacă eşti hotărâtă să o faci, ai grijă ca banii tăi să fie puşi bine la păstrare. Gata, am terminat. Ce ai de spus?

— Nimic, răspunse Katherine. Dar v-ar deranja dacă ar veni să mă vadă?

— Eu mă spăl pe mâini de treaba asta, afirmă domnişoara Viner. Eu mi-am făcut datoria şi orice se va întâmpla acum este treaba ta. Ai vrea să vină la prânz sau la cină? Eu aş spune că Ellen poate să se descurce cu cina – asta dacă nu-şi pierde capul.

— La prânz ar fi foarte bine, spuse Katherine. Este extrem ie amabil din partea dumneavoastră, domnişoară Viner. Mi-a cerut să-l sun, aşa că o să fac asta şi o să-l spun că vom fi încântate să ia prânzul cu noi. O să vină cu maşina din oraş.

— Ellen face o friptură cu roşii la grătar destul de bună, zise domnişoara Viner. Nu o face foarte bine, dar o face mai bine decât orice altceva. Nu are rost să-l comandăm o tartă, fiindcă nu se pricepe la aluaturi. Însă budinca nu e rea şi cred că putem găsi o bucată bună de brânză Stilton la Abbot. Mereu am auzit că domnilor le place o bucăţică bună de Stilton şi a mai rămas destul din vinul tatălui meu – o sticlă de Moselle spumant, poate.

— Oh, nu, domnişoară Viner. Asta chiar nu e necesar.

— Prostii, copila mea! Nici un domn nu e fericit dacă nu bea ceva la masă. Mai există şi nişte whisky de dinainte de război, dacă tu crezi că ar prefera aşa ceva. Fă cum îţi spun şi nu mă contrazice. Cheia de la pivniţa de vinuri este în al treilea sertar de jos al măsuţei de toaletă, în a doua pereche de şosete din partea stângă.

Katherine se duse ascultătoare la locul indicat.

— A doua pereche, fii atentă, zise domnişoara Viner. În prima pereche se află cerceii mei cu diamante şi broşa cu filigran.

— Oh, exclamă Katherine, oarecum surprinsă, nu aţi dori să le ţineţi în caseta cu bijuterii?

— Domnişoara Viner scoase un fomăit dispreţuitor. Nu, în nici un caz! Am prea multă minte ca să fac asta, mulţumesc frumos! Doamne, îmi amintesc cum bietul tată avea un seif zidit în perete. Era fericit nevoie mare din pricina asta şi i-a spus mamei: „Acum, Mary, o să-mi aduci în fiecare seară caseta de bijuterii şi eu o să le încui aici”. Mama era o femeie cu mult tact şi ştia că bărbaţilor le place să facă după cum îi taie capul, aşa că i-a adus caseta de bijuterii să fie încuiată, după cum i se spusese. Şi într-o noapte hoţii au dat o spargere şi desigur – în mod firesc – primul loc unde s-au duş a fost seiful! Era şi normal, mai ales că tata a bătut tobă în tot satul şi s-a lăudat cu seiful de ai fi zis că ţine acolo toate diamantele regelui Solomon. Au luat tot – cănile de bere cu capac, cupele de argint, platoul de aur pe care tata şi-l făcuse cadou şi caseta cu bijuterii. Oftă aducându-şi aminte. Tata era într-o stare îngrozitoare din cauza bijuteriilor mamei. Era vorba de setul veneţian şi de câteva camee foarte frumoase, de nişte piese din coral roz pal şi de două inele cu nişte diamante destul de mari. Iar apoi, desigur, mama a trebuit să-l spună că, fiind o femeie cu capul pe umeri, îşi ţinuse bijuteriile ascunse în nişte corsete şi acolo erau la fel de în siguranţă că în orice altă ascunzătoare.

— Şi caseta de bijuterii fusese goală?

— A, nu, dragă, replică domnişoara Viner, atunci ar fi fost prea uşoară. Mama era o femeie foarte inteligentă – a avut grijă de asta. Îşi ţinea nasturii în caseta de bijuterii şi era un loc foarte potrivit. Nasturii de la ghete erau în sertăraşul de sus, cei de la pantaloni în cel de la mijloc şi nasturii de diverse feluri în sertăraşul de jos. Destul de ciudat, dar tata a fost cam supărat pe ea. I-a zis că nu îi plăcea înşelătoria. Dar trebuie să încetez cu pălăvrăgeala; tu vrei să te duci să-ţi suni prietenul. Ia seama, alege o bucată frumoasă de friptură şi spune-l lui Ellen să nu aibă găuri în ciorapi când serveşte la masă.

— O cheamă Ellen sau Helen, domnişoară Viner? Am crezut că…

Domnişoara Viner îşi închise ochii.

— Pot să rostesc h-ul la fel de bine ca oricine, însă Helen nu este un nume potrivit pentru o servitoare. Nu ştiu, zău, unde vor să ajungă mamele din clasa de jos în ziua de azi!

Ploaia se oprise când Knighton sosi la căsuţă. Soarele palid şi capricios scălda chipul lui Katherine, care stătea în pragul casei să-l întâmpine pe maior. El se apropie rapid, cu o expresie aproape copilărească pe chip.

— Sper că nu te superi. Pur şi simplu trebuia să te văd curând. Sper că prietena la care stai nu se supără.

— Vino să o cunoşti, răspunse Katherine. Uneori te poate băga în sperieţi, dar o să descoperi repede că are cel mai bun suflet din lume.

Domnişoara Viner era aşezată foarte maiestuos în salon, purtând un set complet de camee, care fuseseră atât de providenţial păstrate în sânul familiei. Îl întâmpină pe Knighton cu demnitate şi cu o politeţe austeră care ar fi descurajat mulţi bărbaţi. Totuşi Knighton avea nişte maniere fermecătoare care nu puteau fi trecute cu uşurinţă cu vederea şi, după zece minute, domnişoara Viner se înmuie vizibil. Prânzul fu vesel şi Ellen, sau Helen, cu o nouă pereche de ciorapi de mătase fără fire duse, făcu minuni cu servitul mesei. După aceea, Katherine şi Knighton plecară

la plimbare şi se întoarseră pentru a lua ceaiul tête-à-tête, căci domnişoara Viner se dusese să se odihnească.

După ce maşina se îndepărtă în cele din urmă, Katherine urcă încet scările. O voce o strigă şi Katherine intră în dormitorul domnişoarei Viner.

— Ţi-a plecat prietenul?

— Da. Mulţumesc mult că m-aţi lăsat să-l invit.

— Nu-l nevoie să-mi mulţumeşti. Crezi că sunt genul de babă zgârie-brânză care nu face nimic pentru nimeni?

— Cred că sunteţi o drăguţă, răspunse Katherine cu afecţiune.

— Hm, făcu domnişoara Viner, îmbunată.

Când Katherine se pregătea să plece, domnişoara Viner o chemă înapoi.

— Katherine!

— Da.

M-am înşelat în ceea ce-l priveşte pe tânărul acela al tău. Când un bărbat vrea să se dea bine pe lângă cineva, este amabil şi galant şi plin de tot felul de atenţii – fermecător pe de-a-ntregul. Dar când un bărbat este într-adevăr îndrăgostit nu se poate abţine să nu arate ca un viţel. Şi ori de câte ori tânărul te privea, arăta ca un viţel. Retrag tot ce am spus azi-dimineaţă. Este sincer.

Capitolul 31

Domnul Aarons ia prânzul

— Ah! Exclamă apreciativ domnul Joseph Aarons. Luă o înghiţitură zdravănă din halbă, o aşeză pe masă cu un oftat şi, ştergându-şi spuma de pe buze, zâmbi peste masă gazdei sale, Hercule Poirot. Daţi-mi oricând o friptură bună din muşchi de vacă şi o halbă de ceva bun de băut şi poate să ia altcineva toate zorzoanele şi nimicurile franţuzeşti, toate antreurile şi omletele şi prepeliţele. Mie daţi-mi, repetă el, o friptură de vacă.

Poirot, care tocmai se conformase acestei cereri, zâmbi înţelegător.

— Nu că ar fi ceva în neregulă şi cu o friptură şi o plăcintă de rinichi, continuă domnul Aarons. O tartă cu mere? Da, o să iau o tartă cu mere, mulţumesc, domnişoară şi un pahar cu frişca.

Masa continuă. În cele din urmă, oftând prelung, domnul Aarons puse jos lingura şi furculiţa, pregătindu-se să se delecteze cu nişte brânză înainte să înceapă să se gândească la alte chestiuni.

— Există o mică trebuşoară de care cred că aţi pomenit, domnule Poirot, remarcă el. Voi fi foarte fericit să fac orice ca să vă fiu de folos.

— Este foarte amabil din partea dumitale, răspunse Poirot. Mi-am spus: „Dacă vrei să afli ceva despre actorie, există o persoană care ştie tot ce e de ştiut şi acesta este vechiul meu prieten, domnul Joseph Aarons”.

— Şi nu v-aţi înşelat prea tare, replică domnul Aarons, mulţumit de sine. Dacă e vorba de trecut, de prezent sau de viitor, Joe Aarons este omul la care să apelezi. Précisément. Acum vreau să te întreb, monsieur Aarons, ce ştii despre o tânără căreia i se spune Kidd.

— Kidd? Kitty Kidd?

— Kitty Kidd.

— Era destul de isteaţă. Juca mai ales roluri de bărbat, cânta şi dansa – despre aceea e vorba?

— Da.

— Foarte isteaţa era. A făcut bani frumoşi. Nu-l lipseau niciodată contractele. De obicei juca roluri de bărbat, dar, de fapt, nu puteai spune că e o actriţă de roluri secundare.

— Aşa am auzit şi eu, afirmă Poirot. Însă în ultima vreme nu a mai apărut, nu-l aşa?

— Da. A dispărut pur şi simplu. A plecat în Franţa şi s-a combinat cu un nobil de acolo. A renunţat la scenă pentru totdeauna, bănuiesc.

— Când s-a întâmplat asta?

— Stai să mă gândesc. Acum trei ani. Şi asta a fost o pierdere, daţi-mi voie să vă spun.

— Era deşteaptă?
— Deşteaptă brici.
— Nu ştii numele bărbatului cu care s-a împrietenit la Paris?
— Era din lumea bună, asta ştiu. Un conte – sau era marchiz? Acum că mă gândesc, cred că era marchiz.
— Şi nu mai ştii nimic de ea de atunci?
— Nimic. Nu am întâlnit-o niciodată întâmplător sau aşa ceva. Pun pariu că acum îşi pierde vremea prin staţiuni din străinătate. Se comportă ca o adevărată marchiză. Pe Kitty nu poţi s-o păcăleşti.
— Înţeleg, zise Poirot gânditor.
— Îmi pare rău că nu vă pot spune mai mult, domnule Poirot, afirmă celălalt. Mi-aş dori să vă pot fi de folos. Mi-aţi făcut un mare serviciu odată.
— Ah, dar suntem chit în acea privinţă. Şi dumneata mi-ai făcut un serviciu.
— Un serviciu merită un altul. Ha, ha! Făcu domnul Aarons.
— Profesia dumitale trebuie să fie foarte interesantă, zise Poirot.
— Aşa şi aşa, răspunse domnul Aarons indiferent. Per ansamblu, e în regulă. Nu mă descurc prea rău, luând în consideraţie toate cele, însă trebuie să fii cu ochii-n patru. Niciodată nu ştii spre ce se vor îndrepta preferinţele publicului.
— În ultimii ani, dânsul a ieşit mult în faţă, murmură Poirot gânditor.
— Eu, personal, nu am văzut prea multe la baletul ăsta rusesc, însă oamenilor le place. Pentru mine e prea pretenţios.
— Pe Riviera am cunoscut o dansatoare – mademoiselle Mirelle.
— Mirelle? E tare, fără îndoială. Totdeauna sunt bani care vin s-o susţină – cu toate că, după câte se spune, fata chiar ştie să danseze. Am văzut-o şi ştiu ce vorbesc. Eu, unul, nu

prea am avut de-a face cu ea, însă am auzit că e îngrozitor să lucrezi cu ea. Tot timpul crize de nervi şi temperament vulcanic.

— Da, făcu Poirot gânditor. Da, îmi închipui.

— Temperament! Exclamă domnul Aarons. Temperament! Aşa i se spune. Doamna mea a fost dansatoare înainte să se mărite cu mine, însă slavă Domnului că ea nu a avut niciodată temperament. Nu aţi vrea temperament acasă, domnule Poirot.

— Sunt de acord cu dumneata, prietene. Nu-şi are rostul acolo.

— O femeie trebuie să fie calmă şi înţelegătoare şi o bună bucătăreasă, afirmă domnul Aarons.

— Mirelle nu este de multă vreme în atenţia publicului, nu-l aşa? Întrebă Poirot.

— Cam de doi ani şi jumătate, asta-l tot, spuse domnul Aarons. Un duce francez a lansat-o. Am auzit acum că s-a combinat cu fostul prim-ministru al Greciei. Aceştia sunt tipii care reuşesc să pună bani deoparte în linişte.

— Asta e o noutate pentru mine, zise Poirot.

— A, ea nu e genul care să facă prea mulţi purici într-un loc. Se spune că tânărul Kettering şi-a ucis nevasta pentru ea. Nu că ştiu, sunt sigur. Oricum, el e la închisoare, iar ea trebuie să-şi poarte singură de grijă şi s-a descurcat destul de bine. Se zice că poartă un rubin de mărimea unui ou de porumbel – nu că am văzut vreodată vreun ou de porumbel cu ochii mei, dar aşa se spune mereu în romane.

— Un rubin de mărimea unui ou de porumbel! Exclamă Poirot. Ochii lui erau verzi, că ai unei pisici. Ce interesant!

— Am auzit de la un prieten de-al meu, spuse domnul Aarons. Dar după părerea mea, poate fi doar sticlă colorată. Femeile astea sunt toate la fel – tot timpul spun felurite poveşti despre bijuteriile lor. Mirelle se laudă că există un blestem asupra pietrei. Inima de Foc, am impresia că îi spune.

— Dar dacă îmi aduc bine aminte, interveni Poirot, Inima de Foc este piatra centrală a unui colier.

— Poftim! Nu v-am zis că minciunile spuse de femei despre bijuteriile lor nu încetează niciodată? Aceasta este un solitar, pe care dansatoarea îl poartă la gât atârnat de un lanţ de platină. Dar, aşa cum am mai spus, pun pariu că este o bucată de sticlă coloratã.

— Nu, îl contrazise Poirot cu blândeţe. Nu – cumva nu cred că este sticlă coloratã.

Capitolul 32

Katherine şi Poirot îşi compară notiţele

— V-aţi schimbat, mademoiselle, rosti brusc Poirot. El şi Katherine erau aşezaţi faţă în faţă la o măsuţă la Savoy. Da, v-aţi schimbat, continuă el.

— În ce sens?

— Mademoiselle, aceste nuances sunt dificil de exprimat.

— Sunt mai bătrână.

— Da, sunteţi mai bătrână. Şi prin asta nu vreau să spun că v-au apărut riduri pe faţă sau la coada ochiului. Când v-am văzut prima oară, mademoiselle, eraţi un spectator al vieţii. Aveaţi expresia calmă, amuzată a cuiva care stă în stal şi priveşte piesa.

— Şi acum?

— Acum nu mai priviţi. Poate e ceva absurd ce spun acum, dar aveţi expresia circumspectă a unui luptător care joacă un joc dificil.

— Bătrâna doamnă poate fi dificilă uneori, zise Katherine zâmbind. Dar vă asigur că nu mă implic în concursuri mortale cu ea. Ar trebui să mergeţi şi să o cunoaşteţi într-o zi, monsieur Poirot. Cred că sunteţi unul dintre oamenii care i-ar aprecia curajul şi spiritul.

Urmă o tăcere în timp ce chelnerul le servi cu îndemânare puiul en casserole. După plecarea acestuia, Poirot spuse:

— M-aţi auzit vorbind de prietenul meu Hastings? Cel care a spus despre mine că sunt o scoică umană. Eh bien,

mademoiselle, mi-am găsit perechea în dumneavoastră. Dumneavoastră sunteţi o singuratică, mai mult decât mine.

— Absurd, rosti Katherine nepăsătoare. Hercule Poirot nu spune niciodată absurdităţi. Este aşa cum spun eu.

Din nou tăcere. Poirot o întrerupse cu o întrebare:

— Aţi văzut pe vreunul dintre prietenii noştri de pe Riviera de când v-aţi întors, mademoiselle?

— L-am văzut pe maiorul Knighton.

— Aha. Serios?

Ceva din ochii strălucitori ai lui Poirot o făcu pe Katherine să-şi plece privirea.

— Deci domnul van Aldin rămâne la Londra?

— Da.

— Trebuie să încerc să-l întâlnesc mâine sau poimâine.

— Aveţi veşti pentru el?

— De ce credeţi asta?

— Eu… Doar mă întrebam, asta-l tot.

Poirot o privi cu ochi strălucitori.

— Şi acum, mademoiselle, sunt multe întrebări pe care doriţi să mi le puneţi, îmi dau seama de asta. Şi de ce nu? Nu este cazul Trenului Albastru micul nostru roman policier?

— Da, sunt întrebări pe care vreau să vi le pun.

— Eh bien?

Katherine ridică brusc privirea cu o expresie de hotărâre.

— Ce făceaţi la Paris, monsieur Poirot?

Poirot zâmbi uşor.

— Am făcut o vizită la Ambasada Rusiei.

— Oh!

— Îmi dau seama că asta nu vă spune nimic. Dar nu o să fiu o scoică umană. Nu, o să-mi pun cărţile pe masă, ceea ce este un lucru pe care în mod sigur scoicile nu îl fac niciodată. Bănuiţi, nu-l aşa, că nu simt mulţumit de cazul împotriva lui Derek Kettering?

— Asta m-am tot întrebat. Am crezut că, la Nişa, aţi încheiat acest caz.

— Nu spuneţi tot ce gândiţi, mademoiselle. Dar recunosc tot. Eu am fost – cercetările mele – cel care l-a pus pe Derek Kettering acolo unde se află astăzi. Dacă nu eram eu, judecătorul de instrucţie ar încerca şi acum în zadar să lege crima de contele de la Roche. Eh bien, mademoiselle, nu regret ce am făcut. Am o singură datorie – să descopăr adevărul şi pista aceea mergea drept spre domnul Kettering. Dar se şi sfârşea acolo? Poliţia zice că da, dar eu, Hercule Poirot, nu sunt mulţumit. Se întrerupse dintr-odată. Spuneţi-mi, mademoiselle, în ultima vreme aţi mai auzit ceva de mademoiselle Lenox?

— Am primit doar o scrisoare foarte scurtă şi laconică. Cred că e supărată pe mine că m-am întors în Anglia.

Poirot dădu înţelegător din cap.

— Am avut o discuţie cu ea în noaptea când monsieur Kettering a fost arestat. A fost o discuţie interesantă în mai multe privinţe.

Din nou râmase tăcut şi Katherine nu-l întrerupse şirul gândurilor.

— Mademoiselle, rosti Poirot în cele din urmă, acum sunt pe un teren sensibil, însă tot o să vă spun asta. Cred că există cineva care îl iubeşte pe monsieur Kettering – corectaţi-mă dacă greşesc – şi de dragul ei… Ei bine… de dragul ei sper că eu am dreptate şi poliţia se înşeală. Ştiţi cine e acel altcineva?

Urmă o pauză, apoi Katherine spuse:

— Da… Cred că ştiu.

Poirot se aplecă peste masă către ea.

— Nu sunt mulţumit, mademoiselle. Nu, nu sunt mulţumit. Faptele, faptele principale, conduc drept spre monsieur Kettering. Dar există un lucru care nu a fost luat în consideraţie.

— Despre ce este vorba?

Chipul desfigurat al victimei. M-am întrebat, mademoiselle, de o sută de ori: „Este Derek Kettering genul de om care ar putea da acea lovitură zdrobitoare după ce a

comis crima?” În ce scop ar fi făcut-o? La ce i-ar fi servit? Era o acţiune probabilă pentru cineva cu temperamentul domnului Kettering? Şi, mademoiselle, răspunsul la aceste întrebări a fost extrem de nesatisfăcător. Iarăşi şi iarăşi mă întorc la acel „de ce?”. Şi singurele lucruri care mă pot ajuta să soluţionez problema sunt astea. Mătură cu mâna paginile carneţelului şi prinse ceva pe care îl ţinu între degetul mare şi arătător.

— Vă amintiţi, mademoiselle? M-aţi văzut luând aceste fire de păr de pe covorul din compartiment.

Katherine se aplecă şi cercetă cu atenţie firele de păr.

Poirot dădu încet din cap de câteva ori.

— Îmi dau seama că ele nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră, mademoiselle. Şi totuşi, cred că, într-un fel, vedeţi foarte multe.

— Mi-au trecut prin cap tot felul de idei, rosti Katherine încet, idei curioase. De aceea v-am întrebat ce făceaţi la Paris, monsieur Poirot.

— Când v-am scris…

— De la Ritz?

Un zâmbet ciudat poposi pe buzele lui Poirot.

— Da, cum spuneaţi, de la Ritz. Uneori sunt o persoană căreia îi place luxul – atunci când plăteşte un milionar.

— Ambasada Rusiei, zise Katherine, încruntându-se. Nu, nu-mi dau seama unde se potriveşte acest lucru.

— Nu se potriveşte direct, mademoiselle. M-am dus acolo ca să obţin anumite informaţii. M-am întâlnit cu un anumit personaj şi l-am ameninţat – da, mademoiselle, eu, Hercule Poirot, l-am ameninţat.

— Cu poliţia?

— Nu, replică sec Poirot, cu presa – o armă cu mult mai periculoasă.

Se uită la Katherine şi aceasta îi zâmbi, clătinând din cap.

— Doar nu vă transformaţi din nou în scoică, monsieur Poirot.

— Nu, nu. Nu vreau să fiu misterios. O să vă spun tot. Îl bănuiesc pe acest om că este partea activă în vânzarea bijuteriilor domnului van Aldin. L-am confruntat cu asta şi în cele din urmă am obţinut întreaga poveste de la el. Am aflat unde au fost date bijuteriile şi am aflat, de asemenea, cine era bărbatul care se plimba prin faţa casei pe strada – un om cu păr alb, venerabil, dar care mergea cu pasul uşor, rapid al unui tânăr. Şi în mintea mea i-am dat acestui bărbat un nume – numele de Monsieur le Marquis.

— Şi acum aţi venit la Londra să vă întâlniţi cu domnul van Aldin?

— Nu numai din acest motiv. Mai am şi alte lucruri de făcut. De când am sosit la Londra m-am mai întâlnit cu două persoane – cu un agent de teatru şi cu un doctor de pe Harley Street. De la fiecare din ei am obţinut anumite informaţii. Puneţi toate astea cap la cap, mademoiselle şi vedeţi dacă ajungeţi la aceeaşi concluzie ca mine.

— Eu?

— Da, dumneavoastră. O să vă spun un singur lucru, mademoiselle. În mintea mea a existat tot timpul o îndoială în legătură cu faptul că jaful şi crima au fost comise de aceeaşi persoană. Mult timp nu am fost sigur…

— Şi acum?

— Acum ştiu.

Urmă un răstimp de tăcere. Apoi Katherine îşi înălţă capul. Ochii îi străluceau.

— Nu sunt la fel de deşteaptă ca dumneavoastră, monsieur Poirot. Jumătate din lucrurile pe care mi le-aţi spus nu mi se pare că indică spre ceva anume. Ideile care îmi trec prin cap vin dintr-o perspectivă cu total diferită…

— Ah, dar asta se întâmplă întotdeauna, replică Poirot calm. O oglindă arată adevărul, dar fiecare om stă în alt loc atunci când se uită în ea.

— Ideile mele pot fi absurde… Pot fi cu total diferite de ale dumneavoastră, dar…

— Da?

— Spuneţi-mi, asta vă este de vreun folos?

Poirot luă decupajul din ziar din mâna ei întinsă, îl citi şi, ridicând privirea, aprobă din cap cu gravitate.

— Aşa cum v-am spus, mademoiselle, fiecare stă în altă poziţie atunci când se uită într-o oglindă, dar este aceeaşi oglindă şi aceleaşi lucruri sunt reflectate aici.…

Katherine se ridică în picioare.

— Trebuie să plec, zise ea. Abia am timp să prind trenul. Monsieur Poirot.

— Da, mademoiselle.

— Este… Nu trebuie să mai dureze mult, înţelegeţi. Eu… Nu mai pot continua mult.

Vocea i se sparse.

Poirot o bătu încurajator pe mână.

— Curaj, mademoiselle. Nu trebuie să cedaţi acum. Sfârşitul e foarte aproape.

Capitolul 33

O nouă teorie

— Monsieur Poirot doreşte să vă vadă, domnule.

— La naiba cu el! Făcu van Aldin.

Knighton rămase tăcut, înţelegător.

Van Aldin se ridică de pe scaun şi începu să măsoare în sus şi în jos camera.

— Bănuiesc că ai văzut afurisitele alea de ziare azi-dimineaţă?

— Mi-am aruncat o privire pe ele, domnule.

— Încă se ţin cu dinţii de subiect?

— Mi-e teamă că da, domnule.

Milionarul se aşează din nou şi îşi cuprinse fruntea cu palmele.

— Dacă mi-aş fi închipuit una ca asta, gemu el. Îmi doresc să nu-l fi adus niciodată pe belgianul ăsta să scoată la lumină adevărul. Să-l găsească pe ucigaşul lui Ruth – asta e tot ce am dorit.

— Nu aţi fi dorit ca ginerele dumneavoastră să fie eliberat?

— Aş fi preferat să-mi fac dreptate singur.

— Nu cred că ar fi fost o acţiune foarte înţeleaptă, domnule.

— Nu contează. Eşti sigur că tipul vrea să mă vadă?

— Da, domnule van Aldin. Este foarte insistent în legătură cu asta.

Atunci bănuiesc că trebuie s-o facă. Poate veni în dimineaţa asta, dacă vrea. Un Poirot foarte proaspăt şi binedispus fu invitat să intre. Nu părea să observe deloc lipsa de cordialitate din atitudinea milionarului şi sporovăi amabil despre diverse nimicuri. Se afla la Londra – explică el – ca să-l întâlnească pe doctorul său. Menţiona numele unui chirurg eminent.

— Nu, nu, pas la guerre – o amintire a zilelor din poliţie: un glonţ al unui nenorocit de bandit. Îşi atinse umărul stâng şi făcu o grimasă foarte realistă. V-am considerat întotdeauna un om norocos, monsieur van Aldin. Nu corespundeţi ideii noastre larg răspândite privind milionarii americani – martiri ai dispepsiei.

— Sunt destul de zdravăn, zise van Aldin. Ştiţi, duc o viaţă foarte modestă. Mâncare simplă şi nu prea multă.

— V-aţi întâlnit cu domnişoara Grey, nu-l aşa? Întrebă Poirot, întorcându-se nevinovat spre secretar.

— D… da. O dată sau de două ori, răspunse Knighton.

Roşi uşor şi van Aldin exclamă surprins:

— Ce ciudat că nu mi-ai pomenit că ai văzut-o, Knighton!

— Nu am crezut că vă interesează, domnule.

— Îmi place foarte mult faţă aceea, afirmă van Aldin.

— Ce păcat că s-a îngropat încă o dată în St. Mary Mead, zise Poirot.

— Este foarte frumos din partea ei, replică Knighton cu înflăcărare. Există foarte puţini oameni care s-ar îngropa acolo ca să aibă grijă de o bătrână dificilă care nu are nici un drept asupra ei.

— Nu vă pot contrazice, spuse Poirot cu o uşoară sclipire în ochi. Cu toate acestea, zic că e păcat. Şi acum, domnilor,

să trecem la afaceri.

Ambii bărbaţi îl priviră oarecum surprinşi.

— Nu trebuie să fiţi şocaţi sau alarmaţi de ceea ce urmează să vă spun. Să presupunem, monsieur van Aldin, că, până la urmă, monsieur Derek Kettering nu şi-a ucis soţia.

— Poftim?

Cei doi bărbaţi se uitară la Poirot extrem de surprinşi.

— Să presupunem, spuneam, că monsieur Kettering nu şi-a ucis soţia.

— Aţi înnebunit, domnule Poirot?

Van Aldin fu cel care rosti aceste cuvinte.

— Nu, replică Poirot, nu am înnebunit. Sunt excentric, poate – cel puţin unii oameni spun asta. Dar, în ceea ce priveşte meseria mea, sunt, cum se spune, „cu toţi boii acasă”. Vă întreb, monsieur van Aldin, dacă v-aţi bucura sau v-ar părea rău dacă ar fi adevărat ceea ce v-am spus?

Van Aldin îl privi ţintă.

— Normal, aş fi bucuros, răspunse el în cele din urmă. Este un exerciţiu de presupuneri, domnule Poirot, sau există fapte care să le susţină?

Poirot îşi înălţă privirea spre tavan.

— Există o mică şansă, răspunse el calm, ca, până la urmă, Comte de la Roche să fie vinovatul. Cel puţin am reuşit să-l spulber alibiul.

— Cum aţi reuşit asta?

Poirot ridică modest din umeri.

— Am metodele mele. Cu puţin tact, cu puţină isteţime şi lucrul a fost făcut.

— Dar rubinele, rosti van Aldin, rubinele aflate în posesia contelui erau false.

— Şi în mod evident, el nu ar fi comis crimă decât pentru rubine. Însă scăpăm din vedere un lucru, monsieur van Aldin, în ceea ce priveşte rubinele, este posibil ca altcineva să fi fost acolo înaintea lui.

— Însă ăsta e o teorie cu totul nouă, exclamă Knighton.

— Chiar credeţi această aiureală, domnule Poirot? Vru să ştie milionarul.

— Teoria încă nu e demonstrată, afirmă Poirot calm. Deocamdată este doar o teorie, dar vă spun ceva, monsieur van Aldin – faptele merită să fie investigate. Trebuie să veniţi cu mine în sudul Franţei şi să cercetăm cazul la faţa locului.

— Credeţi că asta chiar este necesar – adică, trebuie să vin şi eu?

— Am crezut că veţi dori asta, replică Poirot.

În tonul lui se simţea o undă de reproş care nu scăpă celuilalt.

— Da, da, desigur, spuse van Aldin. Când doriţi să începem, domnule Poirot?

— Sunteţi foarte ocupat pe moment, domnule, murmură Knighton.

Dar milionarul se hotărâse acum şi respinse argumentul celuilalt cu o fluturare a mâinii.

— Cred că această afacere este pe primul plan, spuse el. OK, domnule Poirot, mâine. Cu ce tren?

Cred că o să mergem cu Trenul Albastru, zise Poirot şi zâmbi.

Capitolul 34

Din nou Trenul Albastru „Trenul milionarilor” cum i se spunea intră într-o curbă pe care şinele o făceau cu o viteză ce păru periculoasă. Van Aldin, Knighton şi Poirot stăteau împreună în tăcere. Knighton şi van Aldin aveau două compartimente interconectate, aşa cum avuseseră Ruth Kettering şi camerista ei în acea călătorie fatală. Compartimentul lui Poirot era ceva mai departe în vagon.

Călătoria era una dureroasă pentru van Aldin, căci îi reveneau în minte cele mai cumplite amintiri. Poirot şi Knighton conversau ocazional pe un ton scăzut, ca să nu-l deranjeze.

Totuşi, când trenul îşi încheie călătoria lentă pe ceinture şi ajunse în Gare de Lyon, Poirot deveni brusc agitat. Van

Aldin îşi dădu seama că scopul călătoriei cu trenul fusese în parte încercarea de reconstituire a crimei. Poirot însuşi jucă fiecare rol. Fu, pe rând, camerista care se închidea grăbită în propriul compartiment, doamna Kettering, recunoscându-şi soţul cu surprindere şi cu o urmă de nelinişte şi Derek Kettering, descoperind că soţia lui călătoreşte cu acel tren. Încercă diferite posibilităţi, cum ar fi cel mai bun mod ca o persoană să se ascundă în cel de-al doilea compartiment.

Brusc, păru să-l vină o idee şi îl apucă pe van Aldin de braţ.

— Mon Dieu, dar asta e ceva la care nu m-am gândit! Trebuie să ne întrerupem călătoria la Paris. Repede, repede, să coborâm imediat! Apucându-şi geamantanele, se grăbi să coboare din tren. Van Aldin şi Knighton, uluiţi dar obedienţi, îl urmară. Confirmându-l-se nu o dată părerea pe care o avea despre abilitatea lui Poirot, lui van Aldin îi venea greu să şi-o schimbe acum. La barieră fură opriţi. Biletele lor se aflau la conductorul din tren, un fapt pe care toţi trei îl uitaseră.

Explicaţiile lui Poirot – rapide, fluente şi lipsite de emoţie – nu avură nici un efect asupra funcţionarului cu expresie apatică.

— Haide să terminăm cu asta, zise van Aldin brusc. Bănuiesc că vă grăbiţi, domnule Poirot. Pentru numele lui Dumnezeu, plătiţi biletul de la Calais şi să continuăm cu ceea ce aveţi în minte.

Şuvoiul de cuvinte al lui Poirot se opri dintr-odată şi detectivul păru că se transformă într-o stană de piatră. Braţul său, încă ridicat într-un gest agitat, râmase acolo de parcă ar fi fost paralizat.

— Am fost un imbecil, zise el simplu. Mă foi, zilele astea mi-am pierdut capul. Haide să ne întoarcem şi să ne continuăm călătoria în linişte. Cu un pic de noroc, trenul nu a plecat încă.

Ajunseră chiar la timp şi trenul se puse în mişcare când Knighton, ultimul dintre cei trei, se aruncă împreună cu valiza lui în tren.

Conductorul îi dojeni agitat şi îi ajută să îşi care bagajele înapoi în compartiment. Van Aldin nu spuse nimic, însă era în mod evident dezgustat de comportamentul ieşit din comun al lui Poirot. Rămas singur pentru câteva clipe cu Knighton, el remarcă:

— Umblăm după potcoave de cai morţi. Lucrurile i-au scăpat de sub control. Până la un moment dat a avut ceva în minte, însă oricine îşi pierde capul şi aleargă de colo-colo ca un iepure speriat nu face doi bani.

Poirot reveni după câteva momente, plin de scuze umile şi atât de abătut, încât orice cuvinte mai dure ar fi fost inutile. Van Aldin îi acceptă scuzele cu gravitate, însă reuşi să se abţină să facă vreun comentariu acid.

Luară cina în tren şi după aceea, oarecum spre surprinderea celorlalţi doi, Poirot sugeră să meargă toţi trei în compartimentul lui van Aldin.

Milionarul îl privi cu curiozitate.

— Există ceva ce nu ne-aţi spus, domnule Poirot?

— Eu? Poirot făcu ochii mari cu o surprindere nevinovată. Ce idee!

Van Aldin nu răspunse, însă nu era mulţumit. Însoţitorului de tren i se spusese că nu este nevoie să facă paturile. Orice sentiment de mirare ar fi simţit, acesta fu dat uitării cu ajutorul bacşişului gras pe care van Aldin i-l înmână. Cei trei bărbaţi râmaseră învăluiţi în tăcere. Poirot se foia şi părea să nu aibă stare. În cele din urmă se întoarse spre secretar.

— Domnule maior Knighton, uşa de la compartimentul dumneavoastră este încuiată? Mă refer la uşa care dă spre coridor.

— Da. Am încuiat-o chiar eu adineauri.

— Sunteţi sigur? Întrebă Poirot.

— Mă duc să verific dacă doriţi, zise Knighton zâmbind.

— Nu, nu vă deranjaţi. O să verific eu.

Trecu prin uşa dintre compartimente şi se întoarse după câteva clipe, dând aprobator din cap.

— Da, da, este aşa cum ai spus. Scuză, te rog, agitaţia unui om bătrân.

Închise uşa dintre compartimente şi îşi reluă locul în colţul din dreapta.

Orele trecură. Cei trei bărbaţi moţăiau agitaţi, trezindu-se cu tresăriri neplăcute. Probabil niciodată până atunci nu se întâmplase ca trei oameni să cumpere bilete pentru păturile în cel mai luxos tren care există, apoi să-şi refuze confortul pentru care plătiseră. Din când în când, Poirot se uita la ceas, apoi dădea aprobator din cap şi se pregătea încă o dată să adoarmă. O dată se ridică de pe locul lui şi deschise uşa dintre compartimente, se uită cu atenţie în compartimentul alăturat şi se întoarse la locul său, clătinând din cap.

— Ce s-a întâmplat? Şopti Knighton. Aşteptaţi să se întâmple ceva, nu-l aşa?

— Sunt agitat, mărturisi Poirot. Sunt ca o pisică pe un acoperiş fierbinte. Orice zgomot uşor mă face să tresar.

Knighton căscă.

— Dintre toate afurisitele de călătorii incomode! Murmură el. Bănuiesc că ştiţi ce faceţi, domnule Poirot.

Se pregăti să doarmă cât putea de bine. Atât el, cât şi van Aldin căzuseră pradă somnului când Poirot, uitându-se a paisprezecea oară la ceas, se aplecă şi îl bătu pe milionar pe umăr.

— Ah, ce este?

— În cinci minute, monsieur, vom ajunge la Lyon.

— Dumnezeule! Chipul lui van Aldin era alb şi istovit în lumina slabă. Înseamnă că pe la ora asta a fost ucisă biata Ruth.

Rămase cu privirea aţintită înainte. Buzele i se strâmbară uşor, mintea lui întorcându-se la tragedia îngrozitoare care îi întunecase viaţa.

Urmă obişnuitul scrâşnet prelung al frânelor şi trenul încetini, ajungând la Lyon. Van Aldin coborî fereastra şi se aplecă în afară.

— Dacă nu a fost Derek, dacă noua dumneavoastră teorie este corectă, atunci aici a părăsit bărbatul trenul? Întrebă el peste umăr.

Spre surprinderea lui, Poirot clătină din cap.

— Nu, răspunse el gânditor, nici un bărbat nu a părăsit trenul, dar cred – da, cred că o femeie se poate să fi făcut asta.

— O femeie? Întrebă tăios van Aldin.

— Da, o femeie, repetă Poirot, dând din cap. Poate nu vi amintiţi, monsieur van Aldin, dar domnişoara Grey a menţionat în mărturia ei că un tânăr cu şapcă şi haină a coborât din tren, aparent ca să-şi dezmorţească picioarele. Însă eu cred că tânărul a fost foarte probabil o femeie.

— Dar cine a fost?

Chipul lui van Aldin exprima incredulitate, dar Poirot răspunse serios şi hotărât:

— Numele ei – sau numele sub care a fost cunoscută timp de mulţi ani – este Kitty Kidd, dar dumneavoastră, monsieur van Aldin, o cunoaşteţi sub alt nume – acela de Ada Mason.

Knighton sări în picioare.

— Poftim? Strigă el.

Poirot se întoarse spre el.

— Ah! Înainte să uit. Scoase un obiect din buzunar şi îl întinse. Permiteţi-mi să vă ofer o ţigară – din propriul portţigaret. A fost o neglijenţă din partea dumneavoastră să îl scăpaţi când v-aţi urcat în tren pe centura Parisului.

Knighton râmase nemişcat privindu-l stupefiat. Apoi făcu o mişcare, dar Poirot îşi ridică mâna cu un gest de avertizare.

— Nu, nu vă mişcaţi, zise el cu o voce mătăsoasă. Uşa de la compartimentul de alături este deschisă şi sunteţi păzit de acolo chiar în această clipă. Am descuiat uşa spre coridor când am plecat din Paris şi prietenilor noştri de la poliţie li s-a spus să-şi ocupe poziţia acolo. După cum cred că ştiţi,

poliţia franceză vrea destul de tare să pună mâna pe dumneavoastră, maior Knighton – sau ar trebui să spunem: Monsieur le Marquis?

Capitolul 35

Explicaţii

— Explicaţii?

Poirot zâmbi. Stătea în faţa milionarului, la masa din apartamentul particular al lui van Aldin de la Negresco. Poirot avea în faţa lui un om uşurat, dar foarte uimit. Detectivul se lăsă pe speteaza scaunului, îşi aprinse una dintre ţigările lui subţiri şi privi gânditor spre tavan.

— Da, o să vă dau explicaţii. A început cu un lucra care m-a nedumerit. Ştiţi care a fost acel lucru? Chipul desfigurat. Când investighezi o crimă, acesta nu este un lucra neobişnuit şi ridică imediat o întrebare – aceea a identităţii. Evident, acesta a fost primul lucra care mi-a trecut prin minte: femeia moartă era într-adevăr doamna Kettering? Însă pista aceea nu m-a condus nicăieri, pentru că identificarea făcută de domnişoara Grey a fost fermă şi foarte demnă de încredere, aşa că am eliminat această idee. Femeia moartă era Ruth Kettering.

— Când aţi început să o bănuiţi prima dată pe cameristă? Multă vreme nu am făcut-o, însă un mic amănunt mi-a atras atenţia asupra ei. Portţigaretul găsit în compartiment şi despre care ea ne-a spus că fusese dat de doamna Kettering soţului ei. La prima vedere, era un lucra foarte puţin probabil, având în vedere cum stăteau lucrurile între ei. Asta mi-a trezit în minte o îndoială în legătură cu veridicitatea afirmaţiilor Adei Mason în general. Mai era de luat în consideraţie şi faptul destul de suspect că fusese în slujba stăpânei sale numai două luni. În mod sigur, nu părea că ar fi putut să aibă ceva de-a face cu crima, întrucât fusese lăsată la Paris şi doamna Kettering fusese văzută în viaţă de câţiva oameni după aceea, dar…

Poirot se aplecă înainte. Ridică emfatic arătătorul şi îl scutură în faţa lui van Aldin.

— Dar eu sunt un bun detectiv. Bănuiesc. Nu există nimeni şi nimic pe care să nu-l suspectez. Nu cred nimic din ce mi se spune. Mi-am spus: „Cum ştim că Ada Mason a fost lăsată la Paris?” Şi, la început, răspunsul la această întrebare mi s-a părut total mulţumitor. Există mărturia secretarului dumneavoastră, maiorul Knighton, un martor a cărui declaraţie putea fi considerată cu totul imparţială; mai erau şi cuvintele spuse chiar de femeia moartă însoţitorului de tren. Însă pentru moment am lăsat deoparte acest ultim aspect, fiindcă o idee foarte ciudată – o idee poate fantastică şi imposibilă – începuse să mi se formeze în minte. Dacă printr-o întâmplare nemaipomenită se putea să fie adevărată, acea mărturie a însoţitorului era lipsită de valoare.

M-am concentrat asupra principalului obstacol în calea teoriei mele – afirmaţia maiorului Knighton că a văzut-o pe Ada Mason la Ritz după ce Trenul Albastru a plecat din Paris. Acea declaraţie părea destul de convingătoare; totuşi, examinând faptele cu atenţie, am observat două lucruri. Primul – că printr-o coincidenţă ciudată şi el era de exact două luni în serviciul dumneavoastră. Al doilea – că iniţiala lui era aceeaşi: K. Să presupunem – doar să presupunem – că era portţigaretul lui cel care fusese găsit în vagon. Apoi, dacă Ada Mason şi el lucrau împreună şi dacă ea l-a recunoscut când i l-am arătat, nu ar fi reacţionat oare exact aşa cum a făcut-o? La început a fost surprinsă, însă a inventat rapid o teorie plauzibilă care susţinea vinovăţia domnului Kettering. Bien entendu, asta nu fusese ideea iniţială. Comte de la Roche trebuia să fie ţapul ispăşitor, deşi Ada Mason nu avea să-l recunoască foarte convingător, pentru cazul în care acesta se dovedea capabil să furnizeze un alibi. Acum, dacă o să vă gândiţi retrospectiv la acel moment, vă veţi aminti că s-a întâmplat un lucru semnificativ. I-am sugerat Adei Mason că bărbatul pe care îl văzuse nu era Comte de la Roche, ci Derek Kettering. La momentul respectiv a părut nesigură, dar după ce m-am

întors la hotel, mi-aţi telefonat şi mi-aţi spus că ea a venit la dumneavoastră şi a spus că, gândindu-se mai bine, era convinsă că bărbatul în chestiune era într-adevăr domnul Kettering. Eu mă aşteptam la ceva de genul ăsta. Nu putea exista decât o singură explicaţie legată de această siguranţă subită din partea ei. După ce a plecat de la hotelul dumneavoastră, ea a avut timp să se consulte cu cineva şi a primit instrucţiuni cărora li s-a conformat. Cine i-a dat aceste instrucţiuni? Maiorul Knighton. Şi mai era un alt amănunt, care putea să nu aibă nici o semnificaţie sau putea să aibă o importanţă foarte mare. Într-o discuţie oarecare, Knighton a pomenit de furtul unor bijuterii în Yorkshire dintr-o casă unde stătea. Poate era doar o coincidenţă – sau poate o altă verigă dintr-un lanţ.

— Însă un lucru nu înţeleg, domnule Poirot. Bănuiesc că sunt probabil obtuz, altfel mi-aş fi dat seama până acum. Cine a fost bărbatul din tren, de la Paris? Derek Kettering sau Comte de la Roche?

— Asta este simplitatea întregii afaceri! Nu a existat nici un bărbat! Ah, mille tonnerres!

— Nu înţelegeţi isteţimea planului? Al cui cuvânt îl avem că a fost un bărbat acolo? Numai al Adei Mason. Şi am crezut-o pe Ada Mason datorită mărturiei lui Knighton că a fost lăsată la Paris.

— Dar chiar Ruth i-a spus însoţitorului de tren că a lăsat-o acolo pe camerista ei, şovăi van Aldin.

— Ah! Ajung şi la asta. Avem aici mărturia doamnei Kettering, dar, pe de altă parte, nu avem cu adevărat mărturia ei, deoarece, monsieur van Aldin, o femeie moartă nu poate depune o mărturie. Nu este mărturia ei, ci a însoţitorului de tren – o chestiune cu totul diferită.

— Aşadar, credeţi că omul a minţit?

— Nu, nu, deloc. El a spus ceea ce credea că este adevărul. Dar femeia care i-a spus că şi-a lăsat cameristă la Paris nu a fost doamna Kettering.

Van Aldin îl privi uimit.

— Monsieur van Aldin, Ruth Kettering era moartă înainte ca trenul să sosească în Gare de Lyon. Era Ada Mason, îmbrăcata cu hainele deosebite ale stăpânei ei, cea care a cumpărat coşul pentru cină şi care a făcut conductorului acea declaraţie necesară.

— Imposibil!

— Nu, nu, monsieur van Aldin, nu este imposibil. Leş femmes, ele seamănă atât de mult în ziua de azi, că sunt identificate mai mult după îmbrăcăminte decât după chip. Ada Mason avea aceeaşi înălţime ca fiica dumneavoastră. Îmbrăcată în acea haină somptuoasă de blană şi cu pălărioara roşie trasă pe ochi, cu câteva bucle arămii ivindu-se la fiecare ureche, nu e de mirare că însoţitorul de tren a fost păcălit. Vă amintiţi că nu vorbise mai înainte cu doamna Kettering. E adevărat, o văzuse pe cameristă pentru o clipă atunci când aceasta i-a înmânat biletele, dar impresia fusese doar a unei femei slabe, îmbrăcate în negru. Dacă ar fi fost un om deosebit de inteligent, ar fi putut spune că stăpâna şi camerista semănau, dar este extrem de puţin probabil că măcar i-a trecut prin minte acest lucru. Şi, amintiţi-vă, Ada Mason, sau Kitty Kidd, era actriţă, capabilă să-şi schimbe înfăţişarea şi tonul vocii în funcţie de moment. Nu, nu, nu era nici un pericol ca el să o recunoască pe cameristă în hainele stăpânei, însă exista pericolul ca atunci când venea şi descoperea cadavrul să-şi dea seama că aceea nu era femeia cu care vorbise cu o seară înainte. Şi acum înţelegem motivul pentru chipul desfigurat. Principalul pericol pentru Ada Mason era ca domnişoara Katherine Grey să vină în compartiment după ce trenul plecase din Paris şi ea a rezolvat această problemă comandând un coş pentru cină şi încuindu-se în compartiment.

— Dar cine a ucis-o pe Ruth – şi când?

— Mai întâi, ţineţi cont că acea crimă a fost plănuită şi dusă la îndeplinire de două persoane – Knighton şi Ada Mason, care au acţionat împreună. Knighton era la Paris în ziua aceea, ocupându-se de afacerile dumneavoastră. El s-a suit în tren la un moment dat, pe drumul acestuia pe ceinture. Doamna Kettering a fost probabil surprinsă, dar în mod sigur nu a bănuit nimic. Poate că el i-a atras atenţia la ceva pe fereastră şi când ea s-a întors să se uite, el i-a strecurat cordonul pe după gât – şi totul s-a terminat în

câteva secunde. Uşa de la compartiment e încuiată, iar el şi Ada Mason se apucă de treabă. O dezbracă pe femeia moartă. Mason şi Knighton înfăşoară trupul într-un covor şi îl pun pe locul din compartimentul alăturat, printre sacoşe şi valize. Knighton coboară din tren, luând cu el caseta cu rubine. Cum se presupune că omorul a fost comis doar doisprezece ore mai târziu, este în perfectă siguranţa şi mărturia lui, împreună cu presupusele cuvinte spuse de doamna Kettering conductorului vor oferi un alibi perfect complicelui său.

În Gare de Lyon, Ada Mason primeşte coşul pentru cină şi, încuindu-se în toaleta compartimentului, se schimbă rapid în hainele stăpânei sale, îşi potriveşte două meşe false cu bucle arămii şi se aranjează să semene cu doamna Kettering cât mai mult posibil. Când însoţitorul de tren soseşte să facă păturile, ea îi spune povestea pregătită despre cum şi-a lăsat cameristă la Paris; şi, în timp ce el face patul, ea rămâne privind pe fereastră, astfel încât stă cu spatele spre coridor şi spre oamenii care trec pe acolo. Asta a fost o precauţie înţeleaptă fiindcă, aşa cum ştiţi, domnişoara Grey a fost una dintre acele persoane şi ea, printre alţii, putea să jure că doamna Kettering era încă în viaţă la acea oră.

— Continuaţi, spuse van Aldin.

— Înainte să ajungă la Lyon, Ada Mason a aranjat trupul stăpânei ei pe pat, a împăturit ordonat hainele femeii moarte la capătul patului şi s-a schimbat cu hainele de bărbat, pregătindu-se să părăsească trenul. Când Derek Kettering a intrat în compartimentul soţiei sale şi, aşa cum a crezut, a văzut-o adormită în pat, scena fusese aranjată şi Ada Mason era ascunsă în compartimentul alăturat, aşteptând momentul să părăsească trenul neobservată. Imediat ce conductorul a coborât pe peron în Lyon, ea l-a urmat, plimbându-se de parcă doar lua o gură de aer. Într-un moment în care nimeni nu o observa, a traversat în grabă spre celălalt peron şi a luat primul tren înapoi la

Paris şi la hotelul Ritz. Numele ei fusese înregistrat acolo, ca şi cum ocupase o cameră cu o noapte mai înainte, de către o complice a lui Knighton. Nu a avut altceva de făcut decât să aştepte calmă să sosiţi. Bijuteriile nu sunt şi nici nu au fost vreodată, în posesia ei. Nici o bănuială nu planează asupra lui Knighton şi, ca secretar al dumneavoastră, el le aduce la Nişa fără nici cea mai mică teamă că va fi descoperit. Predarea lor lui monsieur Papopolous fusese deja aranjată şi ele îi sunt încredinţate în ultimul moment Adei Mason ca să-l fie înmânate apoi grecului. Totul reprezintă o lovitură foarte bine pusă la punct, aşa cum era de aşteptat din partea unui maestru al jocului cum este Marchizul.

— Şi chiar vreţi să spuneţi că Richard Knighton este un criminal bine-cunoscut, care se ocupă de această afacere de ani întregi?

Poirot dădu aprobator din cap.

— Unul dintre atuurile principale ale acestui domn căruia i se spune Marchizul este maniera lui plăcută şi firească de a fi. Aţi căzut victimă farmecului său, monsieur van Aldin, când l-aţi angajat ca secretar după un răstimp atât de scurt de când aţi făcut cunoştinţă.

— Aş fi putut să jur că niciodată nu a căutat să obţină postul, strigă milionarul.

— Totul a fost făcut cu mare dibăcie – cu atât de mare dibăcie, încât a păcălit un om a cărui cunoaştere a celorlalţi oameni este atât de mare ca a dumneavoastră.

— I-am cercetat antecedentele. Trecutul lui era fără reproş.

— Da, da – asta a făcut parte din joc. Ca Richard Knighton, viaţa lui era fără pată. Avea o origine bună, legături bune, servise cu onoare în război şi părea cu totul deasupra oricărei bănuieli. Dar când am ajuns să adun informaţii despre misteriosul Marchiz, am găsit multe puncte de similitudine. Knighton vorbea franceză ca un francez, fusese în America, Franţa şi Anglia cam în acelaşi timp când

opera Marchizul. Ultima oară se auzise despre Marchiz că aranja diferite furturi de bijuterii în Elveţia şi chiar în Elveţia l-aţi întâlnit pe maiorul Knighton. Şi tocmai atunci au început să apară primele zvonuri despre faptul că eraţi în tratative să cumpăraţi faimoasele rubine.

— Dar de ce crimă? Murmură van Aldin distrus. În mod sigur, un hoţ isteţ ar fi putut fura bijuteriile fără să-şi bage capul în laţ.

Poirot clătină din cap.

— Aceasta nu este prima crimă pusă în cârca Marchizului. Are în sânge instinctul de a ucide. De asemenea, crede în ideea de a nu lăsa nici o dovadă în urma lui. Oamenii morţi nu spun nimic. Marchizul are o pasiune deosebită pentru bijuteriile istorice şi celebre. Şi-a făcut planul cu mult înainte, devenind secretarul dumneavoastră şi punând-o pe complicea lui să obţină slujba de cameristă a fiicei dumneavoastră, pentru care – a bănuit el – erau destinate bijuteriile. Şi, deşi acesta era planul lui bine gândit şi pus la punct cu mare atenţie, nu a ezitat să încerce o metodă mai rapidă, angajând doi bandiţi să vă acosteze în Paris în noaptea când aţi cumpărat bijuteriile. Acel plan a eşuat, lucru care cred că nu l-a surprins foarte tare. Însă acest plan – considera el – era foarte sigur. Nici o bănuială nu putea plana asupra lui Richard Knighton. Dar, ca toţi oamenii mari – şi Marchizul era un om mare – avea slăbiciunile lui. El chiar s-a îndrăgostit de domnişoara Grey şi, bănuind că ea îl place pe Derek Kettering, nu a putut rezista tentaţiei de a pune crima în cârca acestuia atunci când i s-a ivit ocazia. Iar acum, monsieur van Aldin, o să vă spun ceva foarte ciudat. Domnişoara Grey nu este deloc o femeie exaltată, însă crede cu tărie că a simţit prezenţa fiicei dumneavoastră alături de ea într-o zi în grădinile cazinoului din Monte-Carlo, chiar imediat după ce avusese o discuţie îndelungată cu Knighton. Spune că este convinsă că femeia moartă încerca din răsputeri să-l spună ceva şi brusc i-a trecut prin minte că aceasta încerca să-l spună că

ucigaşul era Knighton! Ideea i s-a părut atât de fantastică la momentul respectiv, încât domnişoara Grey nu a vorbit nimănui despre asta. Dar era atât de convinsă de adevărul ei, încât a acţionat în consecinţă – oricât ar părea de extraordinar acest lucru. Nu a respins avansurile lui Knighton şi s-a prefăcut că era convinsă de vinovăţia lui Derek Kettering.

— Extraordinar! Exclamă van Aldin.

— Da, este foarte ciudat. Aceste lucruri nu pot fi explicate. A, apropo, există un amănunt care m-a nedumerit foarte tare. Secretarul dumneavoastră are un şchiopătat accentuat – rezultatul unei răni căpătate în timpul războiului. Însă Marchizul nu şchioapătă deloc – asta-l clar. Acesta a fost o piatră de încercare. Însă domnişoara Lenox Tamplin a pomenit într-o zi că şchiopătatul lui Knighton a reprezentat o surpriză pentru chirurgul care s-a ocupat de acest caz la spitalul mamei ei. Acest lucru mi-a sugerat un camuflaj. La Londra, am mers la respectivul chirurg şi am obţinut de la el câteva detalii tehnice care mi-au confirmat bănuiala. Alaltăieri, am pomenit numele acelui chirurg astfel încât Knighton să îl poată auzi. Lucrul firesc ar fi fost că acesta să amintească faptul că doctorul respectiv se ocupase de tratamentul lui în timpul războiului, însă el nu a zis nimic – şi acel mic amănunt, dacă nu altceva, mi-a întărit convingerea că teoria mea privind crimă era corectă. De asemenea, domnişoara Grey mi-a dat o tăietură din ziar în care se spunea că a existat o spargere la spitalul lui Lady Tamplin în perioada în care Knighton a fost acolo. Şi-a dat seama că şi eu eram pe aceeaşi pistă ca ea când i-am scris de la hotelul Ritz din Paris.

Acolo am avut câteva probleme cu cercetările, însă am obţinut ce am dorit – dovada că Ada Mason a sosit în dimineaţa de după crimă şi nu în seara precedentă.

Urmă o tăcere lungă, apoi milionarul îi întinse mâna lui Poirot peste masă.

Cred că ştiţi ce înseamnă asta pentru mine, domnule Poirot, zise el cu glas răguşit de emoţie. O să vă trimit un cec dimineaţă, dar nici un cec de pe lumea asta nu poate exprima ce simt pentru ceea ce aţi făcut pentru mine. Sunteţi cel mai bun, domnule Poirot. De fiecare dată, sunteţi cel mai bun. Poirot se ridică în picioare, umflându-şi pieptul.

— Sunt doar Hercule Poirot, rosti el cu modestie, totuşi, aşa cum spuneţi, în felul meu simţ un om mare, aşa cum şi dumneavoastră sunteţi un om mare. Sunt bucuros şi fericit că v-am putut fi de folos. Acum mă duc să repar stricăciunile făcute de călătorie. Dar – vai!

— Bunul meu Georges nu este cu mine.

În holul hotelului se întâlni cu un prieten – venerabilul domn Papopolous, aflat alături de fiica lui, Zia.

— Credeam că aţi plecat din Nişă, monsieur Poirot, murmură grecul în timp ce lua mâna întinsă cu afecţiune de către detectiv.

— Afacerile m-au obligat să mă întorc, dragul meu monsieur Papopolous.

— Afacerile?

— Da, afacerile. Şi dacă tot vorbim de afaceri, sper că staţi mai bine cu sănătatea, dragul meu prieten.

— Mult mai bine. De fapt, ne întoarcem mâine la Paris.

— Sunt încântat să aud asemenea veşti bune! Sper că nu l-aţi ruinat de tot pe fostul ministru grec.

— Eu?

— Am înţeles că i-aţi vândut un rubin foarte frumos care – strict entre nous – este purtat de mademoiselle Mirelle, dansatoarea.

— Da, murmură monsieur Papopolous, da, aşa este.

— Un rubin asemănător cu faimosul Inimă de Foc.

— Are anumite asemănări, cu siguranţă, replică grecul nepăsător.

— Aveţi un talent deosebit în ceea ce priveşte bijuteriile, monsieur Papopolous. Vă felicit. Mademoiselle Zia, sunt

dezolat că vă întoarceţi la Paris atât de repede. Speram să ne vedem mai mult, acum că afacerea mea s-a încheiat.

— Am fi indiscreţi dacă am întreba despre ce afacere este vorba? Întrebă monsieur Papopolous.

— Deloc, deloc. Tocmai am reuşit să-l prind pe Marchiz.

O expresie gânditoare apăru pe chipul nobil al lui monsieur Papopolous.

— Marchizul? Murmură el. Oare de ce îmi sună familiar? Nu, nu pot să-mi amintesc.

— Sunt sigur că nu, spuse Poirot. Mă refer la un bine-cunoscut criminal şi hoţ de bijuterii. Tocmai a fost arestat pentru uciderea doamnei englezoaice, madame Kettering.

— Serios? Ce interesant!

Urmă un schimb politicos de cuvinte de rămas-bun, apoi, când Poirot nu mai putea auzi, monsieur Papopolous se întoarse către fiica lui.

— Zia, rosti el agitat, omul ăsta e un diavol!

— Mie îmi place.

Şi mie îmi place, recunoscu monsieur Papopolous. Dar cu toate astea, e un diavol.

Capitolul 36

La mare.

Mimozele aproape că trecuseră. Mirosul lor din aer era vag neplăcut. Muşcate roşii se împleteau de-a lungul balustradei vilei lui Lady Tamplin şi garoafele de jos răspândeau un parfum dulce şi greu. Mediterană era de un albastru profund. Poirot stătea pe terasă cu Lenox Tamplin. Tocmai terminase de spus aceeaşi poveste pe care i-o zisese lui van Aldin cu două zile mai înainte. Lenox îl ascultase cu o atenţie concentrată, cu sprâncenele încruntate şi cu ochii gravi.

După ce Poirot termină, ea întrebă simplu:

— Şi Derek?

— A fost eliberat ieri.

— Şi s-a dus – unde?

— A plecat din Nişă noaptea trecută.

— Spre St. Mary Mead?

— Da, spre St. Mary Mead.

Urmă o pauză.

— M-am înşelat în privinţa lui Katherine, spuse Lenox. Am crezut că nu îi pasă.

— Este o persoană foarte rezervată. Nu are încredere în nimeni.

— Ar fi putut să aibă încredere în mine, replică Lenox, cu o umbră de amărăciune.

— Da, acceptă Poirot cu gravitate, ar fi putut avea încredere în dumneata. Dar mademoiselle Katherine şi-a petrecut mult timp din viaţă ascultând şi celor care ascultă nu le vine uşor să vorbească. Îşi ţin tristeţile şi bucuriile pentru sine şi nu spun nimănui.

— Am fost o proastă, spuse Lenox. Am crezut că îl place cu adevărat pe Knighton. Ar fi trebuit să ştiu mai bine. Presupun că am crezut asta… Ei bine, am sperat asta.

Poirot o luă de mână şi o strânse uşor, prieteneşte.

— Curaj, mademoiselle, spuse el cu blândeţe.

Lenox îşi ţinea privirea aţintită spre mare şi chipul ei, cu o rigiditate urâtă, avu pentru o clipă o frumuseţe tragică.

— Ei bine, rosti ea în cele din urmă, nu ar fi mers. Sunt prea tânără pentru Derek. El este ca un copil care nu a crescut niciodată. Are nevoie de atingerea unei Madonne.

Urmă o tăcere lungă, apoi Lenox se întoarse rapid şi impulsiv spre Poirot.

— Dar am fost de ajutor, monsieur Poirot – măcar am fost de ajutor.

— Da, mademoiselle. Dumneata ai fost cea care mi-a dat prima idee despre adevăr atunci când ai spus că persoana care a comis crima nu trebuia neapărat să fi fost în tren. Înainte de asta, nu puteam înţelege cum fusese înfăptuit totul.

Lenox inspiră adânc.

— Mă bucur, spuse ea. În orice caz, asta e ceva.

Din spatele lor se auzi ţipătul prelung al unei sirene de locomotivă.

— Blestematul ăla de Tren Albastru, exclamă Lenox. Trenurile sunt lucruri fără odihnă, nu-l aşa, monsieur Poirot? Oamenii sunt ucişi şi mor, dar cu toate astea ele continuă să meargă.

— Da, da, ştiu. Viaţa e ca un tren, mademoiselle. Merge înainte. Şi ăsta e un lucru bun.

— De ce?

— Pentru că trenul ajunge în cele din urmă la capătul călătoriei şi există un proverb despre asta în limba dumitale, mademoiselle.

— La capătul drumului iubiţii se întâlnesc”, râse Lenox. Asta nu e valabil şi pentru mine. Ba da, e adevărat. Eşti tânără, mai tânără chiar decât îţi dai seama. Ai încredere în tren, mademoiselle, pentru că însuşi le bon Dieu îl conduce.

Se auzi din nou şuierul locomotivei.

— Ai încredere în tren, mademoiselle, murmură iarăşi Poirot. Şi ai încredere în Hercule Poirot – el ştie.

SFÂRŞIT

[1] Fiica unei căpetenii de beduini din piesă menţionata (n.tr.)